

Siêu Cấp Vị Hôn Phu

Contents

Siêu Cấp Vị Hôn Phu	1
1. Chương 1: Cha Qua Đời	1
2. Chương 2: Tân Gia	5
3. Chương 3: Vị Hôn Phu	8
4. Chương 4: Cúc Triển (phần 1)	12
5. Chương 5: Cúc Triển (phần 2)	16
6. Chương 6: Cúc Triển (phần 3)	20
7. Chương 7: Cúc Triển (phần 4)	23
8. Chương 8: Paris (phần 1)	26
9. Chương 9: Paris (phần 2)	32
10. Chương 10: Paris (phần 3)	35
11. Chương 11: Paris (phần 4)	40
12. Chương 12: Thi Đại Học (thượng)	45
13. Chương 13: Thi Đại Học (hạ)	48
14. Chương 14: Du Thuyền (thượng)	52
15. Chương 15: Du Thuyền (hạ)	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17: Trường Đại Học	65
18. Chương 18: Loạn Ra Một Cái Tiểu Phiên Ngoại	69
19. Chương 19	70

Siêu Cấp Vị Hôn Phu

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, 1×1, HEEdit by: Tiểu MộngTrích dẫn:Nếu vị hôn phu của người là chủ tịch của một xí nghiệp nổi tiế

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-vi-hon-phu>

1. Chương 1: Cha Qua Đời

Cha của Thạch Tiểu Cường chết vô cùng đột ngột, lúc nghe được tin dữ hắn còn đang ngồi ở trong phòng học tự hỏi giữa trưa sẽ ăn cái gì đây. Vội vàng từ trường học chạy nhanh về nhà, trong nhà đã muốn chặt nít đông nghìn nghịt người phúng viển.

Thay vì nói phúng viếng, chẳng bằng nói là tới phân chia di sản.

Dì ba cùng chú năm trông thấy Tiểu Cường vừa trở về, liền đơn phương đi tới kéo hắn đến một bên.

“Cha của người ra đi vô cùng bất ngờ, nhưng là khi còn sống hẳn từng cùng chúng ta mượn một số tiền, mẹ người cùng ba của người ly hôn nhiều năm như vậy, chúng ta lại không thể hướng mẹ người đòi tiền.” Dì Thạch Lam lôi kéo tay Tiểu Cường, ngồi ở trên ghế sa-lông, “Người xem, nhà người có cái TV này, không thì ta sẽ lấy cái này đi cũng tốt, xem như thanh toán xong, được không?”

Dì ba vẫn chưa nói xong, chú năm liền mở miệng “Cha của người khi còn sống có dùng một chiếc xe đạp, đã sớm nói là cấp cho ta, ta hôm nay liền chạy xe mang về, coi như là giải quyết xong một cái tâm nguyện của cha người.”

....

Thạch Tiểu Cường còn không kịp vì cái chết của cha cảm giác bị thương, đã bị thân bằng hảo hữu đòi nợ vây khốn không thể thở được. Hắn mờ mịt nhìn lại những người xung quanh, nhà của hắn vốn không lớn, bị những người này chen vào, trong không khí đều là hương vị xa lạ, làm cho người ta cảm giác ngột thở.

Khi xe quà linh cữu và mai táng kéo đi cha Tiểu Cường, Tiểu Cường như trước bị vây chặt như nêm cối, thật vất vả đuổi đi được một đám người được xem là thân thích, thì mẹ hắn cùng Tứ thẩm lại đến đây.

Tiểu Cường vừa mới đầy 18 tuổi, hắn năm mười tuổi thì cha mẹ ly hôn. Nguyên nhân ly hôn rất đơn giản, cũng bởi vì mẹ hắn cảm thấy được cha của hắn thực cổ hủ, một chút lòng cầu tiến cũng không có, vẫn luôn bị người khác lợi dụng. Công việc cũng không thể diện, lương thu vào cũng miễn cưỡng sống tạm. Rốt cuộc một ngày mẫu thân chịu không nổi những uất ức như vậy, cứ như vậy quyết định đi tới ly hôn, hơn nữa còn cự tuyệt nuôi nấng Tiểu Cường.

Một chút dư âm vẫn hồi cũng không có...

Thạch Tiểu Cường đứng ở nhà trong phòng khách chỉ có bốn bức tường, cúi đầu, cứng ngắc mở miệng “Mẹ...”

“Kêu Dì Giang đi, dù sao ta và người đã sớm đoạn tuyệt quan hệ” Giang Lệ thở dài một hơi ngồi trên ghế sa-lông “Biết cha của người chết như thế nào không?”

Nữ nhân ngồi ở trước mặt này, là mẫu thân của mình, tuy rằng quan hệ phong phanh, nhưng đến cùng cũng là máu mủ tình thân, đôi mắt Tiểu Cường đỏ lên lấp lánh. Cha đã chết rồi sao? Cha sẽ chết sao? Người cha ôn hòa kia sẽ bỏ lại một mình mình sao? Như thế nào lại đột nhiên biến mất như thế? Rõ ràng cuối tuần khi về nhà còn thấy cha đã làm xong đồ ăn ấm áp chờ mình, thời gian thấy mình mở cửa, cười nói: con về rồi à.

“Còn nhớ rõ cha người ba năm trước đây, cha người thất thường(tỏ ra không bình thường, không tự nhiên)hiển ra một một quả thận không?”

Chuyện kia hắn nhớ rõ, cha có nói qua với hắn, trong cơ thể con người có hai quả thận, quỳ ra một cái cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống bình thường, ngược lại có thể cứu một mạng người, vẫn hồi một gia đình đầy đủ.

“Kết quả không nghĩ tới nửa năm trước khi đi bệnh viện kiểm tra, cư nhiên phát hiện thân thể còn duy nhất một quả thận thể nhưng bởi vì mệt mỏi quá độ mà dẫn đến suy kiệt, hắn có nói hội Chữ Thập Đỏ xin giúp đỡ qua, tuy nhiên vẫn không thấy hồi đáp lại.” Giang Lệ trên mặt tràn đầy trào phúng “Cứ như vậy kéo dài cho đến giờ...”

Việc này Thạch Tiểu Cường cũng không nghe cha nói qua, thấy cha gần đây gầy yếu, có hỏi nhưng cha chỉ trả lời là bởi vì công việc bề bộn. Nghĩ đến cha là không hi vọng mình lo lắng đi?

“Là người thu tiền điện phát hiện. Thời gian dài người trọ ở trường, bác sĩ bởi vì liên lạc không được với người, cho nên liền gọi điện thoại cho ta. Người có biết ta hiện tại có bao nhiêu bạn rạn không? Vì lễ tang này, ta đặc biệt chạy đến, bất quá cũng tốt, ta cũng thuận tiện đem nhà cửa phân chia ra”

Kích thích nổi gót tới, Thạch Tiểu Cường rất muốn ôm người phụ nữ trước mắt khóc lớn một hồi, đó mới là bình thường nhất. Chính là, người phụ nữ này lại nói một cách đoạn tuyệt, như thế lãnh mạc, giống như cùng người chết chẳng qua là người xa lạ, quan hệ trước mắt chỉ là cùng như một người qua đường. Cho

dù bọn họ từng là một gia đình thân thiết, có lẽ đúng thật là đã từng, thời gian kia cũng đã qua, theo thời gian trôi qua, cần quên thì nên quên, nên phai nhạt cũng đã phai nhạt.

“Lúc trước khi mua phòng ốc, ta nhưng có ra một phần.” Giang Lệ nhìn quanh phòng khách một chút, từng là nhà của nàng bây giờ đối với nàng mà nói không có bất cứ ý nghĩa nào, trong mắt cũng không chứa một tia quyến luyến, “Hiện tại dựa theo thứ tự kế thừa di chúc, ngôi nhà này là toàn bộ thuộc về ta.”

Ta đây thì ngủ ở đâu đây? Còn ta? Ta đây làm sao bây giờ? Thạch Tiểu Cường rất muốn hỏi, nhưng khi hắn nhìn đến nữ nhân trước mắt thì. Cũng đúng, từ khi mẹ hắn cùng cha ly hôn, số lần hắn thấy mẹ mình có thể đếm được trên đầu ngón tay. Lúc đầu hắn cũng có khóc qua, ba ba kiên trì mang theo hắn đi gặp mẹ. Chính là Giang Lệ chán ghét, đưa bọn họ nhốt ngoài cửa, mỗi lần đều như vậy, ôm nhi đồng đơn độc cha cuống quýt hống nhi đồng đang khóc lớn, nhìn thấy cha trong một đêm cảm giác như già thêm, Thạch Tiểu Cường mặc dù còn nhỏ, nhưng là hắn cũng thoáng minh bạch được cái gì rồi, chậm rãi, hắn cũng không còn chủ động đòi gặp mẫu thân nữa. Dần dần, hắn tự nói với chính mình, mình không có mẫu thân...chính mình là một người....

“Chỗ này của ta có chút tiền, coi như là phần thân tình chúng ta từng là mẫu tử, chính mình đi ra ngoài tìm một chỗ ở được rồi.” Giang Lệ từ trong bóp móc ra một cái phong thư “Đây chính là ba vạn đồng, tiết kiệm một chút dùng, cũng đủ cho người đến khi tốt nghiệp đại học.” Từ đó về sau, không còn liên quan, đường ai nấy đi.

Nơi này là nhà của ta, ta vì sao phải rời đi? Thạch Tiểu Cường nắm chặt tay. Mẫu thân, người liền nhẫn tâm như vậy sao?

“Tứ thẩm a, nghe nói nhi tử người phải kết hôn? Tốt như vậy, căn nhà ở chỗ này ta cũng không có dùng, xem thấy người cũng coi trọng, cứ dựa theo giá tiền của người chuyển nhượng cho người tốt lắm” Giang Lệ vút xuống Thạch Tiểu Cường quay sang cùng thương lượng chuyện bất động sản với Tứ Thẩm.

“Đã mua cái nhà này cấp cho nhi tử làm phòng tân hôn, có phải hay không đồ dùng trong này không có dùng đến?” Dù là thân thích nhưng thấy còn chiếm được tiện nghi, đương nhiên là sẽ không bỏ qua.

“Đương nhiên, thích cái gì thì cứ lấy là được!” Tứ Thẩm nghe vậy thì tiểu a a. Hoàn toàn đã đem nơi này trở thành nhà của mình

Không, không thể lấy đi, kia đều là của ba ba! Ba ba.Ba ba... Ta đang gọi người, người có nghe hay không? Thạch Tiểu Cường trong lòng đang gào thét, nhưng là ai có thể nghe được, bọn hắn nhìn qua trừ bỏ ích lợi cùng tham lam thì còn có thể có cái gì?

Hoặc là tiền tài, quyền lợi, tham vọng, đây là bản tính của nhân loại.

Mẫu thân bởi vì tham lam, bỏ qua thân tình, đem nhi đồng nhỏ tuổi vứt bỏ, đem tình yêu của mình vứt bỏ. Tham lam che mất lòng người, đem sự ấm áp ngạnh sanh giữa người với người ngăn cách, tựa như con nhím, dùng mũi nhọn đem toàn thân thể của chính mình giắt tại trên người, lại lấy đó làm vũ khí đâm vào lòng người.

Hắn chán ghét người tham lam, cho nên hắn yêu thích cha vô tư không cầu danh lợi của mình. Đúng vậy, kia nhìn thấy giản dị lại chất phát cha hắn, không so đo được mất của bản thân, an ổn sống cuộc sống bình yên.

Thạch Tiểu Cường thân mình mỏng manh đứng ở giữa đám thân thích lui lui tới tới, ngẫu nhiên bị xô đẩy đụng tới ngăn tử cũng không nói không rằng, trên người đau nhưng không bằng cơn đau trong lòng, nhìn thấy một phòng thân bằng quyến thuộc trước mặt giả dối, hắn cảm thấy được khắp người phát lạnh, sợ hãi bất lực sau đó chuyển hóa thành phần nộ, ngọn lửa cừ hận cơ hồ muốn đốt cháy lồng ngực của hắn, kịch liệt muốn tìm một cái cửa thoát ra, đem tất cả mọi chuyện này hóa thành tro tàn, trong cuộc sống lạnh như băng này cha không còn, hắn còn có cái gì lưu luyến?

“Xin hỏi Thạch Đại Lỗi tiên sinh có trong này không?”

Mở cửa chính là một thanh niên mặc một bộ âu phục màu đen, chừng ba mươi tuổi, một thân âu phục thoạt nhìn cũng rất sang quý, mái tóc được chải chuốt cẩn thận, trên mặt mang mắt kính viền vàng, chính là dáng điệu giống như những vị tinh anh thường xuất hiện trong TV, mở cửa cũng không đi vào mà đứng

ở bên ngoài đợi. Theo sau người kia là một nam nhân một thân áo bành tô nải bạch sắc (màu trắng sữa) ung dung bước chân vào phòng ốc sơ sài, người nam nhân này tư thế tao nhã, quần áo hoa lệ, phong độ nhẹ nhàng, giống như vị thần lãnh mạc nhìn xuống thế gian, thời điểm nhìn thấy Thạch Tiểu Cường thì dẫn ra xuân phong ấm áp. Phòng này cùng bọn họ hai người kia hoàn toàn không tương xứng, bọn hắn tựa như thời khắc nằm trên đỉnh phong kim tự tháp, được vàng sáng hoa lệ quý tộc bao phủ cả người. Hắn tự hỏi vì sao lại hiện ra ở trong này????

“Người....Các người là ai?” Giang Lệ đứng lên, câu nệ bó bó tóc, tự nhận thập phần tao nhã hỏi

“Chúng ta là tới đón Thạch Tiểu Cường tiên sinh” đồ tây đen hồi đáp.

Áo bành tô nam nhân đem tất cả mọi người trong phòng quét mắt một vòng, ánh mắt giống như liệt ưng, tựa như trong mắt có thể nhìn thấu hết thảy. Sau đó hắn đem ánh mắt tập trung trên người Thạch Tiểu Cường, mở miệng, ngữ khí ôn hòa nói “Lần đầu gặp mặt. Ta biết cha ngươi gần tạ thế, riêng muốn tới nhìn gặp mặt hắn lần cuối, xem ra vẫn là chậm một bước”

Thạch Tiểu Cường cũng không nhận ra người này, cũng không biết cha mình khi còn sống lại hội quen biết người xã hội thượng lưu gì. Nhưng là người ta mang ý nghĩa đặc biệt tới đây, cần phải khách khí mới đúng... Nhưng là hắn thật không có cái tâm tình kia...Hắn thật sự cảm thấy không xong, ngay tại vừa rồi, một chút ý niệm trong đầu thiếu chút nữa làm ra sai lầm lớn...Kia là mẹ của hắn, hắn sao có thể có ý tưởng đại nghịch bất đạo như vậy?

Giết người.

Chỉ là nghĩ đến chính mình vừa có qua cái ý tưởng này, Thạch Tiểu Cường cả người liền phát run.

Áo bành tô này nhả một chút “Sau này ta muốn thay thế cha của chăm sóc ngươi, tiếp theo ta có một yến hội cần tham gia, thỉnh không cần lãng phí thời giờ của ta. Ta hi vọng ngươi hiện tại liền đi theo ta.”

“Vị tiên sinh này, ngươi đến tột cùng là ai?” Giang Lệ tuy rằng không quan tâm Thạch Tiểu Cường có bị mang đi nơi nào, cho dù là xã hội đen hay gì đó nàng cũng không màn để ý, quan trọng nhất là, vạn nhất có cái chuyện xấu gì cũng không nên liên lụy tới nàng mới tốt.

“Đi thôi” Áo bành tô thực tiêu sái xoay người rời đi, giống như thực sự thời gian rất gấp, bởi vì từ lúc vào cửa đến hiện tại hắn đã nhìn ra bên ngoài hai lần.

Đồ tây đen mặt không chút thay đổi nhìn đến Thạch Tiểu Cường, thời gian thực sự không còn thừa mấy, “Thất lễ” Đồ tây đen nói xong, liền nghiêng Thạch Tiểu Cường lên đi ra ngoài.

“Uy, buông tay, chính ta tự đi” đợi Thạch Tiểu Cường nhớ tới cần phản kháng thì mình đã ngồi vào trong xe.

“Lái xe”

Xe không chút do dự chạy đi, mang đi Thạch Tiểu Cường rời đi địa phương mà mình sinh sống mười tám năm. Từng là nhà... Hết thấy đều đơn giản như vậy, đột nhiên như vậy.

Tựa như mẫu thân ly khai, từng ấm áp, xoay người liền quên lãng.

Tựa như cái chết của cha, từng tồn tại, bất quá trong một lúc liền bị hủy diệt.

Còn có cái gì là hắn lưu được?

Hắn ghé vào trên cửa kính xe, nhìn thấy những thứ mình từng quen thuộc hết thảy chậm rãi cách mình càng lúc càng xa, bất lực cùng bàng hoàng bò lên trên tim của hắn, Thạch Tiểu Cường cảm giác mình giống như một con diều không có chủ, rõ ràng có một đường tuyến kéo chính mình bay, lại không có người nào nguyện ý nắm cái tuyến kia, sợi tuyến tinh tế mềm mại theo chiều gió phiêu đảng,... Hắn thực sự sợ hãi, không có cái gì thuộc về chính mình, có thể hay không giống như con diều, tổng có một ngày sẽ từ trên cao từ từ rơi xuống, tan xương nát thịt vạn kiếp bất phục....

2. Chương 2: Tân Gia

“Ta không muốn khiến cho người hiểu lầm cùng khủng hoảng” người nam nhân mặc lễ phục dạ hội ngồi ở bên người Thạch Tiểu Cường, mang theo hơi thở xa lạ trong trẻo nhưng lạnh lùng “Ta trước tự giới thiệu, ta gọi là Cao Thành, cha của người có ân với Cao gia chúng ta, hơn nữa cha của người cùng mẫu thân của ta đã có ước định hôn ước cho chúng ta, từ hôm nay trở đi, người sẽ đến nhà chúng ta ở”

Thạch Tiểu Cường mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Cao Thành, cảm thấy trên thế giới chuyện tối vớ vẩn nhất cũng không gì hơn cái này “Camera ở nơi nào?”

“Cái gì?”

“Người có biết hay không tiết mục của các người thật sự hảo làm người chán ghét a!” Thạch Tiểu Cường kéo áo Cao Thành “Chính người cũng phải biết lựa chọn thời gian, cha ta vừa mới chết, còn đang hỏa táng! Ta còn chưa lấy được tro cốt của hân, mẹ đã đem nhà của ta bán đi cho họ hàng! Ta hiện tại không có nhà để về! Tâm tình của ta thật sự rất tệ! Các người có thể hay không đừng đùa dai như vậy!”

Cao Thành mặt không chút thay đổi, tùy ý Thạch Tiểu Cường làm ra cử chỉ vô lễ mà trước giờ không ai dám làm đối với mình, hân nắm tay Thạch Tiểu Cường, chân thành nói “Ta sẽ hảo hảo chiều cổ người”

“Người dựa vào cái gì chiều cổ ta? Ta ngay cả mẫu thân sinh ra mình cũng không cần!” Hân vĩnh viễn quên không được, kia một màn bị mẫu thân đóng chặt cửa, tiếng va đập nặng nề kia đánh nát sự quyến luyến của nhi đồng đối với mẫu thân mình.

“Ta chỉ còn lại cha của ta, hiện tại hân cũng không còn...” Không hề báo trước, cứ như vậy mà buông tay. Vứt lại hân lẻ loi một mình, ở lại thế giới vô thân vô thích

“Vì cái gì cha của ta không quan tâm ta... Vì cái gì hân muốn chết? Vì cái gì????” Người tổng có một ngày cũng sẽ chết, cha thường xuyên nói với hân như vậy. Nhưng hân vĩnh viễn thật không ngờ tới, tử vong thành linh xảy ra như vậy, đem thân tình vất vả bồi đắp trong nháy mắt bị hủy diệt.

“Ta không muốn hân chết, ta không muốn gặp lại mẹ của ta!! Ta muốn nhà của ta, đó là nơi thuộc về ba ba của ta. ... Ba ba....Ba ba... Cha...” Từng tiếng kêu gọi, từng tiếng gào thét, lại không gọi trở lại được người đã ra đi, nước mắt không ức chế được lần lượt chảy xuống, là khổ (đắng), là sáp (chất)...

Thạch Tiểu Cường bị Cao Thành ôm vào trong ngực, Cao Thành nhẹ nhàng vuốt ve đầu Thạch Tiểu Cường, một chút một chút vô cùng ôn nhu, tựa như khi còn bé được vòng tay ấm áp của cha mẹ ôm vào lòng.

Thạch Tiểu Cường tiếng khóc càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành khóc lóc tê tâm liệt phế. Cao Thành thủy chung ôm chặt hân, chưa từng có nhiều lời an ủi, bởi vì hân hiểu được, hiện tại Thạch Tiểu Cường cần nhất đúng là phát tiết.

Nhân sinh của con người rất ngắn, ngắn ngủi đến như một hạt cát nhỏ bé giữa đại dương mệnh mông.

Nhân sinh con người cũng rất dài, phải nếm qua hết bi hoan ly hợp chưa xót khổ sở mới có thể đến được giải thoát.

Khóc một Thạch Tiểu Cường cứ như vậy ghé vào trên người Cao Thành thiếp đi, tính trẻ con chưa cởi trên mặt mang từng đạo nước mắt, tựa hồ trong mộng của hân cũng không phải thực an ổn, thân thể ngẫu nhiên sẽ co rúm lại, khóe mắt cũng thường thường chảy ra nước mắt. Cao Thành tự nói với chính mình, đây là người sắp cùng mình trải qua cả đời, tuy rằng bây giờ còn xa lạ, nhưng thời gian sẽ nhường cuộc sống của bọn họ từ từ dung hợp, hoặc đây gọi là vận mệnh, có đôi khi một người đã tiếp nhận rồi, nguyên bản tâm bài xích cũng sẽ dần dần phai nhạt.

“Chủ tịch, y phục của ngài làm sao bây giờ?” Ngồi ở vị trí kế bên tài xế Tiểu Khắc thông qua kính xe nhìn nguyên bản Cao Thành lễ phục sạch sẽ hiện giờ một đoàn nếp nhăn, không nói phía trên còn dính lấy nước mắt cùng nước mũi.

Cao Thành liếc mắt nhìn quần áo mình một cái “Người đem y phục của người cho ta mặc”

“Chủ tịch, ta đây mặc cái gì?”

“Trần trường”

Tiểu Khắc biểu tình nghiêm túc nhìn Cao Thành “Ta muốn kiện ngài”

“Thỉnh đi tìm thư ký của ta hoặc là luật sư của ta” Cao Thành chọn mi lên, cùng Tiểu Khắc mà nói, là biểu tình muốn ăn đòn “Bọn hần sẽ thụ lý”

“Nếu ta không nhớ lầm, giống như thư ký của người cùng luật sư đại biểu đều là ta?” Tiểu Khắc run rẩy lên khoe miệng.

“Người không có nhớ lầm, cho nên, sau khi cởi quần áo ra, chính mình đối với mình mà khiêu nại đi”

“...”

Thạch Tiểu Cường ngủ mơ mơ màng màng, trong mộng cha ôm chính mình lay tỉnh, tựa như trước đây lúc mình sinh bệnh, Thạch Tiểu Cường muốn lôi kéo cha mình nói mình thực sự sợ hãi, tuy nhiên hần như thế nào cũng không thể nhúc nhích được... Hần muốn nói cho cha chính mình luyến tiếc hần, nhưng lại như thế nào cũng không mở miệng được... Cả người như có một tảng đá nặng đè lên...Sau đó hần cảm giác có người đang xả quần của mình, cha hần cách càng ngày càng xa, hần sốt ruột, lại bất lực, mở choàng mắt vừa nhìn tới, cảnh trong mơ cùng hiện thực tách biệt, hốt hoảng bất quá trong nháy mắt, sau đó đột nhiên thanh tỉnh, khát, một đại thức nửa lửa thể đang lấy một tư thế đáng khinh hướng chính mình đánh tới. Thạch Tiểu Cường phản ứng thập phần mau lẹ, bay lên một cước trúng ngay hồng tâm (cái đó đó...tự hiểu nha)

“Cái biến thái nhà người muốn làm cái gì?” Thạch Tiểu Cường ôm ngực lui ở một góc trong thùng xe.

Tiểu Khắc ôm lấy bộ vị của mình cuộn tròn tại chỗ ngồi xe, nửa ngày miệng không ngừng thở gấp, trong lòng đã sớm đem mười tám đời tổ tiên Cao Thành mà ân cần thăm hỏi n lần.

“Ta chỉ muốn đem người ôm xuống xe mà thôi” Tiểu Khắc một đầu đầy mồ hôi, bộ mặt dữ tợn nhìn lên Thạch Tiểu Cường.

“Vì cái gì người không mặc quần áo?”

“Ta đem quần áo cấp cho chủ tịch” Hiện tại cái quần này là quần ngủ của người tài xế dự phòng đưa cho hần

“Chủ tịch?”

“Là cái vị Cao Thành tiên sinh vừa nãy”

Thạch Tiểu Cường nhớ lại một chút, chán ghét nhìn đến Tiểu Khắc “Cho nên nói hai người các người đều là biến thái?”

Tiểu Khắc mặt đen xuống “Người từ đâu mà cho ra kết luận này?”

“Đây còn không rõ ràng sao? Chẳng lẽ người ban ngày ban mặt trần trường là bình thường sao?...” Thạch Tiểu Cường bị ánh mắt đe dọa của Tiểu Khắc trừng đến tự động thu âm...

“Tóm lại, mời người nhanh chóng xuống xe cho ta! Phụ nhân đang đợi!” Tiểu Khắc một chút động dậy thân thể, hần dám cam đoan, hiện tại đem đồ vật lấy ra tuyệt đối là tím! Hần có thể hay không tuyệt tự a????

Thạch Tiểu Cường nghi hoặc bước xuống xe, kỳ thật hần cũng thấy hối hận, dù sao người này cũng không đối với mình làm ra chuyện kỳ quái gì... Cũng không đúng, hoặc là muốn làm chuyện xấu mà chưa làm được đi?... Vừa rồi một cước kia hần đá vô cùng dùng sức, xem nét mặt Tiểu Khắc bây giờ, hần là đau dữ dội.

“Người không sao chứ? Có thể hay không đứt (gãy) rồi?” Thạch Tiểu Cường xem hai chân Tiểu Khắc đi đường một bộ run run ân cần hỏi han.

Người mới đứt, cả nhà người đều đứt! Tiểu Khắc nội tâm không ngừng tụng lên Tam Tự Kinh, ở mặt ngoài lại làm bộ bày ra một bộ đầu gỗ tỉnh anh, “Không có việc gì”

Tiểu Khắc một loại biểu tình run rẩy, hơn nữa thân thể trần trường cùng với hai chân không ngừng run run, Thạch Tiểu Cường thực bội phục mình không cười ra tiếng.

Khí tức bị thương tựa hồ bị tách ra không ít, Tiểu Khắc xem ra là đại nhân, sẽ không cùng hắn mang thù đi.

Cao gia là một đại gia tộc, phi thường lớn...

Này theo nơi ở của Cao gia, diện tích cùng trình độ hoa lệ có thể nhìn ra được, Thạch Tiểu Cường sống mười tám năm mới biết được nguyên lai Trung Quốc còn có một loại tên là trang viên gì đó tồn tại!!!

Tượng nữ thần tự do trong bể phun nước, hoa viên diện tích phi thường lớn, hồ nhân tạo, loại này chỉ có trong TV mới xuất hiện bây giờ lại hiện rành rành trước mắt hắn.

Tiến vào đại sảnh, quần gia đại thúc thẳng tắp cái eo mang theo mười phần tinh thần chào đón, cung kính hữu lễ nhìn hắn “Thạch tiên sinh, Tiểu tiên sinh, phu nhân đang đợi ở lầu hai trong thư phòng”

“Người dẫn hắn lên là được, ta còn phải xuất môn” Tiểu Khắc run rẩy xoay người hướng ra phía ngoài đi.

“Uy, người đều như vậy, còn muốn đi đâu?” Thạch Tiểu Cường thật lo lắng cho chỗ ấy của Tiểu Khắc “Nếu không, người đi bệnh viện kiểm tra đi”

“Thời gian không kịp, hủ tro cốt của cha ngài, ta tất yếu phải tự mình thỉnh về”

“Cha...”

“Đối với chuyện tình của cha ngài, thỉnh nén bi thương” Tiểu Khắc cúi cung cung kính*

(*) nghĩa là cúi người tỏ sự cung kính cùng thận trọng

Thạch Tiểu Cường đáp lễ “Cám ơn”

“Quần gia tiên sinh, thỉnh dẫn hắn lên lầu đi” Tiểu Khắc lại run rẩy quay về đi vào trong xe.

Cao phu nhân thực trẻ tuổi, tổng thể mà nói là mỹ nhân khó gặp, tóc thật dài khuôn mặt tinh xảo, đang ngồi trên xe lăn dùng khăn lau nước mắt, bên cạnh người giúp việc đang đứng không ngừng khuyên nhủ. Nhìn thấy Thạch Tiểu Cường vào tới, bà chủ Cao lúc này mới nhịn xuống nước mắt, nhưng là không tới một phút đồng hồ hai mắt cũng bắt đầu đầm lệ rưng rưng.

Bà chủ Cao phương pháp khóc hãy cùng tiểu hài tử không có gì khác biệt, một chút cũng không tự giác bản thân là một vị phu nhân quý tộc, hai hàng nước mắt bành bạch chảy, một tay lau nước mắt, một tay nắm lấy tay Tiểu Cường, khóc sụt sùi hoàn toàn quên mình định nói cái gì. Thạch Tiểu Cường vẫn là lần đầu tiên gặp loại tình huống khó giải quyết này, dù sao sinh vật mang tên nữ nhân này vốn cũng rất đáng sợ, huống chi là nữ nhân đang khóc... Kia quả thực chính là Godzilla(1) cùng Ultraman(2) kết hợp, mặc dù nữ nhân này rất đẹp...

(1) Quái vật khổng lồ hư cấu của nhật bản

(2) Một loại phim viễn tưởng về siêu nhân

“Làm sao bây giờ?” Thạch Tiểu Cường hướng quần gia cầu sự trợ giúp.

Kết quả không nghĩ tới quần gia cũng đang yên lặng lau nước mắt...

Bà chủ Cao thanh âm khóc càng ngày càng lớn, cuối cùng trực tiếp ôm lấy eo Thạch Tiểu Cường, đem đầu chôn ở lồng ngực của hắn, nước mắt nước mũi toàn bộ cọ lên trên quần áo Tiểu Cường. Vội vàng làm yên lòng bà chủ Cao, Thạch Tiểu Cường vốn là người đa sầu đa cảm, bị hành động của bà chủ Cao kích thích, tựa hồ cảm giác bị thương không dậy nổi...

“...” Người này xem như là vì nhi tử của mình báo thù sao? Thạch Tiểu Cường vô lực vỗ vỗ đầu bà chủ Cao “Nén bi thương...” (ta chết cười mất, em mới là người mất cha bây giờ lại khuyên người khác nén bi thương)

Bà chủ Cao vốn kêu là Quách Doanh Doanh, có một chút huyết thống Anh quốc, mười sáu tuổi gả cho Cao Tuấn, mười tám tuổi sinh ra Cao Thành. Sau bởi vì thân thể không tốt, luôn luôn ở trong nhà không bước chân ra khỏi cửa. Bằng hữu duy nhất chính là cha Thạch Tiểu Cường, hai người không...chút nào khoa trương nói xem như là thân thiết, tuy rằng Cao Tuấn đối với chuyện này thực ăn không ít vị (chua).

Bà chủ Cao lôi kéo Thạch Tiểu Cường khóc sụt sụt một cái buổi chiều, cuối cùng bởi vì thân thể không khỏe mới bị quần gia khuyên quay về nghỉ ngơi, trước khi đi còn luôn dặn dò Tiểu Cường nhất định phải xem nơi này như là nhà của mình.

Quần gia hiệu suất làm việc rất cao, lập tức cứ dựa theo những gì mà bà chủ Cao phân phó đem phòng Thạch Tiểu Cường an bài tốt.

“Cha như thế nào nhận thức người có tiền như vậy?” Thạch Tiểu Cường lười biếng ngâm mình trong bồn tắm, nhìn thấy bốn phía được thiết kế xanh vàng rực rỡ, nội tâm vừa khinh bỉ kẻ có tiền xa hoa dâm dật, vừa thanh thần hưởng thụ loại rượu cùng trái cây thơm ngon.

Dòng nước ấm áp ôm ấp chính mình, giống như nhiệt độ cơ thể của cha, ôn nhu, làm cho tinh thần người ta thả lỏng...

Bất quá thời gian một ngày, hắc trưởng thành không ít, ít nhất lúc trước hắc còn không có chân chính có được cái gì, cha đột ngột rời đi, mẫu thân lãnh mạc, làm cho hắc không dám dễ dàng tin tưởng phần tình cảm yếu ớt kia, chính là tình cảm không an toàn như vậy làm cho hắc cởi ra nét ngây thơ của thiếu niên, vì chính mình tăng thêm một tầng màu sắc tự vệ.

Quần gia lễ phép gõ cửa hai cái “Thiếu phu nhân, nửa giờ sau là đến thời gian bữa tối, mời người nhất định xuống dưới lầu dùng bữa. Quần áo để thay ta để ở trên giường, tuy rằng kích thước có hơi chênh lệch, nhưng là trước mắt không có quần áo thích hợp, mong người thông cảm”

“A, cảm ơn người!” Thạch Tiểu Cường nhìn nhìn nếp uốn trên ngón tay, sẽ không phải vì ngâm mình quá lâu làm cho hắc nghe nhầm chứ? Cảm giác nghe được cái gì từ ngữ không nên xuất hiện.

3. Chương 3: Vị Hôn Phu

Quần áo thay vào là một bộ màu vàng nhạt mặc ở nhà, rất lớn, hiển nhiên không phải là theo số đo của mình, bất quá còn mới, mặc vào hết sức thoải mái. Thạch Tiểu Cường đem tay áo cùng ống quần vén lên, nhìn chính mình thoáng qua gương, trông rất giống một một tiểu hài tử trộm mặc quần áo người lớn.

Phòng xa lạ, quần áo xa lạ, một thân y phục chính mình cũng xa lạ như vậy. Ánh mắt hồng sưng đỏ, nhìn vào có đủ chật vật. Tự giễu cười, mở cửa phòng, ghi nhớ vị trí phòng này, xoay người bắt đầu tìm cầu thang.

Phòng ốc rộng chính là một trong những điểm không tốt ở chỗ này, rất dễ lạc đường.

Thật vất vả mới tìm được nhà ăn, người đến ăn cơm sớm đã vây quanh bàn đầy đủ, kỳ thật cũng chỉ có ba người, Tiểu Khắc, Cao Thành, bà chủ Cao, mặc dù là ba người đi ăn cơm, cũng là một trận thế thập phần khoa trương.

Cái bàn thật dài, mặt trên bàn trải lên một tấm vải màu trắng tinh, một giá nền tinh xảo được bày trí ngay chính giữa, sắp xếp rất đơn giản nhưng nhìn ra cũng thập phần sang trọng lịch sự.

“Tiểu Cường, đến bên này ngồi đi” bà chủ Cao hồng hồng hai con mắt, có điểm giống đôi mắt thô. Nhưng cũng may cảm xúc đã dần ổn định, sẽ không đột nhiên không khống chế được.

Tiểu Khắc sắc mặt thủy chung là đen, Cao Thành như cũ là khuôn mặt lạnh băng.

“Phu nhân, có thể bắt đầu rồi sao?” Quần gia dò hỏi.

“Bắt đầu đi”.

Được chủ nhân cho phép, quần gia bắt đầu đem bữa ăn chính đem lên bày trí lên bàn ăn.

Bà chủ Cao lôi kéo tay Thạch Tiểu Cường, hai mắt đắm lệ uông uông nhìn hần, “Tiểu Cường a, hôm nay thật vất vả cho con rồi, sau này chúng ta đều là người một nhà. Thành Thành, người cần phải hảo hảo chiều cổ Tiểu Cường, sau này nếu nó có chịu cái gì ủy khuất, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho con”.

“Vâng, con đã biết” Cao Thành công thức hóa trả lời.

Đây là tình huống như thế nào? Thạch Tiểu Cường lộ ra một giọt mồ hôi thật to, “Cái kia...Phu nhân....Ta...”

“Còn gọi phu nhân cái gì, gọi ta mẹ”

“Mẹ?” (ở đây là câu hỏi nha hem phải câu khẳng định đâu)

“Ai ~” bà chủ Cao hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất đáp lại

Cao Thành lãnh băng băng nói “Không nghĩ tới khả năng tiếp thu của người rất nhanh”

Thạch Tiểu Cường bùng nổ “Người không có nghe câu nói của ta là câu nghi vấn sao!!!”

Cao thành mặt không chút thay đổi nhìn Thạch Tiểu Cường liếc mắt một cái “Vậy sao?”

“Người vậy là cái diễn cảm gì?”

“Chính là cái biểu tình mà người thấy”

Bà chủ Cao tinh tế đánh giá hai người, nhi tử của mình luôn luôn hỉ nộ không thấy bây giờ lại cùng người khác cãi nhau, đây thật đúng là cảnh khó gặp.”Không nghĩ tới quan hệ của hai con lại tốt như vậy.” Bà chủ Cao vui mừng nở nụ cười.”Như vậy khi các con đi Paris, ta cũng sẽ an tâm.”

Quan hệ tốt? Thật sự là nhìn như thế nào mà cho ra kết luận như vậy?? “Paris???” Thạch Tiểu Cường nghi hoặc nhìn Bà chủ Cao.

“Đúng vậy, bởi vì Thành Thành muốn đi Paris công tác, có thể mất một khoảng thời gian, vừa lúc con cũng cùng đi để giải sầu.” Bà chủ Cao nói xong đôi mắt lại bắt đầu đỏ.

Thạch Tiểu Cường thực muốn phản bác, nhưng nhìn đến Bà chủ Cao sắp bày ra biểu tình muốn khóc, liền đem lời muốn nói nhịn xuống.

Sau đó Bà chủ Cao cùng Cao Thành dặn dò chi tiết về lễ đưa tang ngày mai, thuận tiện tìm hiểu một chút đời sống sinh hoạt của Tiểu Cường, ví dụ thích ăn cái gì, bình thường có những giải trí gì,.v.v.. quản gia cầm bút cẩn thận tỉ mỉ ghi chép lại những thông tin trên vào sổ, cảnh tượng này giống như cuộc hội đàm phóng viên của tám nước, sợ sẽ bỏ mất một chi tiết nào quan trọng.

Ăn qua cơm chiều, uống một tách hồng trà, Tiểu Cường liền cảm thấy mắt thật mỏi đã muốn mở không lên.

Trong phòng khách Bà chủ Cao cùng Cao Thành, Tiểu Khắc đang nói chuyện trên trời dưới đất, Tiểu Cường ngồi mềm nhũn trên ghế salong, muốn cố gắng giữ cho tinh thần mình được tỉnh táo để nghe họ nói, chính là thanh âm xung quanh như bị một cái lồng chụp lại, cách mình càng ngày càng xa.

“Tiểu Cường dù sao cũng có suy nghĩ của chính mình, Tiểu Cường, con nói...” Bà chủ Cao xoay người, phát hiện nhân vật của chủ đề nói chuyện đang tựa vào trên ghế salong nhắm mắt ngủ.

“Ha ha, dù sao vẫn còn là con nít a” Bà chủ Cao xoa xoa tóc Tiểu Cường, “Thành Thành, con cần phải để cho nó được hạnh phúc a.”

“Con đã biết, mẹ” Cúi người xuống, Cao Thành ôm lấy Thạch Tiểu Cường cường đã mê man ngủ, “Con sẽ hảo hảo chiều cổ hần, tựa như cha đối với người vậy.”

Bà chủ Cao thấy trong mắt Cao Thành thoáng qua một nét không tính là quá nồng (không biểu hiện rõ ràng)lại khó giấu được một chút nhu tình, trấn an cười “Ngủ ngon”

Có một số việc không thể gấp gáp được, ví dụ như tình cảm

Khởi đầu nếu quá nóng bỏng, thường thường sẽ rất mau lạnh nhạt, qua không nổi thời gian thử thách khảo nghiệm

Phàm mọi chuyện đều có ngoại lệ, ví dụ như cái dục vọng ham muốn giữ lấy phi thường mãnh liệt của nam nhân, một khi đã nhận định, liền sẽ không chút lưu tình ra tay, dùng tình yêu tối hóa thành dây thừng, gắt gao cuốn lấy đối phương, theo thời gian không ngừng phát triển, vĩnh viễn không phai nhạt.

Buổi sáng, khi Thạch Tiểu Cường ... tỉnh lại, ngây ngốc vù vù vuốt bảo chằm (gối ôm) trong lòng, khuynh hướng cảm xúc thật tốt, trơn bóng còn có tiếng tim đập thành thịch... Tim đập? Tiểu Cường mạnh mẽ ngẩng đầu, chống lại một cái tầm mắt không tính là thân mật.

“Người chính là như vậy câu dẫn nam nhân?” Cao Thành nhìn Tiểu Cường ánh mắt không thể nói rõ là thân mật, thậm chí có điểm lạnh như băng đến thấu xương.

Thạch Tiểu Cường không dám nhìn tới hắn, xem tư thế phía dưới chần là minh bạch nhất, hắn lúc này nửa người đều ghé vào trên người Cao Thành, một chân còn để ngang trên đùi người ta, quan trọng nhất là tay hắn còn không tự trọng đưa vào trong quần áo người ta, nắm lấy hạt đậu đỏ trước ngực của người nam nhân này.

Ấn ấn, tựa hồ có chút biến ngạnh ...

“A

~” Thạch Tiểu Cường vừa mới nhảy dựng lên, đã bị Cao Thành một lần nữa áp ngã xuống giường “Biến thái, người muốn làm gì?”

“Người cho rằng ta muốn làm cái gì?” Nói thật, Cao Thành nếu không cười, đây tuyệt đối là khí thế bức người, chính là chỉ cần nhìn thấy, có thể làm cho lòng người kinh hoàng đến ruột gan, hai chân như nhũn ra.

“Đừng... Đừng như vậy... Ta không phải là đồng tính luyến ái...” Thạch Tiểu Cường chưa từng có ý nghĩ rằng chính mình sẽ có một ngày gặp phải người nam nhân quấy rối mình.

“Kia thì thế nào?” Cao Thành nhú mày.

“Đại hiệp, người tha cho ta đi!” Thạch Tiểu Cường nháy đôi mắt nhỏ, hai tay nắm cùng một chỗ, hoàn toàn không nghĩ tới biểu tình của mình ở trong mắt Cao Thành giống như một con chuột nhỏ dầm dậm hết sức đáng yêu, chuẩn xác chọt trúng điểm yếu của đối phương.

Đúng vậy, Cao Thành thực thích loại tiểu động vật sạch sẽ đáng thương, tuy rằng cái sở thích đó cùng với thân phận của hắn thật sự không hợp. Đương nhiên, hắn cũng là một người thường, cũng muốn nuôi dưỡng sủng vật, nhưng hắn có chỗ bình thường cũng có chỗ bất bình thường, đó chính là thân phận của hắn, hắn đại biểu cho vinh nhục nhất gia tộc, hắn phải dẫn dắt một xí nghiệp một vạn người, cho nên không thể quá mức phóng túng. Nghiêm khắc kiểm chế bản thân là tín điều của hắn, tư tâm tạp niệm lại càng không được, luôn luôn ẩn nhẫn, bởi vì trọng trách nhiệm gánh vác trên người quá nặng.

Duy nhất có thể làm cho mình buông trọng trách này, trừ bỏ thân tình hữu tình * trừ hai loại đó ra còn có một loại tình khác – chính là tình cảm.

* tình thân, tình bạn

Cái loại này, cả đời chỉ có một lần, cảm tình khắc cốt ghi tâm

Tuy rằng hắn đột nhiên đến, như thế phóng khoáng thoát tục, nhưng thực chân thật liền như vậy ở trước mắt mình.

Nếu lựa chọn chấp nhận, vậy cần phải thật cẩn thận che chở, hoàn toàn chiếm lấy.

Cao Thành biểu tình mềm hóa, người đứng thẳng dậy “Quên đi, nhanh lên đứng dậy đi thu thập, đừng bỏ lỡ thời gian hạ nguyệt (chôn cất) của cha người.”

Mộ bia cha Thạch Tiểu Cường đã được bố trí ổn thỏa trong nghĩa trang Cao gia, Cao Tuấn cha của Cao Thành cũng từ nước Pháp chạy về đến tham dự nghi thức tang lễ. Cao Tuấn cùng Cao Thành khí chất không sai biệt lắm, đều thuộc về cái loại người cầm quyền ăn trên ngồi trước, đều có thể một tay làm mưa

làm gió hiệu lệnh quần hùng tranh bá thiên hạ dưới uy nghiêm của mình, nhưng Cao Tuấn có phần càng thêm ổn trọng, dù sao cũng đã trải qua năm tháng lắng đọng lại.

“Sau này chúng ta chính thức là người một nhà, có cái gì cần liền mở miệng, đừng khách sáo” Cao Tuấn vỗ bả vai Thạch Tiểu Cường, “Sau này nếu Cao Thành có khi dễ con, ta cho con chỗ dựa.”

“Cám ơn, Cao thúc thúc.”

“Đừng kêu thúc thúc, gọi ta cha.”

“Cha?” (lại là câu hỏi nha __ potay zới em lun)

“Ai.” Cao Tuấn vui cười hơn hở đáp lại.

Cao Thành ôn hòa đến thuyết một câu “Năng lực thích ứng của người thật đúng là mạnh mẽ.”

“Ta nói đó là câu hỏi! Câu hỏi!!!!” Thạch Tiểu Cường giận dữ hét.

Bà chủ Cao che miệng cười khê, “Tiểu Cường thật đúng là có tinh thần a!”

Nàng vượt mộ bia lạnh như băng, hảo hữu ngày xưa bây giờ biến thành một bức hình trắng đen, người chết đã rồi, người sống cần phải tiếp tục đi tiếp “Người cũng hãy yên tâm ra đi, Đại Thành...”

Trong hình, Thạch Đại Thành thật thà cười phúc hậu...

Gió mùa xuân từ từ thổi qua, nhắc lên những góc áo của những người đó, quét mạnh qua những nhánh cây, sau đó tiêu sái chạy đi đến một phương xa.

Con người khi còn sống có lẽ dài lâu, nhưng bất quá đều là khách qua đường vội vàng trong cõi hồng trần, lúc đến, lúc đi, giống như một trận gió, lưu không được, cũng mang không đi. Chỉ có cảm xúc kia lướt qua da thịt, có thể lưu ở trong lòng.

Trong phòng khách, Cao gia ba người cùng Thạch Tiểu Cường ngồi ở trên ghế salon, thương lượng chuyện đi Paris.

“Hôn lễ?????????” Thạch Tiểu Cường ôm cái đầu hét chói tai “Thuận tiện tổ chức cái hôn lễ gì???”

Trái tim yếu ớt của hắn thật sự không thể chịu nổi kích thích quá lớn như thế!

“Chính là hôn lễ của con cùng Thành Thành nha.” Bà chủ Cao đem tạp chí trong tay chuyển tới, mặt trên là một bộ lễ phục dạ hội màu trắng, “Bộ này như thế nào? Hiện tại mà nói làm theo yêu cầu này, hắn là còn có thể kịp nha.”

“Chờ một chút, vì cái gì muốn hòa... Ta là nam nhân a!!” Thạch Tiểu Cường chỉ vào lồng ngực của mình “Nơi này là bằng phẳng, không có cách nào sinh được hài tử a!!”(hix... em tự đặt mình là thụ lun thật biết điều hehe)

“Đứa nhỏ gì đó, có thể nhận nuôi, gia đình của chúng ra vốn rất lạc quan.” Cao Tuấn thoải mái nhàn nhã uống một ngụm cà phê.

Thạch Tiểu Cường “Nhưng là...” Người có biết là nhà các người đây không phải gọi là lạc quan. Quả thực chính là phóng khoáng, quá phóng khoáng a!!!

“Cũng là người cho rằng ta không xứng với người sao?” Cao Thành đang đưa ly rượu đỏ, ngồi ở trên ghế salon, tao nhã điềm tĩnh, giống như một bức tranh danh giá làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, “Ta nói diện mạo có diện mạo, xuất thân cao quý, học thức uyên bác, còn là chủ tịch của một xí nghiệp nổi tiếng, chẳng lẽ như vậy người còn không hài lòng sao?”

Mặc dù hắn nói đều là sự thật, nhưng Thạch Tiểu Cường tối không quen nhìn đúng là Cao Thành bày ra cái dạng ăn trên ngồi trước thiên hạ duy ngã độc tôn này!

“Người không biết là người thật tự kỷ sao?” (đúng là tự sướng)

“Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Người có thể khiêm tốn một chút hay không?”

“Ta nói chuyện vô cùng uyển chuyển.”

....

Cao Tuấn ghé vào bên tai Bà chủ Cao nói “Tình cảm của bọn nhỏ thật là tốt.”

“Người từ chỗ nào nhìn thấy tình cảm chúng ta thật tốt??” Thạch Tiểu Cường nội tâm lật bàn rít gào, có thể cảm thấy được cả người vô lực, này toàn gia đều là biến thái...

Đêm đó, ngay tại thời điểm Thạch Tiểu Cường chuẩn bị đi vào giấc ngủ, Cao Thành mặc áo tắm đột nhiên xuất hiện bên giường, ngay tại thời gian Tiểu Cường tính chuẩn bị nhắc nhở hắn đi nhằm phòng, Cao Thành cởi bỏ áo tắm lớn khoác ngoài, lộ ra thân thể nam nhân trưởng thành cường tráng mạnh mẽ.

Cảnh đẹp đột nhiên mà đến, hình ảnh kiều diễm mãnh liệt kích thích lên một cái thiếu niên chưa trải đời.

“Người...Người muốn làm gì???” Thạch Tiểu Cường ôm mền lui ở một bên, hiển nhiên giống một bộ dáng hoa cúc khuê nữ sắp sửa bị người cường đạo “Đây chính là phòng của ta!”

Cao Thành từ trong tủ quần áo lấy ra cái quần lót “Phòng này là của ta.” Thay lời khác chính là, đương nhiên ta ở trong này thay quần áo.

“...” Thạch Tiểu Cường nhìn thấy cơ bụng sáu múi màu đồng của Cao Thành, hâm mộ đến chảy nước miếng. Không nghĩ đến cái gia hỏa này đáng người tốt như vậy! Nam nhân cũng không phải chỉ có nữ nhân mới biết thưởng thức, đồng dạng nam nhân cũng biết được thưởng thức nam nhân, đương nhiên gốc độ thưởng thức bất đồng mà thôi. Thạch Tiểu Cường theo cơ ngực cơ bụng nhìn xuống dưới, dĩ nhiên là thấy được cái bộ vị kia, rất lớn, so với mình còn lớn hơn... Không phải tính hướng hắn có vấn đề, mà là theo bản năng nam nhân, muốn so sánh thôi!

“Người muốn ngủ hay trước vẫn là làm một chút vận động?” Cao Thành lưu ý đến Thạch Tiểu Cường ánh mắt như tên trộm, quay người không chút che giấu nhìn chăm chăm vào thân hình hoàn mỹ của mình.

“Ngủ!” Thạch Tiểu Cường đỏ mặt muốn thôi miên đầu óc mình, cái tên kia không biết rằng cái gì là then thừng sao? Kỳ quái, chính mình tại sao lại đối với thân thể của một người nam nhân mà mặt đỏ tim đập a?

Đang lung tung nghĩ ngợi, trên chăn áp lên thân thể một người.

4. Chương 4: Cúc Triển (phần 1)

Trong nháy mắt đó, thân thể Tiểu Cường buộc chặt, tiến nhập vào trạng thái phòng bị cao độ!

Chẳng lẽ, hắn muốn đối với mình xuống tay? Cần phản kháng sao? Cần phản kháng sao? Cần phản kháng sao? Thật sự cần phản kháng sao? Thạch Tiểu Cường kịch liệt giãy dụa đấu tranh...

“Ngủ ngon” Thanh âm trầm thấp, không chứa một tia mờ ám, lại ngoài ý muốn làm cho lòng người ảm áp. Có bao nhiêu lâu không có nghe lại hai chữ này?

Thân thể Thạch Tiểu Cường dần dần buông lỏng, sức nặng trên người lại biến mất, ánh sáng ngoài mền cũng tối sầm đi xuống.

Nguyên lai là cần tắt đèn a. Mơ hồ, Thạch Tiểu Cường có hơi thất vọng....

Bên ngoài thanh âm tất tất tác tác, Cao Thành nhìn thấy trong đêm tối chui ra một cái đầu, thấp giọng nở nụ cười “Người đang ở đây chờ mong cái gì sao?”

Tiểu Cường ngồi dậy trừng mắt nhìn Cao Thành “Ta mới không có!” Một loại nóng nảy khi người bị đâm trúng tim.

Trong đêm tối, hai người đều không thấy rõ nhau, tuy nhiên đều biết đối phương tồn tại, Tiểu Cường thậm chí cảm giác mình có thể trông thấy trên mặt chữ điền phía bên kia nhất định là cái loại tươi cười muốn ăn đòn, mặc dù có chút không chân thật....

Đều nói hắc ám trừ bỏ ở ngoài làm cho người ta sợ hãi, cũng là để cho người ta lộ ra một bộ mặt chân thật, bởi vì mông lung cho nên muốn kẻ cận, bởi vì không nhìn thấy, cho nên sẽ đi sở soạn.

“Ba ngày, bỏ qua cho người ba ngày.” Cao Thành một cái trở mình “Ngủ đi”

Cái gia hỏa mặc danh kì diệu*! Tiểu cường tức giận nằm xuống, tựa như đang giận dữ đem toàn bộ chấn mền kéo đến trên người mình, có thể cảm thấy được hành động của mình thực trẻ con, muốn trả lại lại không có mặt mũi, chỉ có thể tức giận nghĩ: đáng đời, cho người chết cóng luôn!. Không nghĩ tới sáng hôm sau lúc tỉnh lại, Tiểu Cường như cũ vẫn là nằm trong lòng Cao Thành, hơn nữa một cái chân của mình còn gác lên cái eo của người kia.

“Tỉnh?” Cao Thành khóe đen bốc lên, sắc mặt thật là không tốt, hiển nhiên là bị Tiểu Cường gây sức ép không nhẹ, “Nhanh đi rửa mặt thay quần áo, điểm tâm đã được chuẩn bị rồi.”

Không cần Cao Thành thúc giục, Tiểu Cường liền vọt vào toilet, đổ mặt, trong lòng kích động cả ngày, sau đó nhìn vào cái gương giống như cô gái hoài xuân cả bản thân cũng phải xem thường. Này tính cái gì a? Rõ ràng mười tám năm tính hưởng của mình thật bình thường....

Trên bàn cơm, Bà chủ Cao vừa đưa đến trước mặt Cao Tuấn một hộp bơ, vừa hỏi “Thành Thành a, vành mắt như thế nào thâm như vậy? Tối hôm qua thức khuya lắm sao?”

Cao Tuấn xấu hổ ho khan hai tiếng “Người còn trẻ, phải chú ý tiết chế.”

Đang uống sữa tươi Tiểu Cường bắt hạnh bị sặc ra.

“Đúng vậy a, Tiểu Cường bây giờ còn nhỏ, cũng không thể làm thái quá!” Bà chủ Cao thân thiết nhìn Tiểu Cường quan tâm hỏi “Đau không?”

Cuối cùng là cái gia đình biến thái gì a???? Tiểu Cường nội ngư đầy mặt.

“Chờ một chút con muốn về công ty lấy văn kiện, cha muốn cùng đi không? Máy lão viên chức đều phi thường tưởng niệm cha.” Cao Thành tuy rằng vành mắt thâm quầng, nhưng vẫn là một bộ dạng lãnh khốc.

“Cũng tốt, nghe nói trưởng nữ Từ bộ trưởng kết hôn?” Đến cuối Cao Tuấn cùng bà xã bánh bao và nhi tử thảo luận chuyện của công ty, Bà chủ Cao tọa ở một bên nghe, gặp được chuyện buồn cười cũng góp vui cười theo. Gặp chuyện không rõ, chồng cùng nhi tử liền giải thích, tóm lại, một hình ảnh gia đình vui vẻ ấm áp ngọt ngào.

Chẳng lẽ Cao Thành luôn ở trong gia đình như vậy mà lớn lên sao? Đáp án là khẳng định. Cao Thành là một người vĩ đại, các phương diện khác đều có thể nói là hoàn mỹ. Hắn có cha mẹ yêu thương, có gia thế giàu có, bề ngoài thì tuần tú cùng thông tuệ. Hắn hết thấy đều làm cho người ta hâm mộ, không những bề ngoài còn có những thứ khác.

Nhớ lại nhà mình, từ nhỏ khuôn mặt mẫu thân lúc nào cũng hung hăng, tựa hồ luôn luôn có chuyện phiền lòng, có chuyện bức tức không nói được. Mà còn về phần cha, luôn yên lặng không một tiếng động lắng nghe, cũng không phản bác. Lúc ăn cơm, mẫu thân một bên trách cứ mình học hành tâm không cầu tiến, một bên nén giận nói cha tiền lương không đủ xài. Sau đó cha mẹ ly hôn, một mình hắn ăn cơm, một mình hắn ngủ, một mình đến trường. Cha vì hắn làm việc đi sớm về khuya, sáng sớm làm xong bữa sáng liền rời đi, buổi tối đến khuya mới trở về. Thường thường hay vay tiền thân thích, nên cũng thường thường có thân thích đến đòi nợ, cha thì lúc nào cũng cười cười a a nhận lỗi cảm ơn...Giống như hình ảnh này, cái loại phụ tử từ từ hiển đương nhiên chưa từng xuất hiện trong gia đình hắn, ngay cả ở trong mộng hắn cũng không dám hy vọng đến.

“Tiểu Cường, con nói xem như vậy là tốt hay không tốt?” bà chủ Cao nói xong lại không thấy Tiểu Cường phản ứng, lại lần nữa kêu lên “Tiểu Cường?”

“Đi?” Tiểu Cường lấy lại tinh thần, trên bàn ba người đều tập trung nhìn mình.

“Sao còn gọi ta là dì?” bà chủ Cao quệt mồm trong mong “Con có thể là con dâu của ta a, hần là nên kêu là mẹ chứ!”

“Con dâu?” là lỗi tai của mình bị căng gân, hay là chỉ số thông minh của nhà này bị căng gân.

“Chẳng lẽ con không biết sao? Thành Thành, con không có cùng Tiểu Cường nói sao?”

Cao Thành chà xát khoe miệng, “Nói qua, có thể là hần quên”

“Tiểu cường a, ta và cha của con từng có một ước định, tuy rằng dưới tình huống khi đó còn chưa xác định con là nam hay nữ, ta với cha con đã lập ra giao ước, giấy trắng mực đen, con chính là vị hôn thê của Thành Thành nhà ta nga!” Vì muốn chứng thật tính tin cậy, bà chủ Cao còn kêu quản gia mang ra thư hôn ước cho hần xem, quả nhiên là chữ ký của cha. Giấy trắng mực đen, hần lần này thật không xong rồi!.

“Uy, chính là, nếu như vậy nhà các người sẽ bị tuyệt hậu a!” Tiểu Cường cố gắng đem chuyện này chuyển tới quỹ đạo bình thường.

Cao Tuấn gật gật đầu “Ta cũng đã có chuẩn bị tư tưởng, dù sao cũng là chuyện của Doanh Doanh quyết định, ta không có lý do để phản đối.” (ôi mẫu chồng lý tưởng là đây TT^TT ta ao ước *cười gian*)

Như thế nào chấp nhận lại không có lý do phản đối, vậy còn thân nhi tử của người a! Nhà các người không phải nên cần người nói dối tông đường sao!.

Sau này Thạch Tiểu Cường mới biết được, Cao Tuấn đối với thê tử là sủng nịnh đã đến trình độ người người oán hận, ma giận quỷ hờn.

“Còn người? Người không phải là đồng tính luyến ái, làm sao người có thể chấp nhận?” Cuối cùng chuyển hi vọng đến Cao Thành, chỉ cần đương sự phản đối, như vậy hần có thể thoát ly khổ ải rồi!

Cao Thành tao nhã quấy cà phê, “Ta tuy rằng không phải là đồng tính luyến ái, nhưng là ta đã làm tốt tư tưởng chuẩn bị. Ta tôn trọng quyết định của mẫu thân, sẽ không để cho mẫu thân trở thành người không giữ lời”.

Toàn gia các người lại tiếp tục biến thái nữa sao???? Nội tâm Thạch Tiểu Cường vận vẹo thét chói tai.

“Hơn nữa, đây có thể là thử thách tính kiên định của chúng ta” Cao Thành phong khinh vân đạm nói.

Thạch Tiểu Cường một hơi thở chậm lại, thiếu chút nữa đã muốn tắt thở. Trên mặt hần như bị hỏa lạt đốt, loại sự tình hoang đường như vậy làm sao Cao Thành hần có thể đường hoàng nói ra, người này da mặt dày đến cỡ nào? Da mặt dày đến cỡ nào a!!!

“Tiểu Cường a, có một số việc, chúng ta vẫn là hy vọng có thể tôn trọng lựa chọn của con” bà chủ Cao cười rộ lên thật âm áp, biểu lộ ra mẫu tính* chói lọi, tại giữa loại mẫu tính thánh khiết rực rỡ này, Thạch Tiểu Cường không thể nghi ngờ là bị miếu sát “Chuyện trong trường học, ta hi vọng con có thể trở lại học tiếp, vô luận con muốn đến đâu học đại học, chúng ta cũng đều vô điều kiện mà ủng hộ con”.

(*) mẫu tính: bản năng làm mẹ

Trường học? A, đúng rồi, thời gian hần nhận được tin dữ, đi vội vàng, sau lại gặp nhiều chuyện rắc rối như vậy, hôm nay hần hần là nên trở về đi học! Thạch Tiểu Cường nhìn một chút tỏ rõ “A, thực xin lỗi, con muốn đi đến trường!”.

“Cái kia... Tiểu Cường, từ nơi này con muốn đến trường phải đi qua bốn giờ đường xe.” bà chủ Cao thấy Tiểu Cường phản ứng chậm chạp chộc đến bật cười “Hơn nữa, đây là S thị. Bất quá chúng ta đã xin hiệu trưởng cho con nghỉ mười ngày. Cho nên con không cần phải gấp về.”

“Mười ngày nghỉ?”

“Bởi vì con phải đi Paris đính hôn”

“Con vì sao phải đi Paris đính hôn?”

“Chúng ta tôn trọng quyết định của con, hay là con muốn đi đến quốc gia khác làm lẽ?”

“Trọng điểm không phải là cái này a?”

“Kia là Tiểu Cường muốn trực tiếp kết hôn sao? Thật tốt quá, tuy rằng có chút gấp gáp, nhưng chỉ cần Tiểu Cường nguyện ý là được!”

“....”

Điều kiện tiên quyết tôn trọng lựa chọn, là chỉ có thể cho người chọn ra một cái tuyển chọn tốt nhất trong những lựa chọn được đưa ra sao? Thạch Tiểu Cường vô lực trạc chấy chân.....

Làm một người xã hội thượng lưu, thì đám tiệc tự nhiên trở thành chủ đề chính yếu của cuộc sống, người công thành danh toại bình thường đều có cảm giác cô độc cao xử bất thắng hàn*, thường ngày luôn bận rộn... Nghề nghiệp bất đồng cũng không có lý do gì mà tụ họp cùng một chỗ, cho nên theo cái loại này mặc danh kỳ diệu là không có lý do họp gặp, cũng có rất nhiều người thương nhân tâm cơ muốn tìm người lôi kéo quan hệ, suy cho cùng phải ở trong phòng họp bằng lãnh mà đàm chuyện sinh ý, không bằng ở tại trong các trường hợp chúc mừng này mà đàm phán thì tốt hơn nhiều. Cho nên, đám tiệc dù với lý do quỹ dị cỡ nào, cũng đều sẽ hấp dẫn rất nhiều người đến, ví dụ như vị Nhị công tử nào đó gieo trồng hoa cúc đến nay đã nở hoa. (lý do mở tiệc thật là ba chấm quá==|||).

(*) ý nói người ở trên cao tránh không được tịch mịch

Thời gian nhận được thư mời, bà chủ Cao đang cầm lấy lễ phục của Thạch Tiểu Cường nghiên cứu tỉ mỉ, đương nhiên đây là chỉ có đơn phương bà chủ Cao nghiên cứu, quản gia tiên sinh cầm một phong thư màu trắng nhặt đi tới “Phu nhân, đây là thư mời Hoa gia đưa tới”

“Ai nha, thật tốt quá, Hoa gia nhị thiếu gia nuôi dưỡng hoa cúc nở rồi, thật sự là khó tin a” bà chủ Cao mở thư mời ra nhìn một chút, đột nhiên hai mắt tỏ sáng “Tiểu Cường con cũng đi tham gia đi, vừa lúc đem con đi giới thiệu cho Tiểu Hoa nhận thức, Hoa gia hai vị thiếu gia chính là bạn chơi từ nhỏ của Thành Thành. Quản gia, phiền người đi kêu người chuẩn bị lễ vật đi, thời gian là buổi tối ngày mai, dặn cửa hàng trang phục làm xong thì mang đến ngay”

“Hoa cúc của Hoa nhị thiếu nở?” Cao Thành ngồi trong thư phòng lật xem một quyển Anh Văn nguyên tác, nghe tin này cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên cười một tiếng “Hoa của tên kia thể nhưng không chết, thật sự là cần phải hảo đi xem a”.

“Lại nói tiếp cũng đã lâu rồi chưa gặp lại Hoa gia nhị thiếu gia” Tiểu Khắc cầm một quyển toán học trung học ngồi ở bên cạnh Thạch Tiểu Cường phụ đạo cho hắn học “Nghe nói Hoa Cả Thành thiếu gia đã quyết định sang năm kết hôn, đối tượng là con gái tổng giám đốc của công ty dầu mỏ”

“Hoa gia đàm chính trị luôn luôn rất lợi hại, bất quá quan hệ bên ngoài của bọn họ thật ra cũng rất phóng túng. Cái người Hoa Cả Thành kia cách hắn càng xa càng tốt biết không?” Cao Thành nói lời này là nhằm vào Thạch Tiểu Cường.

“Vì cái gì?” ánh mắt Thạch Tiểu Cường hoảng hốt từ trong sách giáo khoa ngẩng đầu lên, diễn cảm kia không một chút phòng bị, tự nhiên phi thường đáng yêu.

Cao Thành chống cằm, ánh mắt nhìn Tiểu Cường có một chút tối “Hoa Cả Thành nam nữ đều ăn hết, thích chơi đùa đủ loại. Nếu như bị hắn bắt được, đừng hướng ta khóc nha”.

Thạch Tiểu Cường lật ra một cái liếc mắt “Người cho là khắp thiên hạ đều biến thái giống các người sao?”

Người kia đột nhiên xông vào cuộc sống của mình, hắn cũng đã dần dần tiếp thu, dù rằng ngay từ đầu hắn cũng mãnh liệt phản đối, thậm chí không một chút lưu tình mà cự tuyệt, cái loại hành vi cường ngạnh vụn vụn tính hướng của chính mình làm cho hắn thật sự rất phản cảm. Nhưng là mẫu thân lần đầu tiên đối với mình nói ra lời thỉnh cầu, chỉ là một câu, khi nói xong thì trong mắt đã hàm chứa lệ, điều này làm cho hắn không thể không thỏa hiệp.

Thỏa hiệp, cũng chậm chậm tiếp nhận rồi.

Tiếp nhận rồi, cũng chính là nhận định.

Tuy rằng còn chưa có hoàn toàn quen thuộc, bắt quá, người như vậy, đầu toàn cơ bắp đầu đá lung tung, làm việc thì vất vả bừa bãi, nếu mình không bảo hộ hắn thì ai tới bảo hộ hắn đây?

Mộng: ta thích câu “nếu mình không bảo hộ hắn thì ai tới bảo hộ hắn đây?” ôi yêu tiểu công quá.

5. Chương 5: Cúc Triển (phần 2)

Sau khi được phụ đạo hoàn thành xong bài tập, Thạch Tiểu Cường muốn đi tắm rửa.

Tiểu Khắc thu dọn đồ đạc trên bàn, sau đó lấy ra một phần văn kiện đặt trên bàn của Cao Thành, tờ tư liệu thứ nhất nằm ở trên cùng chính là ảnh chụp của Thạch Tiểu Cường “Đây là toàn bộ tư liệu về Thạch Tiểu Cường, ngày đó tìm được công ty của người đàn bà kia, đích thật là mẫu thân sinh ra hắn, cha mẹ Thạch Tiểu Cường trước đây sau khi ly dị, mẹ của hắn cơ hồ đối với hắn rất lạnh nhạt.”

“Người đàn bà kia mặc kệ trong lời nói như thế nào, cũng đích xác rất phiền toái, thế nhưng nghĩ hướng ta tiến hành đòi tiền” Cao Thành cười lạnh nói “Ta không muốn người đàn bà kia xuất hiện trước mặt chúng ta nữa, giao cho người”

“Vâng, ta đã biết” Tiểu Khắc gạt đầu một cái, mắt kính khúc xạ ra ánh sáng quang mang nguy hiểm.

Đừng tưởng rằng Cao gia hắn đối với ai cũng thân thiện khách khí, trừ bỏ người trong nhà, lúc nào cần tàn nhẫn thì tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Từ xưa đến nay, người nào ở vị trí cao mà hai tay không dính đầy máu tươi.

Thời gian trở lại trong phòng, Thạch Tiểu Cường còn đang tắm, Cao Thành cởi quần áo ra, lập tức hướng vào phòng tắm đi tới, không một chút kiêng dè.

Bên này Thạch Tiểu Cường còn đang rên rỉ ca hát tay đang đổ sữa tắm vào bồn tắm hình cầu, vừa quay đầu nhìn thấy Cao Thành tự nhiên bước vào, vốn hai nam nhân cùng nhau tắm cũng không có cái quan hệ gì, nhưng điều kiện tiên quyết Cao Thành chính là một cái tên biến thái a!! Biến thái liên cùng nghĩa với việc hắn gặp nguy hiểm!

Thạch Tiểu Cường hai tay ôm ngực, lại cảm thấy được phía dưới cũng phải che “Uy, biến thái, người vào đây làm gì? Ta...Ta cho người biết...Ta đánh nhau rất giỏi đấy”

“Ta gọi là Cao Thành, không phải Uy cũng không kêu biến thái” Cao Thành cầm lấy vòi sen bắt đầu tắm rửa, “Không Thủ đạo của ta cũng không tệ lắm, có cơ hội chúng ta đo sức thử”

“...” Thạch Tiểu Cường thấy Cao Thành gọi đầu kỳ cọ thân mình, ánh mắt dõi theo tay Cao Thành đánh giá nam nhân trước mặt, nói thật, người nam nhân này đáng người thật không phải tốt bình thường, hoàn toàn đủ tiêu chuẩn đi làm người mẫu, cơ thể cân xứng, móng rất kiên...

“Người có muốn sờ sờ xem không?” Cao Thành thoải mái xoay người “Dù sao ta là trợ thủ của người, thân thể này tùy tiện người sờ, tùy tiện người xem” Chuyện như vậy đại lưu manh nói thật là hiển nhiên.

“Ai muốn sờ! Ai muốn xem!” Thật là một biến thái, Thạch Tiểu Cường xoay người, nội tâm điên cuồng hét lên Tam Tự kinh.

“Tiểu Cường, người đỏ mặt nga ~”

“Ta là nóng mới đỏ!”

“Vậy sao? Ha ha”

“Ha ha cái đầu nhà ngươi!” Thạch Tiểu Cường thật sự rất hối hận chính mình hiện tại quay đầu nhìn Cao Thành, cái tên kia thế nhưng thập phần gọi cảm liếm ngón tay của mình, diễn cảm kia, động tác kia, đầu

lưỡi phẩn nộn, ngón tay dài nhỏ, ánh nước trong veo trên người nam tử... Người khác làm có thể không có gì, nhưng là do Cao Thành làm ra nên liền không giống nhau không có gì, động tác đó mang theo một vẻ đẹp hấp dẫn dụ hoặc trực tiếp dấy lên dã tính nguyên thủy của người ta tận lực cất giấu trong thân thể mình, biến thành một đoàn hỏa lò, mới bắt đầu đã nhanh chóng bị thiêu đốt.....

“Uy, người chảy máu mũi!”

“Người tên hồn đản này! Ta hận người!”

Nhìn thấy Thạch Tiểu Cường đáng thương hoảng sợ chạy trốn, Cao Thành cười đắc ý.

Nuôi sủng vật luôn là giấc mộng của Tiểu Cường, tiểu cẩu đáng yêu, mắt to thủy uông uông nhìn người, sau đó người có thể sờ vuốt nó, nó liền lè lưỡi liếm người....Liếm a liếm, liếm liếm tới trên ngực.....

Tiểu Cường mạnh mẽ bừng tỉnh, nhìn xuống lồng ngực của mình, quả nhiên là Cao Thành to lớn bằng con khuyển đang ăn đậu hủ của mình!

“A

~~”, sáng sớm, theo một tiếng thét dài chói tai bắt đầu.

Ăn qua bữa sáng, bà chủ Cao cùng Cao Tuấn hai người đi tản bộ ở hoa viên, Cao Tuấn giúp bà chủ Cao dọc theo hoa viên từ từ đi tới, hình ảnh kia thực ấm áp, chỉ là nhìn thôi cũng liền khiến cho người ta cảm thấy được ấm áp.

Tiểu Cường đứng ở lầu ba nhìn thấy người kia đang tiến lên, không nghĩ tới Cao Thành đi đến liền kéo hần bước đi.

“Đi đâu, làm gì?” Tiểu Cường lôi kéo quần gia tiên sinh, chết sống không chịu buông tay, ai biết cái tên biến thái này muốn mang mình đến cái nơi quỷ quái nào chứ!

“Buông tay!”

“Không buông!”

Cao Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Cường, nói thật, cũng không phải Cao Thành đáng sợ, nhưng là cái khí chất còn tại đó, loại cảm giác áp bách đó mà dùng trên việc đàm phán thì có thể nói là chiến vô bất thắng (không chiến mà thắng), sẽ ít có đối thủ nào chống lại được ánh mắt đầy uy hiếp kia mà không ngoan ngoãn đầu hàng.

“Buông tay” Một lần nữa nhắc lại, không cần phản kháng.

Tiểu Cường lập tức liền tước vũ khí đầu hàng buông tay, hai mắt đăm lẹ rừng rừng điềm điềm đáng yêu, nhìn về phía quần gia tiên sinh, nhưng là lão quần gia chỉ mỉm cười hoàn toàn không có tiếp thu tín hiệu cầu cứu của hần.

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân đi thông thả”

Cao Thành lái xe mang theo Tiểu Cường đi Thủy Tộc quán*, đã lâu không được ra ngoài Tiểu Cường phi thường đắc ý cao hứng “Người sẽ không phải nói là cùng với ta đi hẹn hò chứ?” sau khi nói xong, hần hận không thể cắn rưng đầu lưỡi của mình.

(*) cái nì giống như Thủy Cung vậy là nơi chứa các loại cá để trong một bể kính hình vòng cung lớn, người ta có thể dọc theo hành lang mà tham quan các chú cá tung tăng bơi lội.

“Chẳng lẽ người không muốn?”

“Vây...Cũng không phải...” Tương xử (tiếp xúc) vài ngày như vậy, đối với cái loại hôn sự ly kỳ này, hần thể nhưng đã có chút muốn tiếp thu, không hề giống như lúc ban đầu tỏ ra bài xích. Bà chủ Cao đối với mình tốt lắm, có khi hần còn trộm nghĩ, có được người mẹ như vậy cũng không tồi. Nhưng là, loại hạnh phúc này chân thật sao? Có thể hay không là ảo tưởng? Chính mình thật sự đáng giá được tất cả chuyện này sao?

“Uy, người còn đứng đó làm gì?” Cao Thành kéo tay Thạch Tiểu Cường, ngoài ý muốn người kia không có phản kháng, “Chẳng là cảm động đến muốn khóc rớt nước mắt luôn rồi sao?”

“Người mới khóc rống rơi nước mắt đó!” Tiểu Cường lắc đầu chuyển qua một bên, nhưng không có bỏ ra tay của Cao Thành.

Tay Cao Thành đích thực rất lớn, rất ấm, bị hấn nắm lấy, giống như tâm đều ấm lên.

Nghi biểu bắt phàm lại có phong độ nhẹ nhàng, Cao Thành rất nhanh trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đến loại địa phương Thủy Tộc quán này cùng với những tiếp viên mặc âu phục thẳng thớm đích thật là làm cho người ta tò mò.

Tiểu Cường ghé vào thủy tinh phía trước nhìn thấy Chương Ngư bò qua bò lại, tự đáy lòng cảm thán nói: “Oa, thoát nhìn bộ dạng ăn thật ngon...”

“Người đói bụng?”

“Mới không phải! Chính là phát biểu một chút cảm khái mà thôi!”

“Kia chờ một chút đi ăn Chương Ngư nướng là được”

Cũng không biết là con Chương Ngư có phải hay không nghe hiểu tiếng người, tóm lại rất nhanh lui vào trong mấy viên đá không bao giờ...đi ra nữa. Tiểu Cường ghé vào thủy tinh nhìn trong chốc lát, cũng không thấy Chương Ngư đi ra liền mất đi hứng thú, bắt đầu đi đến điểm tham quan kế tiếp.

Đi đến chỗ Sa Ngư, Tiểu Cường nâng đầu lên hưng phấn nhìn Sa Ngư bơi trên đỉnh đầu, “Lớn như vậy, nhất định hương vị cũng thật ngon. Người nói miêu nhìn thấy nó có hay không hưng phấn quá độ a?”

.....

“Kỳ thật thịt Sa Ngư không thể ăn, nhưng vảy cá thì không sao” Cao Thành sủng nịnh nhìn Tiểu Cường, kỳ thật cùng một chỗ với hấn cũng rất thú vị, vô cùng đơn giản, không cần phải luôn tâm tư lo lắng “Người xem bên kia chính là Cá Ngừ CaLi, cá kia so ra thật mỹ vị a”

“Thật cứ muốn như vậy bắt nó!” Tiểu Cường hưng phấn dọc theo hành lang đông ngó tây nhìn, mỗi một cái góc độ đều không buông tha, “Mau nhìn, rùa biển này thật lớn!”

“Này không thể ăn, là động vật quốc gia bảo vệ”

“Không thể ăn sao?”

“Người thực muốn ăn?”

Nghe nói chủ tịch tới Thủy Tộc quán chơi nên quán trưởng ra tiếp đón đứng ở phía sau hai người, tự đáy lòng chính mình cảm thấy bị ai dìm những động vật kia. Hấn thậm chí có loại cảm giác đây không phải là Thủy Tộc quán mà là nhà hàng Thủy Tộc!

“Chủ tịch, ngài khỏe chứ, hoan nghênh ngài quan lâm” Quán trưởng thân thiện mỉm cười

“Uy, này có thể ăn không?” Cao Thành hỏi vô cùng nghiêm túc.

Quán trưởng đương trường trợn mắt há hốc mồm

“Ha ha ha ha ha, cái tên quán trưởng kia phản ứng thật sự hảo chơi a, thế nhưng lại tưởng là thật!!” Tiểu Cường ôm bụng cười đến nước mắt cũng đều ứa ra, hấn ngồi ở khu phòng chim cánh cụt nghỉ ngơi, liếm liếm cây kem Cao Thành mua mang tới “Người làm gì nhìn ta chăm chăm như thế?”

Phía trước mặt Cao Thành bày ra một ly cà phê, tựa hồ nó chỉ có tác dụng duy nhất là một trang sức làm nền, “Cha ta phi thường sủng ái mẫu thân ta, hấn nói cho ta biết, chỉ cần có thể chứng kiến người mình yêu mỉm cười, hấn cũng cảm giác có được của cải trân quý nhất trên đời. Hiện tại ta đa phần điều có chút mình bạch rồi”.

“Ba của người đối với mẹ của người đúng thật là rất tốt”

“Ta cũng sẽ đối với người thật tốt” Bởi vì người trong tương lai sẽ là người bạn đời duy nhất của ta, người là vợ của ta, tuy rằng chuyện này xảy ra tình hình không có trong kế hoạch của cuộc đời hấn.

Tiểu Cường mặt đỏ liếm cây kem, không có biện pháp sẽ làm cho một thằng nam sẽ nhanh cong như vậy đi?

“Uy, người thật sự là đồng tính luyến sao?”

“Đương nhiên, ít nhất đối với người, ta trước đây đối với nam nhân chưa từng có qua dục vọng” Điểm ấy Cao Thành thực xác định.

Tiểu Cường cắn cây kem lạnh lạnh ngòn ngọt, nhỏ giọng hỏi “Nữ nhân thì sao?”

“Ta cùng ba nữ nhân ngủ qua” Cao Thành trả lời vô cùng thẳng thắn thành khẩn, không... một chút giấu diếm.

Tiểu Cường do dự một chút, thử hỏi “Là bạn gái?”

“Không phải. Bọn họ là tự nguyện lên giường của ta, cũng là nữ nhân thông minh” Thông minh đến nỗi chỉ cần một đêm mây mưa, không cần tình yêu, không cần lời hứa. Là vì cảnh đẹp trong nháy mắt, chỉ vì từng có nên cũng liền thỏa mãn. Cao Thành cũng từng đối với ba người nữ nhân kia động tâm, nhưng tất cả các cô đều quá mức lý trí, lý trí đến mức làm cho người ta đều không thể không tôn trọng lựa chọn của các nàng.

Đã biết được quá khứ của Cao Thành, Tiểu Cường trong lòng không khỏi có chút ghen tỵ, trái ôm phải áp có thể là giấc mộng của tất cả nam nhân, đều này cũng tốt, ba!

“Tiểu Cường”

“Làm gì?” Tiểu Cường tức giận lên tiếng.

“Từ nay về sau, ta chỉ biết có một mình người. Giường của ta cũng chỉ có người có thể bò lên” Chính là người không lên, ta cũng muốn kéo người lên.

Da mặt mỏng như Tiểu Cường thoáng chốc xấu hổ đỏ bừng, trong lòng rối bời.

Cơm trưa là ở một nhà hàng Tây thoát nhìn cũng rất sa hoa, mọi người xuất nhập đều là mặc âu phục đeo caravat, còn bản thân mình một thân trang phục phục hưng nhân* thế nhưng cũng có thể tiến vào.

(*) nói chung đơn giản, bình thường giản dị.

“Chẳng lẽ trong TV chiếu đều là giả sao?” Tiểu Cường nhỏ giọng hỏi

“Đương nhiên không phải, bởi vì ta là siêu cấp VIP cho nên có đặc quyền” Cao Thành kêu một chai rượu đỏ, nhường phục vụ vì chính mình rót đầy.

“Thực...Thực lợi hại” Kể có tiền chính là sống lưng cứng rắn.

“Kỳ thật cũng không phải, ta chỉ nói cho bọn họ biết người là bạn gái của ta mà thôi” Cao Thành xấu xa cười nói. (đừng hỏi ta sao là ‘bạn gái’ tác giả nói vậy, ta tính sửa lại thành tình nhân nhưng ta nghĩ chắc là ảnh đang trêu chọc bạn Tiểu Cường nên nói vậy cho bạn tức chơi)

Thạch Tiểu Cường nắm đĩa ăn thật sự muốn ngay lập tức làm thịt người kia! Nhưng nếu thật sự cùng người kia một chỗ trong lời nói, mình cũng đích thật là đảm nhiệm vai trò của người vợ, nhưng là mình thật sự có thể đủ cho hắn cả đời sao? Dù sao Cao Thành ưu tú như vậy, làm sao có thể cùng mình một cái nam nhân cứng rắn qua cả đời?

Rồi cũng sẽ có một ngày, chính mình sẽ bị ném bỏ đi?

Nghĩ tới như vậy, miếng thịt bò trong miệng đã muốn mất hương vị...

“Làm sao vậy?” Cao Thành mắt tuệ rất nhanh liền phát hiện cảm xúc Tiểu Cường có vấn đề.

“Không có gì” Mình và nơi này là đến cỡ nào không hợp nhau, chỉ có mình mới rõ ràng nhất. Cao Thành có lẽ chỉ là hứng khởi nhất thời mà thôi, chờ đến khi hắn chán rồi thì sẽ liền vứt bỏ chính mình đi. Đến lúc đó, hắn có thể hay không tựa như con diều rơi xuống, sẽ bị đưa đến vực sâu khôn cùng, cuối cùng suất phá thành từng mảnh nhỏ.....

“Có thể nói cho ta biết, người đang sợ cái gì không?” Cao Thành ôn nhu nhìn thẳng Tiểu Cường, ánh mắt kia đầy tràn đầy sùng nịnh làm cho người ta cảm giác như đánh mất bản thân.

“Cao Thành.....”

“Ta đây”

“Người mới là bạn gái.....Ta mới là trượng phu” Thạch Tiểu Cường nắm đĩa ăn hùng hổ quát “Ta mới là trượng phu!”

Người kéo đàn Cello ngừng lại, trong phòng ăn nhất thời im ắng, Thạch Tiểu Cường đã trở thành tiêu điểm của mọi người. Nhưng rất nhanh, hết thảy đều khôi phục bình thường.

6. Chương 6: Cúc Triển (phần 3)

Thạch Tiểu Cường kiên trì đứng vững, hắn không cần làm điều, hắn muốn làm người nắm lấy dây tuyến, chỉ có như vậy, hắn mới có cảm giác an toàn. Tuy rằng Cao Thành không phải một con điều yếu ớt, mà là một con Liệp Ưng cao ngạo, cho dù có một ngày Cao Thành không có hắn, cũng có thể rong chơi cuối chân trời.

“Ha ha, đúng vậy, ta đã biết. Nhưng là cũng phải chờ người mao dài ra thì nói sau” Cao Thành ngoe nguẩy ly rượu nhìn Thạch Tiểu Cường, trong mắt le lói lên một loại rung động không hiểu. “Trời đã muộn, ta có thể ôm người không?”

Thạch Tiểu Cường cảm thấy được âm nhạc du dương kia đảo loạn trong lòng mình, mùi rượu nhàn nhạt lan tỏa làm cho hắn có chút say, bằng không hắn như thế nào quên người nam nhân ngồi đối diện mình là ai? Người nam nhân này đã đem mình rời đi nơi lạnh mạt kia, cho mình cuộc sống tốt đẹp, giống như vị thần thông thường dẫn dắt mình đi về hướng thế giới bên kia. Ở cái thế giới kia, ánh mặt trời sáng lạn, không khí ấm áp, đóa hoa thì diễm lệ. Hắn đem mình người chưa từng trải qua những thứ như vậy trao hết cho hắn, chính là hắn – Cao Thành.

Cao Thành nói hắn muốn ôm mình.

Cởi quần áo ra, tứ chi hòa quyện vào nhau, thân thể cùng thân thể thân mật giao hợp, tâm cùng tâm kịch liệt va chạm, đó là việc làm của những người yêu nhau.

Bọn hắn vốn là hai người xa lạ, lại vào thời khắc này đi cùng nhau.

Không thể tưởng tượng nổi, hết thảy đều là như vậy thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn thấy Cao Thành ánh mắt nhu tình, như vậy sùng nịnh, tựa hồ đem toàn bộ thế giới đều bỏ qua, chỉ lưu lại hình ảnh của mình hắn, ẩn ở trong con người sáng ngời kia.

Thạch Tiểu Cường đỏ mặt “Này nói sau!”

“Ta hiện tại rất muốn hôn người” Cao Thành tiếng nói trầm thấp làm cho người ta có chút lảng lảng.

Suýt nữa Tiểu Cường bị Cao Thành làm cho mê ngất, cũng may còn có một chút tí lý trí chống đỡ lại, “Chỗ nơi đông người, người không biết thẹn thùng sao?”

“Chúng ta rời khỏi nơi này đi”

Tay bị dắt đi, Thạch Tiểu Cường đột nhiên nhớ lại một câu kia: nắm tay nhau mà chết cùng sống đến bách niên giai lão.

Sợ hãi mất đi, cũng bởi vì từng có được lại chưa từng quý trọng qua.

Khiếp đảm, là bởi vì từng trải qua tư vị mất đi kia.

Như vậy, thật sự có một ngày, người như vậy nguyện ý vì mình dừng lại sao?

Gió sẽ vì hấn dừng lại cước bộ tự do của mình sao?

Tiểu Cường hoảng loạn, lại ngoài ý muốn bị đôi tay ấm áp kia làm cho yên lòng, một người đàn ông như vậy, có thể cho mình một cái “nhà” sao?

Cao Thành cho, có mẫu thân ôn nhu, phụ thân hòa đồng thân thiện, thậm chí chính hấn cũng giả làm người yêu.

Một cái gia như vậy, như thế nào làm cho người ta bỏ được, buông tay được.

Bãi đỗ xe an tĩnh, trong xe trên hai chiếc ghế màu đen, hai người cùng nhau ôm hôn chen chúc trong một không gian nhỏ hẹp, Thạch Tiểu Cường cho rằng, đời này chuyện điên cuồng nhất mà hấn làm chính là chuyện ngay tại lúc này, hấn cùng một người nam nhân hôn môi, không khí làm cho người ta mê muội cùng cảm giác hít thở không thông, bị cánh môi nóng rực kia cướp đoạt chiếm đóng phảng phất như muốn hòa tan.

Kích thích cảm kỳ lớn nhất làm phóng đại các giác quan hưởng thụ, hấn có thể cảm giác được lưỡi của Cao Thành ở trong miệng của hấn tàn sát bờ bãi, thăm dò từng ngõ ngách, đem mỗi một chỗ yếu đuối cùng với một chút chùng lại của hấn đều gặt gao dây dưa, không một chút buông tha, hoặc là ôn nhu an ủi, hoặc là cường ngạnh bắt lấy, làm cho người ta luyến tiếc rời đi, làm cho không người nào có chỗ để trốn, cứ như vậy rơi vào tay giặc.

Cao Thành liếm lấy cánh môi Tiểu Cường “Người thực ngọt” (không ngọt mới lạ – con lang nào cũng nói zậy hết a!!!)

Thạch Tiểu Cường co đầu rút cổ đến trong vỏ ốc của mình, nghe chính nhịp tim đập đến đình tai nhức óc, trên mặt đỏ bừng một mảnh “Đừng nói nữa, người thế này rất biến thái!”

“Cái lỗ tai ngươi hồng hồng trông thật đáng yêu” Cao Thành ở bên tai Tiểu Cường cười khế, phun ra hơi thở chạm lấy da phương vô cùng cực nóng, Tiểu Cường nghiêng đầu né tránh lấy loại cảm giác kỳ quái này. Loại phản ứng này khiến cho Cao Thành hứng thú “Nguyên lai lỗ tai của ngươi thực mẫn cảm.”

“Ngươi một vừa hai phải cho ta” Xấu hổ và giận dữ Tiểu Cường nắm lên nắm tay.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta còn phải đi về thay quần áo” Cao Thành nhìn đồng hồ đeo tay một chút, định bụng tạm thời buông tha cho hấn, dù sao con vịt tới tay, hấn là sẽ không để cho hấn chạy trốn.

Về đến nhà, quần gia vẻ mặt mập mờ nhìn đến Tiểu Cường miệng sưng đỏ “Phu nhân, ngày mai có cần nấu cơm đậu đỏ không?”

Bà chủ Cao bưng lấy mặt, vẻ mặt vui mừng “Không nghĩ tới cố chấp kiên cường nhiều năm qua của ta thể nhưng đã nở hoa a ~~”

“Người trẻ tuổi, cần phải tiết chế” Cao Tuấn nói

Bạn học Thạch Tiểu Cường thật sự là không còn lời nào để lý giải, toàn gia nhà này trong đầu đến tột cùng là chứa đựng cái gì thể!

Gia, ý nghĩa bao dung, ý nghĩa an toàn, ý nghĩa thuộc về, ý nghĩa bất ly bất khí. Mặc dù có thời điểm bất đồng ý kiến, lại vĩnh viễn sẽ không trở mặt thành thù, đây là thân nhân. Tuy rằng sẽ cười nhạo người, nói móc người, nhưng lại thời thời khắc khắc đứng ở bên cạnh người, đây gọi là thân nhân. Thạch Tiểu Cường khát vọng có một gia đình đầy đủ, bởi vì hấn từng có một gia đình không hoàn chỉnh, cho nên hấn càng thêm quý trọng hiện tại.

Có khi hấn nghĩ, cảm tình đối với Cao Thành, là đối với người yêu, hay là đối với tình gia đình lưu luyến? Phân không rõ, nói không rõ, cảm thấy nếu quá mức truy cứu, sẽ làm cho mình lâm vào thật sâu trong giữa dòng lốc xoáy...

Lần đầu tiên trong đời mặc lễ phục bạn học Thạch Tiểu Cường rất là khó chịu, tổng cảm giác mình cùng quần áo này không hợp nhau, tuy rằng bà chủ Cao cùng Cao Thành đều cảm thấy thực vừa với mình, nhưng

hắn vẫn cảm thấy rất kỳ quái. Giống như là một thằng hề mặc quần áo hoàng đế, ở trong y phục hoa lệ cũng che giấu không được bản chất thấp kém kia.

“Tiểu Cường, con đi theo ta xuống.” Cao Tuấn đem Thạch Tiểu Cường gọi vào trong thư phòng.

Trong thư phòng, quần gia tiên sinh đang cầm một hộp gỗ cung kính đứng ở phía sau Cao Tuấn.

Cao Tuấn vẻ mặt bí hiểm đứng ở trước cửa sổ sát đất, nhìn về phương xa, kia là một loại không khí ngưng trọng, phẳng phất cho thấy áp lực trước một cái quyết sách trọng đại.

Hồi lâu, hắn mở miệng cảm khái “Nhớ năm đó, lúc Cao Thành mới sinh ra, vẫn là nhỏ như vậy, Doanh Doanh thân thể không tốt, có thể có được đứa con của mình chúng ta đều rất vui mừng. Cho nên từ nhỏ, Doanh Doanh liền thập phần sủng nịnh đứa bé này, tuy rằng quá trình giáo dục của ta có nghiêm khắc, nhưng là hiệu quả không lớn, cho nên ngay từ đầu ta còn tưởng rằng nó sau này sẽ trở thành một thiếu niên bất lương hoặc là sẽ thành một phần tử bại hoại của xã hội, kỳ thật khi đó ta cũng đã làm xong chuẩn bị trong lòng, vạn nhất nó đi vào con đường hắc đạo, chúng ta cũng chỉ có thể trải qua những ngày đao nhọn liếm máu, vì thế ta còn từng tham gia một lớp huấn luyện tác xạ*...”

(*) xạ kích, bắn

Nên người phụ thân này có thể chấp nhận hắn a, người như vậy hắn còn có thể chờ mong cái gì đây? Thạch Tiểu Cường trên trán hiện lên ba đường hắc tuyến.

“Nhưng là không nghĩ tới, đến lúc sau đại học, nó đột nhiên đổi tính, tuy rằng biến thành người có đầy đủ tư cách nổi nghiệp công ty, chính là cảm giác bên trong nó như thiếu đi một vài bản tính người, thời gian công tác nó luôn luôn cẩn thận tỉ mỉ, đối với mọi người cũng rất lễ phép, bạn bè chân chính bên người để thổ lộ tình cảm cũng không nhiều. Ta rất sợ một ngày nó sẽ biến thành một người cô độc” đây mới là vấn đề mà mọi người cha mẹ đang lo lắng, yêu cầu bọn hắn học hành giỏi, yêu cầu bọn hắn phải có tài, hi vọng nhìn bọn họ có thể đa tài đa nghệ, như vậy bên cạnh sẽ được nhiều người vây quanh, từ giữa biển người đó còn có thể tìm được một nửa khác của mình, vạn nhất có một ngày chính mình không còn, như vậy đứa con của mình ở trên thế giới này không phải là một người cô độc. “Công ty ngày càng phát triển, tiền kiếm được cũng ngày càng nhiều, nhưng tâm linh hư không cũng là bổ khuyết không được” Cao Tuấn trịnh trọng nhìn Thạch Tiểu Cường “Nhưng sự xuất hiện của con, tựa hồ khiến cho nó có một ít chuyển biến tốt đẹp. Con nếu đã chuẩn bị cùng Cao Thành qua cả đời, vậy xin con hãy luôn luôn ở bên nó. Đừng nhìn nó một bộ tư thế cường giả, kỳ thật nó so với bất luận kẻ nào đều sợ hãi tịch mịch”.

“Làm sao có thể...” Cái loại người này sẽ tịch mịch sao?

“Đây là bảo vật gia truyền của Cao gia, vốn Doanh Doanh dự tính tự mình giao cho con, nhưng là nàng cảm thấy không được thích hợp cho lắm, vẫn là do ta tự mình giao cho con xem ra trịnh trọng hơn” Cao Tuấn ý bảo quần gia mở hộp ra, trong hộp là một đôi vòng ngọc trong suốt tinh khiết, mặc dù Thạch Tiểu Cường không hiểu châu bảo, nhưng cũng biết giá trị của vật này là hết sức xa xỉ.

Nhưng là cái loại tình tiết vở kịch cầu huyết này, người không cần phải.....Trình diễn a Ta cũng không phải là nữ! Ta là nam a!! Thạch Tiểu Cường nội tâm điên cuồng hét lên muốn lật bàn.

“Đôi vòng ngọc này như thế nào còn ở bên trong?” Cao Tuấn nghi hoặc lấy vòng ngọc mang ra, đem cái hộp trống trơn giao cho Thạch Tiểu Cường “Đây là hộp gỗ cây tử đàn con cần phải hảo hảo bảo quản”

Thạch Tiểu Cường vẻ mặt không muốn, nhìn đến cái vòng ngọc cách mình càng ngày càng xa, sau nhìn lại cái hộp trống không trong tay, nội tâm rối rắm vạn phần. Kỳ thật, ai nói nam nhân không thể mang vòng ngọc a....

Trong phòng, Cao Thành đang đeo caravat, nhìn thấy Thạch Tiểu Cường thất hồn lạc phách ôm một cái hộp gỗ trở lại, an tâm cười, “Vợ, còn không mau qua đây thắt cà-vạt cho chồng”

“Quý mới là vợ người, gọi ta chồng!!!!” Thạch Tiểu Cường quát.

Cao Thành thanh thanh cuống hống, trịnh trọng mở miệng “Chồng, giúp ta đeo caravat!”

Gió lạnh thổi qua, mãnh liệt như vậy cảm khái là chuyện gì xảy ra đây? Thạch Tiểu Cường khoát tay, “Người vẫn là đem cái xưng hô ghê tởm kia quên đi!”

Hoa gia là nơi rất có phong vị Trung Quốc cổ điển, lương đình* lầu gác được điêu khắc những bức tranh uốn lượn dọc theo hành lang cùng với ao hoa sen trong vát v.v..., mấy người quản gia Hoa gia cũng là một thân sườn xám, dùng đồ vật cũng là mười phần hương vị cổ phong (cổ xưa). Vậy đại khái cùng gia sản của bọn họ có quan hệ, Hoa gia từ tổ tiên bắt đầu liền làm sinh ý đồ cổ, tới cận đại, trừ bỏ mua bán đồ cổ cùng giám định bên ngoài còn đầu tư vào bảo tàng cùng một ít sản phẩm điện tử.

(*) nơi được xây chủ yếu cho người ta đến chơi nghỉ ngơi ngắm nhá

“Hoa phu nhân, Hoa tiên sinh, thật sự là đã lâu không gặp” bà chủ Cao và Cao Tuấn qua chào hỏi cùng đem Thạch Tiểu Cường ra giới thiệu.

Hoa phu nhân tính cách rất tốt, luôn cười híp mắt. Mặt một thân sườn xám màu vàng sáng, mặt trên là thêu một đóa hoa Mẫu Đơn nở rộ, Mẫu Đơn là loài hoa truyền thống của Trung Quốc, ngụ ý tượng trưng cho sự phú quý cao sang. Hoa phu nhân xem như là một người phụ nữ truyền thống: tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Còn Hoa tiên sinh lúc nói chuyện tuyệt đối không nói leo, im lặng nghe, bộ dạng phục tùng thuận theo trong rất là hiền lành. Nhưng trong lời nói lại hơi có phong phạm đại gia khuê tú cùng khí độ, tiến thoái thỏa đáng,

Hoa tiên sinh rõ ràng chính là một mẫu hình nam giới truyền thống Trung Quốc, tiêu chuẩn một nam tử chủ nghĩa, đặc ý hưởng thụ lão bà tôn kính, đối với Tiểu Cường cũng rất là khách sáo. Chào hỏi xong, Hoa tiên sinh cùng với Cao Tuấn đi đến một bên đàm chuyện, còn Cao Thành thì lại đi xã giao với những người cùng tuổi.

“Tiểu Hoa Hoa như thế nào còn chưa có thấy đi ra?” bà chủ Cao hỏi.

Hoa phu nhân bất đắc dĩ cười cười “Phỏng chừng còn tại trong nhà kính trồng hoa đi, dù sao đứa bé kia có thể lái* được ra hoa coi như là một loại kỳ tích”

(*) có khả năng, có năng lực.

“Có thể lái được hoa?” Nếu Tiểu Cường nhớ không lầm, lần này là để ăn mừng cây hoa cúc nở hoa đi? Cái loại hoa vạn năm sinh mệnh cường hãn hãn là hảo nuôi dưỡng a? Chẳng lẽ là cái giống trân quý gì sao?

“Con đây hẳn là không biết, cái đứa nhỏ này luôn dùng một số phương pháp kỳ quái nuôi hoa, điều kỳ quái nhất chính là một lần nó lấy nước sôi tưới hoa, nói cái gì thời tiết chuyển lạnh cần một chút nước nóng làm cho ấm áp một chút. Còn có một lần thể nhưng dùng bôi trơn tề, nói là vì giảm bớt thời gian thực vật lớn dần, thân rễ cùng bùn đất ma sát...” Hoa phu nhân nặng nề thở dài một hơi “Rõ ràng là chuyện tình tối thượng thức, nó luôn hội quên”

Chẳng lẽ là cái ngu ngốc sao? Tiểu Cường có điểm đồng tình cùng vị mẫu thân vĩ đại này.

7. Chương 7: Cúc Triển (phần 4)

“Đã quên nói cho con biết, Tiểu Hoa Hoa là một kỹ sư máy tính nga, rất lợi hại” bà chủ Cao nắm tay Hoa phu nhân “Người cũng không cần luôn luôn quan tâm đến Tiểu Hoa Hoa như vậy, Tiểu Hoa Hoa tuy rằng năng lực tự gánh vác cuộc sống kém, nhưng mà những thiết kế của nó lại phi thường vĩ đại, trước đó vài ngày trên tạp chí ta còn nhìn thấy hẳn được đưa tin lên khen ngợi nữa đấy”

“Thì tính sao, nó cũng không thể cả đời cùng máy tính giao tiếp đi” Hoa phu nhân hâm mộ nhìn Thạch Tiểu Cường “Nếu ta cũng có thể ước định hôn ước với một đứa con dâu như vậy thì tốt rồi”

Chuyện này thì có liên quan gì đến ta chứ? Thạch Tiểu Cường thực không lý giải được ý tưởng của kẻ có tiền.

“Ha ha, nghe nói Tiểu Thành không phải cũng có đính hôn sao?” bà chủ Cao nói.

“Kia đều là ý tứ của cha nó, Cả Thành cái đứa nhỏ này trong lòng nghĩ như thế nào, ta cũng không biết” Hoa phu nhân nhìn đến đại nhi tử trong yến tiệc “Loại chuyện đám hỏi chính trị này, người từng trải là tối minh bạch nhất”

“Nhiều năm như vậy, vất vả cho người”

“Người cũng không dễ dàng a ~”

Hai cái người từng trải ôm nhau cùng một chỗ, tình đến nồng đậm thì hóa thành lệ. Khiến cho người đứng một bên như Tiểu Cường cảm thấy lúng túng, thật đúng với câu nói, hai nữ nhân một bàn diễn!

Rất kiên nhẫn đợi cho hai vị phu nhân cảm xúc ổn định lại, Thạch Tiểu Cường lại bị yêu cầu đi đến nhà kính đem nhị thiếu gia Hoa Mãn Lâu kêu đến, Thạch Tiểu Cường cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Hoa gia nhị thiếu gia thì làm sao mà kêu, nhưng Hoa phu nhân tỏ vẻ, người chỉ cần đi đến nhà kính trồng hoa, nhìn thấy một cái si ngốc nhất là được.”

“Nào có người nào nói nhi tử mình như vậy?” Thạch Tiểu Cường lẻ loi một mình đi về phía nhà kính trồng hoa, người xưa nói đúng kẻ có tiền luôn là rất xa xỉ, rõ ràng một con đường đi thẳng không đến hai phút, lại làm cho nó quanh co biến thành tư thế ruột dê chín khúc, làm hại hần thiếu chút nữa đi đến muốn nôn ra. Hỏi người hầu vị trí của nhà kính, Thạch Tiểu Cường cam chịu số phận bất hạnh tiếp tục xoay quanh sự nghiệp lớn của mình, cũng không phải hần không muốn đi tắt, trực tiếp trèo qua lan can, mà là vì bên ngoài hành lang gấp khúc hần vừa mới đi qua thế nhưng thấy được một con báo gấm bị nhốt ở trong lồng, theo người ta nói, đó là động vật quốc gia được bảo vệ đi? Loài động vật nguy hiểm như vậy lại toàn để trong nhà, sẽ an toàn sao? Vì muốn bảo toàn tánh mạng, hần đành phải thành thành thật thật tiêu sái ở trong hành lang gấp khúc.

Trong nhà kính một mảnh tĩnh mịch, chuẩn xác mà nói là tràn ngập thi thể thực vật, quỷ dị nói không nên lời.

Một nam nhân tóc dài mặc sườn xám, cầm một cái chai quý dị đối với một chậu hoa nở ra hai đóa tiểu cúc hoa quất hoàng sắc (màu da cam) trước mặt thì thảo tự nói. Ánh trăng theo lớp thủy tinh xuyên qua, chiếu vào thân người phía trước,朦胧 lung ngáy ngất như mở ra một cảnh đẹp thiên nhiên. Trong lúc nhất thời, Thạch Tiểu Cường còn tưởng rằng đây là cái yêu tinh quý quái gì, bất quá khi hần đi lại gần, thì nghe được người ấy lầm bầm lầu bầu, sau, hần sẽ không nghĩ như vậy.

“Vì bảo trì vẻ đẹp của người, có phải hay không cần phải cấp cho người một chút dược phẩm linh tinh gì đó? Hay hần là nên phun một chút đồ trang điểm chẳng hạn? Ta nhớ mẹ của ta thường xuyên dùng nó để đắp mặt, muốn hay không cho người đắp lên một chút?”

Tiểu Cường thực lòng vì lực sinh mệnh của chậu hoa kia mà tự đáy lòng cảm thấy kính nể. “Xin hỏi, ngài là Hoa Mãn Lâu tiên sinh phải không?”

Hoa Mãn Lâu trong nháy mắt đó quay đầu, Tiểu Cường cơ hồ cảm thấy được người kia như từ cổ đại xuyên tới thời không này, tóc dài phiêu dật, mi thanh mục tú, ôn văn nho nhã, quanh thân quanh quẩn một loại minh khí, giống như một...không...Thực như tiên nhân hạ phàm, hoặc cũng là một cái cao nhân đắc đạo. Thạch Tiểu Cường đột nhiên nghĩ tới một bài thơ: chiêm bĩ kỳ áo, lục trúc y y. Hữu phí quân tử, như thiết như tha, như trắc như ma. Sát hề! Hận hề! Hách hề! Hoán hề! Hữu phí quân tử, chung bất khả huyền hề!”(1)

(1) Người nước Vệ khen tặng đức hạnh của Vệ Vũ Công, lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

Như thiết như tha là nói việc học đạo lý, như trắc như ma là nói việc tu thân, sát hề hận hề là nói dung mạo nghiêm chỉnh, hách hề oán hề là nói uy nghi, hữu phí quân tử, chung bất khả huyền hề là nói đạo đã thịnh, đức đã trọn lành, cho nên dân chúng cuối cùng không thể quên được.

Chứng kiến Thạch Tiểu Cường đối với mình ngẩn người, tựa như bị đóng cọc bốn phía, Hoa Mãn Lâu cười nhạt một tiếng, như xuân phong quất vào mặt, như hồ se ngày hè.

“Vị công tử này, tại hạ có một phiền não” Hoa Mãn Lâu một tay cầm một dược thuốc, một tay cầm một lớp mặt màng*, “Ta nên dùng vật gì để bảo trì vẻ mỹ lệ của Hoa nhi đây?”

(*) cái nì muối nghĩ là mặt nạ da để đắp mặt đấy, để dưỡng da, nhưng anh tính lấy đi dưỡng hoa a!

Thạch Tiểu Cường khước miệng co giật một chút, không khí mới vừa rồi hoàn toàn bị phá hủy, người này nếu không nói lời nào thì thật tốt “Loại nào cũng không thể dùng, người chỉ cần đúng hạn tưới nước thì tốt rồi”

Hoa Mãn Lâu khẽ nhú mày, trên vầng trán lộ ra một nét thoáng bi thương “Nhưng là thời kỳ hoa nở đi qua, hoa liền héo tàn...”

“Sang năm hoa còn có thể nở lại, người như vậy chỉ cầu nhất thời xinh đẹp, mà hại nó chết héo, có phải hay không có chút tàn nhẫn?” Thạch Tiểu Cường cầm những vật phẩm nguy hiểm trong tay Hoa Mãn Lâu “Vạn vật sinh tử luân hồi, vòng đi vòng lại là một hồi tuần hoàn, chúng ta hẳn là nên tôn trọng tự nhiên, mà không phải lấy việc đều dựa theo ý nghĩ của mình mà suy xét. Mọi người không phải thường nói cái gì là thuận theo tự nhiên sao?”

“Thuận theo tự nhiên sao?” Hoa Mãn Lâu vuốt đóa hoa mềm mại, đột nhiên phì cười nói “Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng không đài, xưa nay không một vật, nào chỗ bám trần ai” (2)

(2) Xem link để hiểu câu trên là ý gì, đây là câu trong đức Phật

Tiểu Cường buồn bực nghiền ngẫm bài thơ này xem có cái hàm ý gì đặc biệt không, đột nhiên nghe được Hoa Mãn Lâu nói “A di đà phật, Thượng Đế cùng ta cùng tồn tại!”

“Người là Phật tử?” Tiểu Cường hỏi.

“Không, ta là thầy pháp truyền đạt lời dạy”

“...” Chuyện kể rằng đó là tôn giáo gì a? “Bữa tiệc đã bắt đầu, Hoa phu nhân nhờ ta đến gọi người qua”

Hoa Mãn Lâu đột nhiên nắm chặt tay Thạch Tiểu Cường “Ta cảm thấy được ta khá thích người”

Thạch Tiểu Cường

Hoa Mãn Lâu “Nhân sinh khó gặp được một người tri kỷ! Khổng Tử từng nói qua, chúng ta hẳn là nên uống máu ăn thề!”

Khổng Tử lão nhân gia ông ta khi nào thì nói qua? Thạch Tiểu Cường nhìn thấy Hoa Mãn Lâu không biết từ nơi nào lấy ra một thanh đại khảm đao, sợ tới mức chân đều mềm nhũn “Người...Người cần bình tĩnh!”

“Không sao, ta đã cẩn thận suy nghĩ kỹ càng!” Hoa Mãn Lâu tiện tay cầm đao vào trên mặt bàn, thân đao chui vào trong bàn, chỉ lưu lại một chuôi đao.

Hảo nội lực! Thạch Tiểu Cường rất muốn giơ ngón tay cái lên, nhưng là hẳn chẳng những chân run run, miệng cũng run run, “Hoa...Hoa...Hoa Mãn Lâu...Thiếu gia...”

“Đến, chúng ta khom người chào” Hoa Mãn Lâu ẩn lấy lưng Thạch Tiểu Cường “Cảm tạ Thượng Đế sáng tạo nhân loại”

Thạch Tiểu Cường...Này ăn thua gì đến chuyện của ta?

“Nhị bá, cảm tạ Phật tổ giáo hóa thế nhân!”

Thạch Tiểu Cường: cùng Phật tổ có cái mao quan hệ a???

“Tam bá, nắm tay nhau mà chết cùng sống đến giai lão!”

Thạch Tiểu Cường giật mình nhìn Hoa Mãn Lâu, cái nghi thức này như thế nào có điểm quỷ dị?

Hoa Mãn Lâu ôn nhu nhìn Thạch Tiểu Cường, lôi kéo tay hắn nói “Chúng ta động phòng đi!”

“Động phòng muối người a!!!” Thạch Tiểu Cường giãy ra khỏi Hoa Mãn Lâu, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi hiện trường “Người tên hỗn đản này!”

Ban đêm trong nhà kính trồng hoa là yên tĩnh, trừ bỏ ánh trăng, gió nhẹ theo cánh cửa còn chưa đóng lại thổi tới, thổi bay một đầu tóc đen của Hoa Mãn Lâu, hắn nhẹ nhàng đem đầu tóc vuốt lại một chút.

Hắn dưới ánh trăng, mang theo một loại mộng lung, đẹp không gì sánh được “Người không rõ, ca cũng là cái người tịch mịch a”

.....

Thạch Tiểu Cường mới vừa trở lại trong bữa tiệc, Cao Thành liền chào đón “Người đi đâu vậy? Như thế nào sắc mặt kém như vậy?”

“Gặp được cái ngu ngốc!” Thạch Tiểu Cường đoạt lấy cái ly trong tay Cao Thành, một ngụm uống cạn sạch “Tức chết ta, người kia căn bản chính là kẻ điên!”

“Người sẽ không phải gặp Hoa Mãn Lâu đi?” Cao Thành đem cái ly không giao cho người phục vụ, căn cứ theo Thạch Tiểu Cường hình dung, Cao Thành tin tưởng chính là cái tên kia “Tên kia nhất định là trêu đùa người. Người khác không sai, người sau này sẽ biết”

“Quý mới muốn biết!” Thạch Tiểu Cường thật muốn nói, hắn vừa rồi chính là đã cùng lão công của người bá thiên địa, loại người lấy chuyện đó đi đùa giỡn người khác là người tốt sao?

Cao Thành vì muốn trấn an Tiểu Cường, liền mang theo hắn đi ăn điểm tâm, ăn được một nửa, Hoa Mãn Lâu liền đi ra, mang theo hai đóa hoa cúc khiến cho hắn rung mình.

Ở đây mọi người đối với cái hai hoa cúc này có thể nở hoa cảm thấy hứng thú thật lớn, sôi nổi vỗ tay chúc mừng, giống như hai cái đóa hoa này không phải cây hoa cúc mà là hoa kim cương, thậm chí có người còn chụp ảnh làm lưu niệm, thật sự là cấp đủ mặt mũi, chụp đủ kiểu.

Cao Thành bồi Tiểu Cường một lúc, thì đã bị người khác kéo đến một bên nói chuyện, nhìn thấy Cao Thành bên người bạn bè không phải người giàu có thì cũng là cao sang, nhìn lại còn thấy có mấy tiểu thư quý tộc nhìn chăm chăm Cao Thành, Tiểu Cường đột nhiên cảm thấy được phi thường không vui, về phần tại sao thì hắn cũng không biết, chính là trong lòng rất khó chịu.

.....

Tiểu Cường bị say gian nan từ phòng rửa mặt đi ra, trở lại hành lang kiên trì không dạng muốn ngã xuống, hắn thậm chí không biết từ khi nào mà mình uống nhiều rượu như vậy. Không được, cần nhanh chóng quay về bên người Cao Thành mới có thể.....Nhưng là.....

Phía sau áp sát lên một người, ôm eo Thạch Tiểu Cường, mang theo một khí tức lạ lẫm mà hắn không quen.

“Người thoát nhìn thật lạ mắt, là thiếu gia nhà ai?” Hoa Cả Thành ôm eo Thạch Tiểu Cường, nhìn thấy hắn say hai mắt lơ mơ mộng lung bộ dạng cảm thấy thập phần mới mẻ, bình thường thiếu niên khiến cho mình yêu thương nhưng nhớ đều là những người trang điểm xinh đẹp, một cái gia hỏa giản dị như vậy trái lại càng hợp khẩu vị của hắn.

“Àn? Buông.....Buông ra.....” Thạch Tiểu Cường cố gắng tránh ra người nam nhân này, nhưng là thân hình mềm nhũn, thất lực uốn éo muốn đứng dậy ngược lại càng giống như là đang câu dẫn người.

Hoa Cả Thành liếm láp cái lỗ tai Thạch Tiểu Cường, một tay chạm vào trong quần của hắn “Bảo bối, người cũng thật là nhiệt tình”

Bị còn làm cho tê liệt đại não Thạch Tiểu Cường hoàn toàn không có khí lực phản kháng, rất nhanh thân hình mềm nhũn đi xuống.

8. Chương 8: Paris (phần 1)

Cao Thành cùng Hoa Mãn Lâu tán dóc trong chốc lát, đột nhiên phát hiện Thạch Tiểu Cường đã biến mất một lúc lâu.

“Thạch Tiểu Cường? Chính là cái vị hôn thê người nói?” Hoa Mãn Lâu lúc trước có nghe Cao Thành đề cập qua, vẫn luôn cảm thấy đối với người này thật hứng thú, “Người trông như thế nào, ta giúp người hỏi một chút”

“Vóc người không cao, mặc một bộ quần áo cùng ta không sai biệt lắm” (í í, áo đôi ha)

Nghe Cao Thành nói vậy, Hoa Mãn Lâu đột nhiên nghĩ đến một người, sắc mặt có điểm phát xanh “Có phải hay không thoát nhìn có chút ngốc, trước ngực còn mang một cái kim châm hình hoa lan?”

“Đúng vậy, giống như hần vừa mới tìm qua người”

Hoa Mãn Lâu xấu hổ nuốt một chút nước miếng, nguy rồi, hần chọc ghẹo sai đối tượng... “Thực sự, hần có đến, chính là hần nhẹ nhàng ly khai.....Ta đột nhiên nghĩ đến người trong nhà còn đang đun nước, đi về trước!” (biết ảnh đun nước làm gì hèm, tưới hoa đấy, tội nghiệp mấy em hoa TT~TT)

Cao Thành nhìn đồng hồ cũng không còn sớm, ngày mai còn phải lên máy bay, liền hỏi qua người phục vụ, người phục vụ cho biết có một người giống như vậy đi đến nhà vệ sinh, hần lập tức tiến về phía nhà vệ sinh đi đến, không biết tại sao, trong lòng luôn cảm thấy có chút bất an.

Trên hành lang, Cao Thành đang vội vàng đi thì bị Hoa Cả Thành gọi lại “Cao Thành, cái kia Thạch Tiểu Cường là gì của người?”

Cao Thành cảnh giác nhìn mi lại “Hần làm sao vậy?”

Hoa Cả Thành sắc mặt có chút phát xanh (đúng là anh em __ đều xanh mặt khi anh Thành nói a), “Hoàn hảo ta trước hỏi một chút, ta nói người nha, người như thế nào không xem trọng tiểu gia hỏa của mình chứ!”

“Người đối với hần làm cái gì?”

Hoa Cả Thành cảnh giác lui về phía sau hai bước, “Uy, người vậy là cái diễn cảm gì? Ta chỉ là đụng một chút a! Chuyện này trách nhiệm cũng không phải toàn bộ trách ta a, rõ ràng là hần câu dẫn ta trước!”

“Làm?”

Hoa Cả Thành liều mạng lắc đầu, “Tuyệt đối không có!”

“Sờ soạng?”

Hoa Cả Thành dùng ngón trỏ cùng ngón cái khoa tay múa chân một chút “Một chút mà thôi”

“Tay nào sờ?” Cao Thành sắc mặt biến thành màu đen, sát khí mười phần

Hoa Cả Thành nuốt từng ngụm nước “Người muốn làm gì?”

“Chém nó!” Cao Thành bỗng hoạt động các khớp ngón tay, Hoa Cả Thành sợ tới mức quay đầu liền chạy mất dạng.

Thời gian tìm được Thạch Tiểu Cường, hần còn đang ngủ tối đất tối trời, miệng bẹp bẹp nói mớ “Cao Thành.....Khó chịu.....”

Nhìn thấy cái dạng này của Thạch Tiểu Cường, Cao Thành muốn phát hỏa cũng không được, đưa tay sờ trán của hần “Người cái tên gia hỏa này, thật không làm cho người ta bất lo”

“Biến thái..... Cao Thành người là tên đại biến thái.....” Thạch Tiểu Cường trở mình một cái.

Cao Thành:

Thạch Tiểu Cường lúc tỉnh lại, là ở trên phi cơ, Cao Thành cùng Tiểu Khắc đang ngồi trên ghế salong bên cạnh kiểm tra văn kiện, tiếp viên hàng không buồng một ly đồ uống xuống, sau đó lắc lắc cái móng nhỏ rời đi.

Hần ôm đầu, ngồi dậy “Nơi này là chỗ nào?”

“Trên phi cơ, chúng ta đi Paris, lúc trước đã nói qua” Cao Thành nhìn một chút tỏ rõ “Người thật đúng là ngủ như chết, có tiềm chất của heo”

“Người mới là heo! Cả nhà người đều là.....A đau!” Thạch Tiểu Cường ôm eo, cảm thấy trên hông tại vị trí có tên là hoa cúc gì đó đau dữ dội, hắn xanh cả mặt nhớ đến đêm qua một người nam nhân từ phía sau lưng ôm lấy mình..... Đột nhiên sắc mặt trắng bệch, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện gì sao?

“Người ngủ tiếp một chút đi, khi nào đến nơi ta sẽ gọi người dậy. Ta cùng Tiểu Khắc đi đến khoang bên cạnh ngồi, sẽ không quấy rầy người.” Nói xong, Cao Thành cùng với Tiểu Khắc ly khai.

Còn lại một mình Thạch Tiểu Cường ngồi ở chỗ kia khuôn mặt trắng bệch một thân mồ hôi lạnh, chẳng lẽ thật sự bị.....Kia Cao Thành biết không? Hắn nhìn thấy áo ngủ trên người, quần áo đã được đổi qua, làm sao hắn có thể không biết, cho nên hắn mới có thể đối với mình lãnh đạm như vậy? Hắn có thể hay không không cần mình nữa?

Làm sao bây giờ? Đến tốt cùng phải làm sao bây giờ?

Lúc máy bay tới sân bay Paris thì trời đã tối, dọc theo đường đi Cao Thành không có nhìn đến hắn một lần, cứ như vậy cho tới khi đến nơi, tiếp viên hàng không thần sắc nghiêm túc nói cho Cao Thành biết: Thạch Tiểu Cường phát sốt.

Cao Thành khép lại máy tính, lập tức chạy tới kiểm tra, kết quả liền nhìn thấy Thạch Tiểu Cường thần trí không rõ sắc mặt ửng hồng nằm ở trên giường.

Kỳ thật Thạch Tiểu Cường còn có một chút ý thức, nhưng cả người hắn không có chút khí lực, mơ mơ màng màng bị Cao Thành ôm đến trên xe.

“Ta đã liên hệ bác sĩ, về đến nhà sẽ có người chiếu cố người, ta đây vừa có chút việc, sau khi kết thúc sẽ trở về” Cao Thành nói xong, liền đóng cửa xe, cùng Tiểu Khắc lên một chiếc xe khác, hai chiếc xe hướng về hai phía bất đồng chạy đi.

Thạch Tiểu Cường được Cao Thành bọc trong chiếc áo khoác ngoài, khó chịu muốn khóc, tài xế là dân bản xứ, không biết nói trung văn (tiếng trung), nhìn thấy Tiểu Cường khó chịu muốn an ủi hắn, nói vài câu hoàn toàn không có cách nào câu thông, cuối cùng từ trong túi xuất ra một viên kẹo, đưa cho Tiểu Cường.

“Cám ơn.....” Tiểu Cường không đói bụng, nhưng vẫn là đem kẹo nhét vào miệng, rất ngọt, nhưng vì là ngọt nên lại làm cho người ta càng thêm khó chịu.

Nhân sinh sau khi bị bệnh liền đặc biệt yếu ớt cùng mất cảm, cũng dễ dàng miên man suy nghĩ. Trên đường Thạch Tiểu Cường ngủ một giấc, không ngừng mơ thấy đoạn thời gian sau khi gặp Cao Thành cùng nhau sinh hoạt chung một chỗ, từng giọt từng giọt giống như đèn kéo quân chiếu phim trong đầu, hắn có điểm mơ hồ, phân không rõ là hiện thực hay là trong mộng, hắn đột nhiên cảm thấy được lãnh, cảm giác mình bị Cao Thành vứt bỏ tới trong hầm băng, kêu như thế nào cũng đều không có người đáp lại, sau đó hắn nghĩ tới phụ thân, nhưng phụ thân đã mất rồi. Sau hắn lại nghĩ, chính mình nếu như chết đi, có thể hay không xuống địa ngục, trong địa ngục có hay không rất nóng?

Sau khi Thạch Tiểu Cường tới khu nhà ở, người giúp việc cùng bác sĩ đã đứng tại đó đợi, bác sĩ là một lão đầu tử, đồng dạng cũng là dân bản xứ, hỏi hắn mấy vấn đề, phát hiện Thạch Tiểu Cường trừ bỏ lắc đầu cái gì cũng không biết, cảm thấy thật khó khăn, không có cách nào Thạch Tiểu Cường đành phải gượng gạo chống lên thân thể đánh điện thoại cho Cao Thành, thật không ngờ điện thoại cầm tay của Cao Thành tắt máy.

Thạch Tiểu Cường nhìn thấy điện thoại trên tay vang lên tiếng bip bip, hắn thoải mái nở nụ cười, đối với một quý công tử xã hội thượng lưu mà nói, cái mạng nhỏ của bản thân mình là không đáng kể a.....

Nghĩ đến trong ngày thường Cao Thành đối với chính mình tỉ mỉ săn sóc, còn không keo kiệt mang theo ôn nhu, Thạch Tiểu Cường lại mang một tia hi vọng, nhưng rất nhanh đã bị chính mình phủ nhận đánh rớt. Kia căn bản không phải yêu, chẳng qua là bởi vì cái hôn ước kia hoặc là Cao Thành nhất thời hứng khởi đùa bỡn chính mình mà thôi. Cao Thành hắn là ai, là một nhà kinh doanh nổi tiếng trên thương trường tự nhiên trò chơi nghiệp dư cũng so với người bình thường cao tay hơn, người khác chơi game, hắn Cao Thành muốn đùa bỡn nhân tâm!

Hiện giờ, chuyện này thì tính là cái gì?

Thạch Tiểu Cường trong đầu hỗn loạn, các ý niệm trong đầu chen chúc nhau mà ra, hảo phá hư những thứ loạn thất bát tao đan xen khó gỡ chiếm cứ đại não của hắn, giống như bê tông sền sệt không ngừng rót vào trong bộ não hắn, bành trướng cơ hồ sắp tràn ra ngoài.

Cuối cùng, người giúp việc tìm tới một quyển từ điển, Thạch Tiểu Cường miễn cưỡng cùng bác sĩ khai thông một chút. Cuối cùng bác sĩ nói, hắn nguyên nhân phát sốt là bởi vì miệng vết thương nơi ấy cảm nhiễm, dặn hắn gần nhất chú ý một chút. Thạch Tiểu Cường đột nhiên muốn khóc, nhưng vẫn là nhịn xuống, đánh qua tiêm cùng uống thuốc, vênh lên cái miệng nhường bác sĩ xử lý. Hắn nhìn lên trần nhà, muốn hảo hảo toe toét cười nhạo mình một phen, nhưng cái miệng vừa nhếch lên, lại bị miệng vết thương chua xót mà hấp dẫn lực chú ý. Sau đó hắn bắt đầu miên man suy nghĩ, nếu cứ như vậy chết đi, có thể hay không liên cả đời được giải thoát?

Bác sĩ nói rất nhiều với Thạch Tiểu Cường, nhưng là Thạch Tiểu Cường đã muốn lười hiểu, cuối cùng bác sĩ bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó để lại tờ giấy cùng thuốc liền rời đi.

Người giúp việc bưng lên một ít thức ăn, là cháo hoa, đặt ở bên cạnh bàn bảo Tiểu Cường ăn một chút.

Tiểu Cường lắc đầu tỏ vẻ không muốn ăn, nằm ở trên giường ý bảo mình muốn ngủ. Người giúp việc cũng không nói nhiều, im lặng ly khai.

Thạch Tiểu Cường nằm ở trên giường ngủ một lát, có thể là do thuốc đã phát huy tác dụng, hắn cảm thấy được đã không còn khó chịu như trước, nhưng là toàn thân vẫn không có khí lực. Hắn mở to mắt nhìn lên túi rọu màu đỏ trên đầu giường, cảm xúc chậm rãi yên ổn xuống. Bắt đầu tự mình an ủi, coi như bị táo bón hoặc là bị trĩ? Hơn nữa, nam nhân còn chú trọng chuyện này sao? Không phải là cái miệng thôi sao, có cái gì may ra..... Tiểu Cường người không cần có lỗi với cái tên của mình, người không thể cứ như vậy mà ngã xuống! Bất quá thì trở lại cuộc sống trước kia, người là một nam tử hán, dù có một mình thì cuộc sống cũng vô cùng tốt. Người ta Cao Thành có tiền có diện mạo, thiếu người một người không ít.

Nghĩ đến Cao Thành lúc trước còn đối với mình ôn nhu như vậy, còn nói sẽ đối với mình thật tốt, trong lòng đúng là không muốn.....

Cái ôm ấp của Cao Thành thực ấm, nếu quả thật cứ như vậy chia tay, hắn nhất định sẽ hoài niệm.

“Ta nghĩ muốn ôm người một cái, một lần là tốt rồi..... Dù cho người đã không còn cần ta nữa.....” Thạch Tiểu Cường che mền lại, tiếng nói lầm bầm lầu bầu đứt quãng, phiêu phiêu mênh mông.

Nửa đêm, Cao Thành cùng Tiểu Khắc mới phong trần mệt mỏi gấp gấp trở về, Cao Thành vừa vào cửa liền nhìn thấy Mary ở trên ghế salong ngủ gà ngủ gật, trước mắt để một chén cháo hoa, “Mary, Tiểu Cường thân thể thế nào?”

“Thiếu gia, ngài cuối cùng cũng đã trở lại. Ta nấu chút cháo hoa, nhưng Thạch tiên sinh căn bản không hề động qua. Bác sĩ Ái Đức Hoa đích thân tới xem, nhưng bởi vì người phiên dịch có việc bận nên không tới được, cho nên chúng ta không có thuận lợi lắm trong việc trao đổi. Bất quá Thạch tiên sinh thực thông minh, dùng từ điển cùng bác sĩ Ái Đức Hoa trao đổi một chút, bác sĩ nói miệng vết thương của hắn bị cảm nhiễm, đúng hạn uống thuốc liền không có vấn đề gì. Đây là thuốc” Mary đem viên thuốc được bao kỹ giao cho Cao Thành, “Thiếu gia, ta hi vọng ngày có thể cùng Thạch tiên sinh hảo hảo nói chuyện, tâm tình của hắn tựa hồ không tốt lắm”

“Vậy sao, kia cảm ơn Mary” Cao Thành cầm lấy thuốc liền vội vã đi tìm Tiểu Cường.

“Thiếu gia, chờ một chút” Mary sờ bát cháo trên bàn, vẫn còn nóng, bưng đến cho Cao Thành, “Để cho hắn ăn một chút gì đi, có thể giảm bớt được được vật đối dạ dày kích thích”

Cao Thành cầm chén cháo liền chạy đi tìm Tiểu Cường, Mary ngăn lại Tiểu Khắc đang muốn trở về phòng, “Tiểu Khắc tiên sinh, chúng ta cần phải hảo hảo nói chuyện”

“Chúng ta vừa mới tham gia một cuộc hội nghị dự án mời thầu, mệt chết đi” Tiểu Khắc nói.

“Cho nên, người cũng đừng lãng phí thời gian. Thiếu gia vì cái gì đem ta từ khu nhà riêng cũ điều qua chiếu cố Thạch tiên sinh đây? Bọn họ là quan hệ như thế nào? Là ai lộng thương Thạch tiên sinh?” Mary đối Tiểu Khắc mặt mũi bằng hoàn toàn miễn dịch, khắp thất lưng vặn hỏi.

Tiểu Khắc đẩy mắt kính “Trước khi trả lời những vấn đề này, có thể vì ta chuẩn bị một ít thức ăn khuya không?”

Cao Thành đẩy cửa phòng ra, trên giường Tiểu Cường đang nằm đưa lưng về phía mình, thoạt nhìn hẳn là đang ngủ, hẳn nhẹ chân nhẹ tay buông bát cháo, ngồi vào bên giường, đột nhiên rất muốn sờ mái tóc mềm mượt kia.

“Đừng đừng ta!” Thạch Tiểu Cường đột nhiên che kín mặt, “Người không phải đã chán ghét ta rồi sao? Người nhất định cảm thấy ta thực ghê tởm đúng hay không? Vậy cách xa ta một chút”

“Tiểu Cường? Người làm sao vậy?” Cao Thành mời vừa đụng tới thân thể Tiểu Cường, đã bị Tiểu Cường đẩy ra.

“Chuyện đã đến nước này, người rõ ràng nên để ta trở về đi. Chuyện hôn ước kia, hay là thôi đi.....” Tiểu Cường thật bình tĩnh nhìn Cao Thành, nội tâm lại hi vọng hẳn không cần dễ dàng như vậy buông tay, nếu Cao Thành cứ như vậy để cho mình rời đi, hội thương tâm a, nhất định sẽ thương tâm.....Nhưng là nếu cứ mặt dày ở lì chỗ này, không phải là tác phong của hắn. Đau dài không bằng đau ngắn, như vậy tách ra đi. “Chúng ta, vẫn là.....sau này không cần gặp lại nhau đi.....”

Cao Thành hơi nheo mắt lại, lợi hại nhìn Tiểu Cường, “Người có ý tứ gì? Muốn bội tình bạc nghĩa sao?”

Tiểu Cường đối với cổ chấp của Cao Thành một mặt vẫn là thập phần sợ hãi, ánh mắt tả hữu tránh đi “Mới không có bội tình bạc nghĩa.....Làm sao có thể,.....Nếu như là người sợ bà chủ Cao bên kia trong lời nói, ta sẽ đi giải thích....”

“Có cái gì hảo giải thích!” Cao Thành bóp chặt cằm Tiểu Cường, để cho hắn nhìn thẳng vào mình “Nhìn vào mắt của ta, nói, vì cái gì đột nhiên muốn rời đi?”

Cao Thành khí lực rất lớn, nhường Tiểu Cường hoàn toàn không thể phản kháng, cằm đau dữ dội, ánh mắt Cao Thành thập phần khủng bố. Tiểu Cường thực sự sợ hãi, thân thể đều phát run, “Người chẳng lẽ không để ý ta bị người khác ngủ qua sao?”

“Lúc nào?” Cao Thành thanh âm lạnh như băng.

“Đừng giả bộ! Chính là ngày đi đến Hoa gia, ta uống rượu.....Lúc sau.....Lúc sau.....” Tiểu Cường ủy khuất quay đầu đi, quả nhiên, loại chuyện này ngay cả mình cũng là thập phần để ý, huống chi là Cao Thành.

Cao Thành buông lỏng tay, diễn cảm ôn nhu xuống, đem Tiểu Cường ôm lấy “Ta thực xin lỗi”

Tiểu Cường cắn môi dưới, nắm lấy quần áo Cao Thành, đây là cái ôm lần cuối cùng đi.....Thật sự luyến tiếc, luyến tiếc buông tay....

Thạch Tiểu Cường thở sâu vài hơi, giống như dùng hết toàn bộ sức lực đi hôn môi Cao Thành, cái loại hôn điên cuồng này, giống như con thiêu thân bị tráng đâm đầu vào lửa. Cao Thành trong khoảng thời gian ngắn thể nhưng cũng có chút chống đỡ không được, bất quá ngại thân thể Tiểu Cường không khỏe, nên cũng không cường ngạnh đẩy hắn ra. Tiểu Cường một phen dây dưa cùng miệng lưỡi Cao Thành, hai tay run rẩy kéo xả quần áo trên thân hai người, hẳn hoàn toàn không có cấp cơ hội cho Cao Thành mở miệng, vội vàng treu đùa dục vọng của Cao Thành.

Đây đại khái là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng của bọn họ đi, lưu không được người, vậy lưu lại một đoạn hồi ức tốt đẹp để khi nhớ lại cũng tốt.....

Tiếp xúc với thân thể lửa nóng của Tiểu Cường, dục hỏa Cao Thành ngược lại bị lý trí ngăn chặn, hẳn thiếu chút nữa đã quên Thạch Tiểu Cường còn là một người bệnh! Hắn kìm nụ hai tay Tiểu Cường, nhường hai người bình tĩnh một chút.

Cao Thành nâng chặt mặt Tiểu Cường “Tiểu Cường, người trước tiên nghe ta giải thích”

“Giải thích cái gì?”

Cao Thành nghiêm túc nhìn Tiểu Cường, “Ngày đó người ôm người, là ta. Vốn là muốn đợi cho người sau khi tỉnh rượu, nhưng là ai bảo người khi đó câu dẫn ta, cho nên ta liền.....”

(sau anh nào ăn xong cũng quệt mồ hôi nói tiểu thụ câu dẫn hết zậy _)

Nghĩ đến đó, tâm Tiểu Cường luôn treo ở nơi lơ lửng đột nhiên yên ổn xuống, thậm chí còn có một chút cao hứng. Chuyển biến như vậy quá nhanh, nhưng Tiểu Cường có điểm phản ứng không kịp, chờ đến thời gian kịp phản ứng, mình đã bị Cao Thành áp ngã xuống giường.

“Chờ một chút!” Tiểu Cường đẩy ra Cao Thành “Người không phải là đang dối gạt ta chứ?”

“Ta thề, thật là ta. Trừ phi người nhận thức ta hiện giờ cùng ta trước kia là hai người khác nhau, đêm đó thật sự là ta!” Cao Thành nhẹ nhàng hôn lên khóe môi Tiểu Cường, “Ta làm sao có thể để cho người khác chạm vào người”

“Vậy người vì cái gì không sớm nói ra? Vì cái gì trên phi cơ tránh ta không nói cho ta biết!”

“Đó là bởi vì.....” Cao Thành ngồi dậy, đưa lưng về phía Tiểu Cường, từ góc độ của Tiểu Cường nhìn tới, cái lỗ tai Cao Thành có điểm đỏ lên “Đó là bởi vì ta thẹn thùng”

Tiểu Cường bay lên một cước đem Cao Thành đạp xuống giường, động tác này dẫn đến hậu quả là hoa cúc ngày càng đau “Cho người cái thẹn thùng, đêm nay đi ngủ sô pha cho ta!”

Cao Thành không nghĩ tới Tiểu Cường tức giận như vậy, trước mắt đành phải thuận theo ý hắn, mở cửa phòng đi ra, cùng lúc đó Mary và Tiểu Khắc hai người từ trên mặt đất bò dậy.

“Các người ở chỗ này làm cái gì? Mary, đi chuẩn bị cho ta một gian khách phòng” Cao Thành nói.

“Nếu ta không nhớ lầm, Thạch tiên sinh là kêu ngài đi ngủ sô pha nha” Mary dắc ý nhíu mày, dù sao có Tiểu Khắc xung phong phiên dịch, nàng cũng đã biết không ít chuyện “Thiếu gia, đã không còn sớm, chúc ngài ngủ ngon”

Tiểu Khắc đồng tình liếc mắt nhìn Cao Thành một cái “Nhớ rõ sáng ngày mai còn có một dự án thu mua, nghỉ ngơi sớm một chút, chúc ngủ ngon”

Đứng ở trên hành lang trống rỗng, Cao Thành nói lỏng cà vạt, tự tin nở nụ cười, “Hừ, nghĩ đến cái này có thể làm khó ta?”

Trong phòng Thạch Tiểu Cường nhận được một phong thơ màu, là Cao Thành phát tới, đầu đề là: kỷ niệm lần đầu tiên của chúng ta. Phía dưới là ảnh chụp tình cảm mãnh liệt cảm trẻ dưới 18 tuổi xem, diễn viên chính là hắn cùng Cao Thành, thời gian chính là một đêm kia ở Hoa gia. Ghi chú: bảo bối, để cho ta trở về đi, buổi tối ở phòng khách rất lạnh.

Tiểu Cường mặt đen lên, bóp di động một lúc rồi nói: từ nay về sau, người nằm ngủ ở trên ghế salon luôn đi!

Cao Thành không nói gì nhìn chăm chăm vào cái điện thoại di động, người ta đều nói lòng nữ nhân như mò kim đáy biển, chẳng lẽ tiểu thụ cũng như vậy? Quên đi, ai kêu mình chiếm tiện nghi của người ta.

Ngủ thẳng tới lúc nửa đêm, Cao Thành cảnh giác mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Cường thật cẩn thận giúp Cao Thành đắp chăn, không nghĩ tới bị hắn vừa vặn nắm lại. Cao Thành không có cấp cho Tiểu Cường cơ hội mở miệng, trực tiếp kéo người qua lưng hắn xuống, nhân cơ hội trở về phòng ngủ.

Có đôi khi, khổ nhục kế cũng là dùng phi thường tốt.

Tác giả nói: (o) a! Đêm đầu thật thật ở nơi nào?

Mộng:*giây đành đạc* ta cũng muốn hỏi chị đây, *nú áo*, bắt đền đi *khóc sụt sùi*

9. Chương 9: Paris (phần 2)

Những ngày ở Paris, Cao Thành vô cùng bận rộn, không ngừng từ nhà đi đến công ty, cũng từ công ty này đến công ty khác di chuyển, hôm nay thì họp báo cùng phóng viên ngày mai thì gặp bộ trưởng tài vụ, ngày mốt còn có một tân sinh ý cần thương lượng. Mà Tiểu Cường thì nhàn nhã vô cùng, sinh viên Chu Hưng được thay thế cho người phiên dịch kia vừa rạng sáng ngày thứ hai liền chạy đến, Mary vừa thấy Chu Hưng, lập tức đem Tiểu Khắc ném ra ngoài.

“Thạch tiên sinh, Chu tiên sinh chúng ta hôm nay ra ngoài dạo chơi một chút đi!” Mary lộ ra nét cười thoáng hiện một tia giảo hoạt.

Mẫu thân Mary là người Pháp, nàng trước đây cũng từng ở Paris qua một thời gian, nên chủ động xung phong nhận làm người hướng dẫn viên du lịch cấp Thạch Tiểu Cường giới thiệu về nơi này.

Ở Paris, có rất nhiều xí nghiệp tổng bộ lớn, là trung tâm văn hóa chính trị kinh tế của nước Pháp, trừ bỏ ngoài kiến trúc hiện đại, còn có bảo tồn rất tốt một số kiến trúc thời kì trung cổ, trong đó Khải Hoàn Môn là một trong những phong cảnh nổi tiếng nhất thế giới. Thạch Tiểu Cường không kịp nhìn thưởng thức phong tình của nơi này, Mary liền không khách khí mà lôi kéo Tiểu Cường đi khắp nơi trong thành phố.

Chu Hưng là một nam hài tử rất thanh tú, học chuyên ngành pháp luật, năm nay 24 tuổi, tính cách có vẻ hay ngại ngùng, bắt quả rất tốt ở chung. Mary khó có được cùng với hai nam hài đáng yêu Trung Quốc cùng nhau đi dạo phố, cho nên phi thường hưng phấn, hoàn toàn phát huy bản lĩnh mua sắm cuồng của nữ nhân, cấp Tiểu Cường mua một đồng quần áo cùng đồ chơi, thậm chí còn có một bộ sản phẩm bôi trơn tề bảo hộ làn da đang được tiêu thụ mạnh trên thị trường.

Thời gian nhìn thấy bôi trơn tề, Tiểu Cường cùng Chu Hưng không khỏi đỏ mặt. Dù sao Trung Quốc vẫn là một quốc gia tương đối bảo thủ, trước công chúng dưới sự tư vấn của người bán hàng nói về những đồ dùng của hai người nam nhân trong lúc đó thật sự là làm không được, nhưng Mary thật ra mặt không đỏ tim không nhảy một bên trưng cầu ý kiến một bên lấy một cuốn sổ ghi chép, bộ dạng kia giống như những học sinh ở trường chăm chỉ học tập. (một hủ nữ xuất hiện)

“Ai nha, ta quên mua nguyên liệu nấu ăn cho bữa tối!” Mary nhìn đồng hồ đeo tay một chút, thở dài nhẹ nhõm một hơi “Hoàn hảo thời gian còn kịp”

“Kể nên này có một cái siêu thị, bắt quả là siêu thị bình dân” Chu Hưng hai tay cầm lấy những túi hàng đã mua, trên trán đã muốn toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đều nói nữ nhân là một sinh vật thần kỳ, Chu Hưng cảm thấy một chút cũng không có sai! Đừng nhìn Mary dáng người nhỏ xinh, tay không cần nói đến, vai cũng không to, nhưng giày cao gót giẫm lên nền cửa hàng phát ra từng tiếng, một chút cũng không ngừng nghỉ, nhảy lên nhảy xuống trong trung tâm mua sắm làm cho hắn muốn mệt chết. (phụ nữ khi mua sắm là không biết mệt a...hix ta cũng vậy)

Thạch Tiểu Cường cũng thật sâu bội phục nữ nhân đối với ham thích cuồng mua sắm, nhìn thấy Mary mặt không đỏ tim không nhảy còn là vẻ mặt thỏa ước mong nguyện, hắn nội tâm liền cầu nguyện thượng đế có thể phù hộ cho hắn mua sắm sớm nhanh một chút rồi về nhà.

“Người là nói đến siêu thị Mũ Đỏ phải không? Người cũng biết siêu thị Mũ Đỏ sao?” Mary kinh ngạc hai mắt sáng lên, “Không nghĩ tới siêu thị hồi ta còn bé đã tồn tại đến hiện giờ vẫn còn kinh doanh, phải biết rằng gần nhất mấy năm nay đời sống kinh tế khó khăn khiến cho không ít thương gia phải đóng cửa. Không biết lão Johnan còn tại hay không?”

“Johnan tiên sinh vẫn còn ở chỗ này, bắt quả hiện giờ đã lớn tuổi, chính là ngồi ở chỗ kia nhìn xem mà thôi” Chu Hưng thần nhiên nở nụ cười, trong mắt toát ra một tia khát khao “Có thể mấy chục năm kiên thủ giữ một lời hứa, thật là một người thần kỳ”

“Đích xác” Mary hỏi tưởng lại mới trước đây mẹ từng kể chuyện xưa với mình, trong lòng mạnh mẽ xuất hiện cảm động không hiểu “Thực hi vọng thượng đế có thể phù hộ cho hắn sớm đạt thành tâm nguyện”

Tiểu Cường nghe Chu Hưng phiên dịch, đối với siêu thị này có điểm tò mò “Cái Johnan tiên sinh cùng siêu thị kia rất nổi danh sao?”

“Àn, những người xung quanh đây cơ hồ đều biết hần. Nhất là những người nghèo cùng địa phương với lão nhân, Johnan tiên sinh cùng siêu thị Mũ Đỏ cơ hồ chính là một cái truyền thuyết trong thành phố này.” Chu Hưng nhớ đến thời gian nước Pháp cùng đại đa số bình dân Trung Quốc với tầng lớp lưu học sinh giống nhau nơi đi làm công, tìm kiếm thức ăn tiện lợi (rẻ). Ngay tại khi đó, hần tìm được siêu thị Mũ Đỏ, nơi đó giá cả tương đối so với bên ngoài rẻ hơn một chút, dần dần trở thành nơi lựa chọn mua hàng đầu tiên của hần, tuy rằng nơi đó phi thường hẻo lánh.

Nghe Chu Hưng nói như vậy, Thạch Tiểu Cường đối với siêu thị này cùng chuyện xưa bên trong cũng sinh ra hứng thú.

Siêu thị Mũ Đỏ bề ngoài cũng không có cùng chuyện xưa của hần xuất sắc như vậy, vô cùng đơn giản một cái đại nhà trệt được trám xi măng, cửa vào cảm ứng bằng thủy tinh, xe đẩy, hết thấy đều cùng những siêu thị khác giống nhau. Ở trong siêu thị có một vườn hoa nhỏ, bố trí mấy cái ghế dài để cho người mua nghỉ ngơi, ở đó có một vị lão nhân râu ria thân thể cong xuống ngồi trên xe lăn đánh giấc, do hiện tại thời tiết còn chưa quá ấm áp, nên trên lưng lão nhân còn khoác thêm một cái thảm lông.

“Vị kia chính là Johnan tiên sinh” Chu Hưng nói.

Johnan năm nay đã sắp chín mươi tuổi, tại khi hần 23 tuổi dựa vào việc làm công mà gom góp tiền mở một tiểu tạp hóa, theo thời gian trôi qua, tiểu tạp hóa năm đó đã biến thành một đại siêu thị như bây giờ, năm đó một anh chàng anh tuấn nay đã biến thành một lão nhân gần đất xa trời, mà hết thấy chuyện này đều bắt nguồn chỉ từ một lời hứa hẹn.

Năm 1946 sau chiến tranh thế giới thứ hai, nước Pháp phát động chiến tranh xâm lược, chính trị gia đã tâm bình bực bực vì để khôi phục ở ZZ thực dân thống trị nên kích động những thanh niên nhiệt huyết tích cực, thanh niên tuổi trẻ khí thịnh nên Johnan cùng với Sean trình diện, cùng nhau báo danh đi bộ đội. Khi đó, bọn hần chỉ là một cái 18 tuổi, một cái 20 tuổi, mang trong lòng nhiệt huyết muốn làm cho quốc gia mình văn hồi quan vinh.

Johnan và Sean là cùng nhau lớn lên trong cô nhi viện, hai người quan hệ phi thường khấn khít, Sean lớn tuổi hơn, nên cũng thật tự giác bảo hộ lấy Johnan, vô luận là ở cô nhi viện hay thời gian làm công, thậm chí ở trên chiến trường Sean đều thời thời khắc khắc đem Johnan hộ ở bên cạnh mình. Bọn hần không có quan hệ huyết thống, nhưng so với thân huynh đệ còn muốn thân hơn. Hai người tính toán tại sau khi chiến tranh kết thúc, liền cùng nhau mở một tiệm tạp hóa, sau đó tích góp tiền mua một căn phòng lớn, như vậy cho dù hai người bọn họ có kết hôn cũng có thể ở cùng một chỗ.

Mặc dù có Sean bảo hộ, nhưng là chiến trường luôn dấu điểm sát khí, nên một lần không may cánh tay Johnan trúng thương, liền không thể trực tiếp bắn súng, nhưng lại không thể không dời đi chiến trường. Thời gian ly khai, Johnan cùng Sean đều khóc thành lệ, đây là lần đầu tiên bọn hần xa cách, nhưng cũng là vĩnh viễn.

Sean nắm lấy tay Johnan, lớn tiếng an ủi hần: người yên tâm ly khai, ta sẽ thực mau trở về! Chúng ta cùng nhau mở một tiệm tạp hóa, nếu người đợi ta không kịp, người trước khai trương đi, tiền vốn tính ta một nửa, đến lúc ta trở về nhất định sẽ trả lại cho người!

Johnan tuân thủ ước định, dùng ngoại hiệu của Sean là Mũ Đỏ làm tên cho tiệm tạp hóa, liền luôn luôn chờ hần trở về, này đằng đằng chờ đợi cũng đã gần 70 năm.

Thạch Tiểu Cường cầm theo túi khoai tây cùng cà rốt đi ra, quay đầu lại nhìn thoáng qua Johnan, cảm thán nói: “Đây là một phần chấp niệm rất mạnh mới có thể làm cho một người đợi đến 70 năm”

“Người bởi vì có chấp niệm, mới có thể sáng tạo ra các loại kỳ tích” Chu Hưng nói.

Tiểu Cường gật đầu đồng ý, “Bất quá, vì chờ người trả tiền mà đợi 70 năm, lão nhân này thật đúng là lòng dạ hẹp hòi không phải bình thường a”

Chu Hưng:

Mary:?

Người sao lại nghe lệch điểm chính trong chuyện chứ! Chu Hưng vô lực thở dài một hơi.

Buổi tối, Cao Thành cũng là khuya lắm mới trở về, sau khi lên xe liền xoa cái đầu trướng đến phát đau, “Không nghĩ tới hiện giờ phóng viên khó ứng phó như vậy”

“Dù sao chủ tịch ngài vừa mới thu mua một công ty có lực ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa công ty TK cũng tỏ vẻ sẽ cùng ngài hợp tác một hạng mục mới, đây đối với thị trường chứng khoán lực ảnh hưởng phi thường lớn. Ngài khổ cực rồi” Tiểu Khắc từ trong cặp công văn lấy ra một túi nhỏ màu hồng được đóng gói tinh mỹ “Đây là lúc trước ngài phân phó, ta đi cửa hàng trang sức mang tới”

“Cám ơn người, người cũng vất vả” Cao Thành đem cái túi nhỏ nhét vào trong âu phục.

“Chủ tịch, Bồ Á Nặc gia tộc hoạt động gần nhất thực dồn dập, hơn nữa rõ ràng chính là hướng tới mảnh đất ở thành phía đông kia, chúng ta có phải hay không hẳn là sớm làm chuẩn bị?”

“Bồ Á Nặc gia tộc?” Cao Thành sờ dĩ đích thân tới nước Pháp, cũng là bởi vì gia tộc Bồ Á Nặc. Do trước giờ Bồ Á Nặc gia tộc luôn luôn ở Italy, rất ít khi sẽ xuất hiện bên ngoài địa bàn của mình, lần này thế nhưng ngàn dặm xa xôi chạy đến nước Pháp để thu mua một công ty gian lận, cũng thập phần khả nghi. Nhưng cũng may hữu kinh vô hiểm, hẳn thông qua một chút thủ đoạn, cuối cùng vẫn là thuận lợi thu mua được. Nhưng là không nghĩ tới bọn hắn cư nhiên lại đối với mình phát động tâm tư. Cao Thành tuyệt đối sẽ không cho rằng đây là một chuyện buôn bán tốt, rất rõ ràng, đây là có dự mưu trừ hoạch trước bây giờ chắc là đang chuẩn bị tiến công.

“TK bên kia đã có người đi tới chưa?” Cao Thành vừa nghĩ tới có thể làm cho Mafia xuất động chính là do TK, dù sao trong giới buôn bán mọi người lòng dạ đều biết rõ, một núi không thể chứa hai hổ, TK ở giữa hai nhà đế quốc* chiến tranh sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ.

(*) tập đoàn xí nghiệp có thể lực kinh tế mạnh

“Tạm thời còn không có ai đặc biệt lui tới, ở mặt ngoài bọn hắn cũng không có làm ra động tác gì đặc thù”

“Vậy thì yên lặng theo dõi kỳ biến” Người thông minh sẽ không chủ động đi công kích đối phương, chỉ biết châm ngòi thổi gió chờ đối phương ra tay trước, bởi vì một khi đối phương kích động ra tay trước sẽ bại lộ càng nhiều là nhược điểm.

Lúc về đến nhà, Thạch Tiểu Cường còn chưa có ngủ đang cùng Mary chơi điện tử, nhìn thấy Cao Thành đã trở về, lập tức đứng lên, “Đã cơm nước xong chưa?”

Mary hướng về phía Cao Thành tế mi lộng nhãn, Cao Thành hiểu ngầm, nói lỏng cà vạt “Còn chưa có, bụng đang đói đây”

“Ta đi mang lên cho người, người trước tiên đi lên nhà ăn chờ” Tiểu Cường nhanh như chớp chạy về hướng phòng bếp.

Tiểu Khắc nhìn thấy Mary, đẩy kính mắt lên một chút, “Ta đã ăn rồi, nhưng là không để ý nếu có thêm một bữa ăn khuya”

Mary theo trên bàn cầm lên một khối Chocolate, “Cố chịu một chút đi”

Tiểu Khắc mặt không chút thay đổi đem chocolate nhét vào miệng “Cám ơn”

“Không cần khách khí” Mary đuổi cái lưng mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi.

Cao Thành ngồi ở trong phòng ăn, Tiểu Cường lập tức liền bung lên một phần cơm xào cùng thịt bò khoai tây chưng, màu sắc hình dạng có một loại mỹ cảm quý dị, Cao Thành một chút liền đoán được là Tiểu Cường tự mình làm, dù sao Mary cũng là tốt nghiệp trong trường học chuyên ngành đầu bếp.

“Ăn ngon không?” Tiểu Cường mắt to ánh lên, chờ mong nhìn Cao Thành, biểu tình như vậy trông rất giống một chú chó con đang phe phẩy cái đuôi chờ mong chủ nhân khen ngợi.

Cao Thành nhắm mắt lại, tinh tế nhai, sau đó cau mày, khó xử nhìn Tiểu Cường. Tiểu Cường thực mắt mát, Cao Thành cơ hồ là có thể chứng kiến cái đuôi vừa mới lay động rất nhanh liền rũ xuống, Cao Thành

nhìn cười không được, sờ sờ đầu Tiểu Cường, “Tuy rằng màu sắc chẳng ra gì, nhưng là hương vị không tệ, sau này cố lên. Đúng rồi, ta có lễ vật tặng cho ngươi”

Tiểu Cường ngồi vào bên cạnh Cao Thành, tò mò nhìn lên lễ vật Cao Thành lấy ra “Đây là cái gì?”

“Tự mình mở ra nhìn xem đi” Cao Thành tiếp tục tạo nhã hưởng thụ bữa tối.

Tiểu Cường mở ra vỏ đóng gói bên ngoài, bên trong là một hộp trang sức rất tinh xảo, sau khi mở ra, là một tiền xu lớn nhỏ tâm (xuyên) hình xâu chuỗi, thợ làm thập phần tinh tế khéo léo, mặt trên được khảm lên một đóa hoa hồng dùng đá rubi hợp thành, mặt trái có khắc tên tiếng Anh của mình cùng Cao Thành.

“Ngươi có thể mở nó ra” Cao Thành nói

Tiểu Cường nghe theo đến bên cạnh một cái nút nhỏ nhấn, xâu chuỗi từ trung gian tách ra, âm nhạc duyên dáng chậm rãi vang lên, nhìn đến ảnh chụp trong xâu chuỗi được khảm phía trên dường như Tiểu Cường giống như một ngọn núi lửa bạo phát!

“Cao Thành, ngươi cái tên hỗn đản này, ngươi còn có thể biến thái đến như thế???? Thế nhưng lấy cái loại ảnh chụp này vòng cổ, một người nghĩ ra được!!!” Tiểu Cường khấp ở cổ Cao Thành lay động

“Yên tâm đi, trừ bỏ thợ thủ công, chưa từng ai thấy qua.”

“Nhưng vẫn là bị thấy được!” Cầm lấy ảnh chụp đêm đầu tiên của mình làm thành vòng cổ, trừ bỏ Cao Thành cái loại biến thái này, còn ai có thể làm cái chuyện biến thái như vậy??

Cao Thành nắm lấy tay Tiểu Cường, ôn nhu nhìn hắn, Tiểu Cường đang cúi kính bị hắn nhìn như vậy lập tức liền yên tĩnh trở lại “Thân thể đã khá hơn chút nào chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi”

“Thật sao?” Cao Thành dùng ngón tay chậm rãi vuốt ve hai má Tiểu Cường, ánh mắt ôn nhu kia quả thực là có thể làm người chết chìm.

Tu luyện vẫn chưa tới Tiểu Cường nhà ta thành thành thật thật tùy ý Cao Thành giúp mình thuận mao, sau đó mơ hồ đáp ứng giúp Cao Thành tắm rửa, cuối cùng mơ hồ ở lại chiếu cố tiểu đệ đệ của Cao Thành, trước khi đi ngủ, Tiểu Cường nhìn thấy khuôn mặt Cao Thành khi ngủ, đột nhiên cảm thấy được ngày hôm nay cũng không tệ lắm, nếu có thể luôn luôn như vậy thì tốt biết mấy. Đương nhiên, càng hoàn mỹ hơn nếu chính mình có khí lực phiên thân*.

(*) cự mình, trở mình, lật mình, quay người nói chung là đổi tư thế khi ngủ a.

10. Chương 10: Paris (phần 3)

Buổi sáng Mary nhận được điện thoại, là của bà chủ Cao gọi tới, hỏi một cách tỉ mỉ tình huống của Thạch Tiểu Cường gần nhất như thế nào, sau đó truyền đạt mệnh lệnh chỉ thị: vì để chế tạo không gian hai người cho Thạch Tiểu Cường cùng Cao Thành, nhường Mary quay về nhà cũ đi.

Kết quả là sáng sớm ngày hôm sau, Mary liền thu dọn hành lý xong xuôi, lưu luyến không rời cùng Cao Thành và Thạch Tiểu Cường cáo biệt.

Mary vừa đi, trong nhà hiện tại chỉ còn ba người ở. Cao Thành nhìn chằm chằm Tiểu Khắc, nếu cái bóng đèn này cũng biến mất thì càng hoàn mỹ. Tiểu Khắc một chút cũng không sợ hãi đáp lại: người chính là đối với bộ hạ trung thành và tận tâm như vậy sao?

Thạch Tiểu Cường đứng ở giữa nghi hoặc nhìn hai cái người này mất đi mảy lại đưa đẩy trao đổi, nghiêm túc tự hỏi điều này chẳng lẽ chính là JQ* trong truyền thuyết?

(*) JQ: gian tình

Nếu Mary ly khai, như vậy Thạch Tiểu Cường cũng rất tự giác gánh vác việc nhà, quét tước vệ sinh, trải giường chiếu xếp chăn, chuẩn bị bữa tối. Ban ngày Chu Hưng thời điểm đến nhà, còn phải đi theo Chu Hưng học bổ túc Anh ngữ. Dù sao về nước còn có một cuộc thi tốt nghiệp trung học đang chờ hắn nữa, trước mắt hắn vẫn còn là một học sinh, ăn, ở, đi lại đều do một mình Cao Thành ôm lấy mọi việc, nhưng là một ngày nào đó hắn cũng muốn có cuộc sống tự lập, theo ý nào đó mà nói, hắn cũng hy vọng có thể thông qua chính mình để tự nuôi sống bản thân.

Cao Thành do sớm thường thức được bữa tối Thạch Tiểu Cường tự mình làm, đặc biệt cự tuyệt tất cả lời mời, nhưng khi về đến nhà trong nháy mắt mở cửa ra đó, hắn đột nhiên quay đầu nhìn Tiểu Khắc.

Tiểu Khắc đẩy kính mắt “Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên”

Cao Thành nhú mày.

Tiểu Khắc mỉm cười “Ta có thể cùng Thạch tiên sinh chia nhau hưởng lợi một chút thời khắc phần khích của ngài hiếm ai thấy qua”

Cao Thành mặt đen lên một chút.

Tiểu Cường luống cuống tay chân bưng thức ăn lên, sau đó khấn trương tọa ở một bên nhìn chăm chăm hai người ăn cơm.

Cao Thành cùng Tiểu Khắc ăn cơm thực nhả nhận, không hổ là thiếu gia trong đại gia tộc, mặc dù là ăn rau xanh xào khoai tây cũng có thể ăn đến ưu nhã như đang ăn cơm Tây.

Cao Thành đối với tay nghề của Thạch Tiểu Cường cấp cho đánh giá ca ngợi, cũng đưa ra những đề nghị kiến thiết (cho ý kiến).

Còn Tiểu Khắc thì vẫn giữ thái độ bảo lưu ý kiến.

“Hôm nay cả ngày đã đi đâu thế?” Cao Thành từ phòng tắm đi ra, Tiểu Cường tự động tiếp nhận khăn mặt giúp hắn lau khô tóc.

“Àn, đã đi siêu thị, hôm nay Chu Hưng cho ta học bổ túc một chút toán học cùng Anh ngữ, còn nói cho ta biết một chút thực đơn đơn giản”

Cao Thành quay đầu hôn một cái lên môi Tiểu Cường “Lão bà của ta hắn là nên ra ngoài chơi nhiều một chút”

“Không sao, ta cảm thấy được như vậy cũng không tồi” Tiểu Cường đỏ mặt, vẫn là không quen hai nam nhân có động tác thân mật như vậy.

“Hai ngày này, ta sẽ nhanh chóng đem chuyện công tác xử lý xong, sau đó hảo hảo bồi dưỡng người” Cao Thành dựa vào thân thể phong phanh của Tiểu Cường, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể đến từ Tiểu Cường, chậm rãi nhắm mắt lại hưởng thụ lấy “Nơi này có rất nhiều địa phương đều rất được, ta luôn luôn muốn có một cơ hội có thể cùng người khác đến những nơi đó phân hưởng”

Tiểu Cường cố gắng chống đỡ thân thể Cao Thành, có làm hay không, rõ ràng đều là nam nhân, vì cái gì người kia lớn như vậy? Đừng nghĩ sai lệch, là thân thể kích thích thốc khổng lồ! (Mộng: có ai nghĩ gì đâu, em đúng là có tật giật mình nha!)

Thạch Tiểu Cường giúp Cao Thành xoa xoa thái dương, “Người cũng không nên quá vất vả”

“Người là đang quan tâm ta sao?”

“Hừ!” Tiểu Cường giận dỗi cắn một cái lên cái tai Cao Thành “Mới không có”

“Cầu hoan?”

“Tuyệt đối không phải!”

Paris, thủ đô nước Pháp, trung tâm văn hóa kinh tế chính trị, là một trong tứ đại siêu cấp thành thị, hội tụ nhân tài buôn bán đến từ các nơi trên thế giới. Đồng dạng, nơi này cũng là tập trung các vấn đề di dân (dân di cư), hàng năm đều có rất nhiều người mất tích, đã muốn phát sinh sự kiện bạo lực.

Chu Hưng mang theo thức ăn từ trong siêu thị đi ra, nguyên bản Thạch Tiểu Cường đáp ứng mình sẽ ngoan ngoãn chờ mình nhưng bây giờ lại không thấy.....

Tiểu Khắc lặng lẽ từ trong phòng họp đi ra, điện thoại di động của Cao Thành cũng vừa lúc vang lên, bởi vì chuyện cuộc họp lần trước tắt máy mà không nhận được điện thoại của Tiểu Cường, lúc sau điện thoại di động của Cao Thành cơ hồ chưa từng tắt máy qua, luôn luôn điều chỉnh ở chế độ rung giao cho Tiểu Khắc bảo quản khi họp. Tiểu Khắc lấy ra hai cái di động, mặt trên hiện lên một dãy số xa lạ.

Nghĩ nghĩ, Tiểu Khắc dùng điện thoại di động của mình gọi lại “Nhĩ hảo”

“Là Cao tiên sinh hay là Tiểu tiên sinh vậy? Ta là Chu Hưng! Không tốt, phi thường không tốt, hôm nay đi ra cửa mua thức ăn, hắn nói ở ngoài cửa chờ ta, chính là lúc ta đi ra thì lại không thấy hắn, làm sao bây giờ? Ta không nên dẫn hắn đến siêu thị bình dân.....Làm sao bây giờ?” Chu Hưng thanh âm thực sốt ruột, nói chuyện có chút lộn xộn không rõ đầu đuôi.

Tiểu Khắc mặt nhăn mày nhíu một chút, lời nói tốc độ chậm dần “Chu Hưng, người nói ai không thấy? Người hiện tại đang ở chỗ nào?”

“Là Tiểu Cường, Thạch Tiểu Cường không thấy, ta đã đi chung quanh tìm mấy lần”

“Có thể là đã về nhà, người có gọi điện về nhà hay chưa?”

“Gọi rồi, nhưng là không có người bắt máy”

“Người đừng kích động, nói cho ta biết địa chỉ, ta lập tức đi qua”. Tiểu Khắc ghi nhớ địa chỉ, phòng họp cũng lục tục người đi ra.

Cao Thành cùng mấy đồng sự bắt tay xã giao, sau đó hướng Tiểu Khắc đi đến “Như thế nào đột nhiên đi ra rồi?”

“Vừa mới Chu Hưng gọi điện đến, nói là Thạch Tiểu Cường mất tích, đây là địa chỉ hắn đưa, chúng ta trước chạy đến xem sao” Tiểu Khắc đi được hai bước, quay đầu chứng kiến Cao Thành xanh cả mặt “Cao Thành, sự tình có lẽ cũng không phải nghiêm trọng đến như vậy. Chuyện Thạch Tiểu Cường trước mắt người biết cũng không nhiều, hắn sẽ không có nguy hiểm”.

Cao Thành bắt buộc chính mình lãnh tỉnh trở lại, rất nhanh điều chỉnh trạng thái của mình “Tóm lại, người hiện tại đi liên lạc với cảnh sát, ta lái xe đến đó”

Tiểu Khắc cũng không cho rằng sẽ có người bắt cóc Thạch Tiểu Cường, cho nên hắn chỉ nói cho cảnh sát rằng bằng hữu của hắn tẩu tán (lạc nhau). Căn cứ ảnh chụp hắn cung cấp cùng những đặc trưng nhận diện, cảnh sát rất nhanh thì hồi đáp kết quả. Bởi vì ngay tại khi Tiểu Khắc báo án trước đó không lâu, Thạch Tiểu Cường cũng đã ngồi ở cục cảnh sát.

Cao Thành trên đường thay đổi đầu xe hướng về cục cảnh sát, đối với Cao Thành thất kinh, Thạch Tiểu Cường trải lại trong cục cảnh sát thật ra vô ưu vô lự đang uống cacao nóng.

Cao Thành cùng cảnh sát thuyết minh thân phận của mình, cảnh sát liền mang theo Cao Thành đi gặp Thạch Tiểu Cường.

Nguyên lai Thạch Tiểu Cường ở cửa siêu thị gặp một bà lão lớn tuổi bệnh tim tái phát, hắn liền giúp bà lão hô hấp nhân tạo sau đó bị nhân viên cứu hộ tới trực tiếp dẫn đến trong bệnh viện, chờ người nhà lão thái thái đến lúc sau, hắn lại phát hiện mình lạc đường, nói không rõ nơi mình ở, trên người lại không có giấy chứng minh, bệnh viện chỉ có thể báo cho cảnh sát.

Duy nhất hiểu được tiếng Trung – Jack, nhân viên cảnh sát dùng trung văn sứt sẹo của mình cùng Thạch Tiểu Cường nói chuyện mới hiểu được một chút tình huống, vừa lúc đó thì Tiểu Khắc gọi điện thoại đến báo án.

“Hắn là một đứa trẻ dũng cảm a” nhân viên cảnh sát tên Jack nhìn sắc mặt Cao Thành không tốt, tưởng là người giám hộ của Thạch Tiểu Cường, “Hắn khả bị chút kinh hách, uống một chút sữa nóng nhiều ít cũng có chút trợ giúp”

Cao Thành nói cảm ơn, kéo Thạch Tiểu Cường không nói một lời ly khai. Không có lái xe, mà là đi bộ trở về nhà.

Thạch Tiểu Cường biết mình đuối lý, tùy ý Cao Thành lôi kéo chính đi, một đường chạy chậm theo bước chân Cao Thành.

“Không có gì muốn nói sao?” Cao Thành đưa lưng về phía Thạch Tiểu Cường, nhìn không tới diễn cảm, nhưng nghe âm thanh chỉ biết hắn đang tức giận.

Thạch Tiểu Cường nhỏ giọng nói “Thực xin lỗi”

“Còn gì nữa không?”

“Ta không phải cố ý”

“Còn gì nữa không?”

Thạch Tiểu Cường dào rỗng đầu cũng nghĩ không ra còn những cái gì “Quấy rầy người làm việc”

Cao Thành lãnh ánh mắt nhìn hắn, đột nhiên quát “Cũng chỉ là quấy rầy đến công việc của ta, đơn giản như vậy?”

Người chung quanh tò mò nhìn bọn hắn, Thạch Tiểu Cường vừa sợ hãi vừa cảm thấy được Cao Thành thực dọa người, hắn đã lớn như vậy, còn không có bị cha của mình rống qua.

“Ta đều đã giải thích! Người còn muốn như thế nào?”

Cao Thành làm vài lần thở sâu, hơi chút bình tĩnh xuống, trước mắt chỉ là một tiểu hài tử chưa đầy mười tám tuổi, còn không có cao* bằng mình, chưa bao giờ đặt chân qua xã hội, càng chưa từng biết đến những chuyện tình tình phong huyết vũ, cho nên, mới cần chính mình bảo hộ, “Ta thực sự rất lo lắng cho người. Từ lúc nghe được tin người mất tích, một khắc này ta cảm giác thực sợ hãi, đến bây giờ trái tim vẫn còn không ngừng nhảy. Trừ bỏ cha mẹ của ta, ta còn chưa từng có cảm giác như thế, người có thể hiểu được không?”

(*) chỉ địa vị xuất thân, ý nói em không sinh ra trong hoàn cảnh người người âm mưu lừa dối nên không có tâm như mình

“Thực xin lỗi” Thạch Tiểu Cường ôm lấy Cao Thành, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp kia, an lòng xuống “Thực xin lỗi, làm cho người lo lắng, sau này không bao giờ.... lại như thế nữa”.

Tiểu Khắc thời gian nhìn thấy Chu Hưng, thì Chu Hưng đang ôm đầu gối ngồi xổm ở trước cửa siêu thị, ánh mắt hồng hồng giống như một con thỏ đáng thương.

“Người đã tìm được rồi, người sớm một chút trở về đi” Tiểu Khắc đi được hai bước, phát hiện Chu Hưng không có đi theo, xoay người, “Yên tâm đi, sẽ không truy cứu trách nhiệm của người”

Chu Hưng lung la lung lay đứng lên, Tiểu Khắc hảo tâm đến giúp đỡ hắn, không nghĩ tới Chu Hưng một chút liền bổ nhào vào trong ngực của mình, ôm lấy mình mà bắt đầu khóc, “Người nói nếu là hắn xảy ra sự cố gì thì phải làm sao bây giờ? Gặp phải người xấu thì phải làm sao lo liệu? Đều là lỗi của ta, nếu ta luôn luôn trông coi hắn thì sẽ không phát sinh chuyện như vậy.....”

Tiểu Khắc luôn là một người lãnh tĩnh, bị nhiều người chung quanh tò mò như vậy vậy xem trên mặt cũng không nhìn được nhần lại, chỉ còn cách đem Chu Hưng bán tha bán ôm mang vào trong xe.

“Người nghỉ ngơi ở đâu? Ta mang người trở về”

Chu Hưng sát lệ, nói ra một địa chỉ.

Chỗ của Chu Hưng là một nhà trọ ở phụ cận trường đại học, đặc biệt vì sinh viên chuẩn bị, địa phương không lớn, cho nên tiền thuê nhà so với trường học mà nói càng thêm tiện nghi.

Tiểu Khắc giúp đỡ Chu Hưng vào nhà, nhìn chung quanh phòng một chút, ngoài ý muốn vô cùng sạch sẽ. Trong phòng trừ bỏ một cái máy vi tính đáng giá có thể lấy đi (trộm) mấy thứ còn lại hầu như là sách, rất nhiều – đều là liên quan đến pháp luật.

“Người dùng qua cơm chiều chưa?” Tiểu Khắc vốn đã muốn rời khỏi, nhưng nhìn đến bộ dạng chán nản của Chu Hưng, cũng là ngoan tâm không được.

Chu Hưng lắc đầu, Tiểu Khắc sờ đầu Chu Hưng, cảm thấy được mái đầu kia mềm như nhũn ra, sờ thực thoải mái “Người chờ một chút, ta cũng chưa có ăn, vừa lúc kêu thức ăn bên ngoài chúng ta cùng nhau ăn đi”

Chu Hưng ngẩng đầu chờ mong nhìn lên Tiểu Khắc “Có thể kêu một chút rượu không?”

“Rượu?” Tiểu Khắc cảm di động, nhìn thấy Chu Hưng ánh mắt chờ mong, không biết làm sao lại cảm thấy được Chu Hưng cái dạng này tựa như một cái động vật nhỏ. Ma xui quỷ khiến, hần liền gọi rượu, hơn nữa rất nhiều.....

Tiểu Khắc từ nhỏ cũng chưa từng trải qua cuộc sống bình dân, phụ thân của hần là trợ lý Cao Tuấn, mẫu thân là người hầu trong dòng họ Cao phu nhân, từ nhỏ hần cùng Cao Thành lớn lên, Cao gia đối với hần rất tốt, ăn, mặc, ở, đi lại đãi ngộ cùng Cao Thành giống nhau. Cho nên, cái gọi là ăn ngoài cũng đều là sắp xếp ở nhà hàng cao cấp, xứng rượu tự nhiên cũng là rượu tây thượng đẳng.

Trong phòng Chu Hưng không có cái bàn thích hợp, hần liền lôi ra một cái khăn trải giường trải trên mặt đất, hai người cùng ngồi trên sàn nhà.

Nhìn thấy Tiểu Khắc một thân tây trang cao cấp sạch sẽ gác chân ngồi trên cái ra giường đơn màu lam, cái loại cực độ này hòa với bộ dáng này nhường Chu Hưng không nhịn được cười lên, vừa lúc làm cho mình được thả lỏng, vẻ lo lắng bao phủ trên mặt Chu Hưng dần dần liền tản ra.

“Người cười lên thật đáng yêu” Tiểu Khắc khó có được tán dương người khác.

Chu Hưng trừng mắt nhìn Tiểu Khắc liếc mắt một cái, “Nữ hài tử mới bị gọi đáng yêu! Ta đây gọi là anh tuấn (đẹp trai)! ”

Tiểu Khắc còn thực sự nghiêm túc đánh giá Chu Hưng, tựa như đang nghiên cứu đánh giá một món đồ cổ vậy, cuối cùng cho ra một lời bình “Vẫn là đáng yêu thích hợp với người!”

Chu Hưng hừ một tiếng, nhìn thấy bình rượu màu sắc rực rỡ bên cạnh, con sâu rượu trong lòng đã sớm kêu gào bốc lên, cầm lấy một chai Whiskey liền trực tiếp cầm cả chai uống, uống đến khi còn nửa chai mới chịu thả xuống, sáng khoáy nhếch miệng “Tuy nói rượu tây có lực, bất quá vẫn là rượu xái* Trung Quốc tốt nhất!”

(*) rượu nước thứ hai

“Xem ra, tửu lượng của người rất tốt?”

“Người không biết, trước ta có ở quán bar làm công, mỗi ngày cùng khách hàng đụng rượu, ai cũng uống không qua ta, ha ha”

Tiểu Khắc vốn không hay nói nhiều, nên chỉ tọa ở một bên im lặng nghe Chu Hưng nói xong cái chuyện xưa làm công kia, hần cũng học Chu Hưng mở nắp chai trực tiếp uống, uống rượu làm cho hần nhớ lại thời tuổi trẻ cùng Cao Thành ở nước ngoài, đoạn thời gian khi còn học ở cái trường kia.

Khi đó hai người tuổi trẻ khí thịnh, vốn có thể tiếp tục thanh thản tốt nghiệp ở một trường quốc nội quý tộc, nhưng cuối cùng lại lựa chọn xuất ngoại du học, dù sao tuổi trẻ luôn đối với thế giới không biết tràn ngập tò mò. Hai người sau khi đến Mỹ, cũng không có đi theo trường học mà Cao Tuấn an bài, mà đi một trường đại học khác có chút danh tiếng báo danh, bọn hần một bên vừa đi làm một bên vừa đi học, trải qua cuộc sống lưu học sinh bình thường nhất, hoàn toàn không có nhận đủ chỉ một phần tiếp tế từ trong nhà, thẳng đến khi tốt nghiệp đại học.

Vừa lúc bắt đầu, cuộc sống hai người thực khổ, bởi vì đều là từ trong hũ mật* đi ra, chưa từng trải đời, càng chưa từng đối với ai ăn nói khép nép. Lần đầu tiên đi làm công, Cao Thành cùng hần ở trong một quán bar làm người phục vụ, kết quả bởi vì hần luôn có gương mặt lạnh lùng mà đặc tội với một nữ khách hàng muốn ăn đậu hũ của hần, người khách hàng kia cố ý làm khó dễ hần, nhường lão bản cầm một lọ XO để cho hần một hơi uống hết, Tiểu Khắc hiểu được, nếu hôm nay không uống rượu này, hần liền không thể tiếp tục ở đây làm việc nữa, nhưng một người chưa từng nhận qua ủy khuất như thế, nội tâm của hần rất là phần hận.

(*) kiểu như ăn sung mặc sướng, kẻ hầu người hạ

Sau đó Cao Thành đi tới, nắm cả bờ vai của hần, hướng về phía nữ khách hàng kia phao cái mị nhãn, cái loại hoa hoa công tử (Play Boy) phóng đảng không câu nệ cười hấp dẫn lấy nữ nhân, hần nói đệ đệ của mình không hiểu chuyện, thân làm ca ca như hần cũng nên gánh chịu chung mới tốt.

Nói xong, mở lấy nắp chai rượu một hơi hướng lên trời uống hết.

Nữ khách hàng trang điểm xinh đẹp vui vẻ, kêu rất nhiều rượu quý nhường hai người uống, Cao Thành có thể nói là ai đến cũng không – cự tuyệt, còn kêu Tiểu Khắc cùng nhau uống.

Lúc tan việc, lão bản cầm tiền thưởng trích huê hồng cho hai người, cười không khép miệng.

Khoản tiền kia, cũng đủ hai người bọn họ chi tiêu mấy tháng.

Sau khi trở lại nhà trọ, Cao Thành liền ghé vào trên bồn cầu nôn, nôn không sai biệt lắm liền lôi kéo Tiểu Khắc tọa ở trên sàn nhà tươi cười, Tiểu Khắc hỏi hần cười cái gì. Cao Thành nói, vì cái gì không cười, chúng ta đạt được mục đích, không nên cao hứng sao?

Chưa đạt được mục đích thì không từ bất cứ thủ đoạn nào, đây là Cao Thành nhất quán thực hiện.

Làm công vì kiếm tiền, uống rượu cũng là một thủ đoạn để kiếm tiền, quá trình quang minh hay ám muội không trọng yếu, kết quả mới là quan trọng nhất, người thắng lợi vĩnh viễn có thể dùng hào quang của mình che đi cái từng là Hắc Ám kia.

Cao Thành vỗ bả vai Tiểu Khắc nói: chúng ta khởi điểm tuy rằng cao*, nhưng là tương lai đồng dạng cũng sẽ càng khó đi, ta nghĩ người so với ta càng hiểu được. Đối thủ tương lai của chúng ta, phần lớn đều là bọn cáo già một tay buôn bán già đời, bọn họ sẽ không khoan dung cho chúng ta một cơ hội thực nghiệm cùng thở gấp, nguyên do, bọn họ sẽ nắm lấy cơ hội duy nhất đó, chèn ép chúng ta đem tính mạng của chúng ta vứt đi. Tiểu Khắc, chúng ta không thể ngồi chờ chết, chúng ta cần phải làm cho mình cường đại lên.

(*) xuất thân từ đại vị cao trong xã hội

Tiểu Khắc tuy rằng từ nhỏ liền lão thành*, nhưng dù sao cũng là một tiểu hài tử chưa từng trải đời, hình thức thực hiện không đủ tàn nhẫn, mang theo rộng lượng của nhi đồng khờ dại trong nhà ấm.

(*) già dặn, giống như câu nói già trước tuổi a

Sống vài năm cuộc sống lưu học sinh, để cho hần cùng Cao Thành chân chân chính chính hiểu, từ một con Ma Tước nhốt trong lồng biến thành một con Ma Tước có thể ở trên thảo nguyên vô Liệp Ưng.

11. Chương 11: Paris (phần 4)

Sáng ngày hôm sau, Tiểu Khắc bị tiếng chuông di động đánh thức, nghiêng người qua hần liền cảnh giác thanh tỉnh lại, căn phòng xa lạ, trên sàn nhà đều là vỏ chai rượu, trên giường thì hỗn loạn, còn có một cái Chu Hưng như mình xích lõa, nhìn trên người Chu Hưng dấu vết rải rác, trên ra giường vết chất lỏng khô cạn, mùi xạ hương trong không khí còn chưa từng tán đi, tất cả đều nhắc nhở lấy Tiểu Khắc: Đã xảy ra chuyện lớn.

“Uy, Tiểu Khắc, người cả đêm không về đi nơi nào thế?” Cao Thành hỏi.

Tiểu Khắc cầm điện thoại đi đến một bên “Người hân là nên phải cảm tạ ta cho người một không gian hai người hoàn mỹ chứ?”

“Đây không phải là việc người phải làm sao?” Cuối cùng đem người ăn xong lau sạch, Cao Thành tâm tình không tồi, “Nói trở lại, người hôm nay đi làm trễ! Bất quá ta không có ý định khấu trừ tiền lương của người, như thế nào, còn không cảm ơn ta!”

“...” Tiểu Khắc không nhớ rõ hân có tiền lương cố định, bởi vì tiền lương của hân đều là chia từ lợi nhuận của công ty. Cho nên cái loại chuyện trừ tiền lương này, là sẽ không phát sinh ở trên người của hân.

“Đúng rồi, cái người Chu Hưng kia như thế nào? Tiểu Cường rất lo lắng cho hân, nhờ ta hỏi thăm chút. Người gọi điện thoại cho hân, kêu hân hôm nay theo thường lệ đến đây đi”

Tiểu Khắc nhìn lại thiếu niên kia mông lung tỉnh lại khi nhìn đến chính mình thì một thoáng sắc mặt liền trắng bệch, tin tưởng người kia hôm nay sẽ không có khả năng ra khỏi cửa, “Này chỉ sợ rất không có khả năng, Chu Hưng hôm nay thân thể không thoải mái”

“Vậy cũng hết cách thôi, người hiện giờ ở nơi nào?”

“Nhà Chu Hưng”

“Đang làm gì?”

“Làm một người nam nhân gánh trách nhiệm”

“...”

Tiểu Khắc cúp điện thoại, Chu Hưng bực chán hướng hân mỉm cười “Người không cần hướng ta phụ trách, dù sao ta lại không phải là lần đầu tiên”

“Người là đồng tính luyến?”

Chu Hưng gạt đầu, “Nếu người thấy được ta thực ghê tởm thì cứ mắng chửi đi”

Tiểu Khắc đi lên trước, giơ tay lên, Chu Hưng phản xạ nhắm mắt lại, nhưng là Tiểu Khắc chỉ rất ôn nhu sờ tóc của hân, sau đó mặc quần áo vào rồi rời đi. Không có nói thêm một câu nào nữa...

Chu Hưng ngay từ đầu cũng không phải là đồng tính luyến ái, tựa như mối tình đầu của hân thường hay nói với hân: Chu Hưng, người chỉ là đã yêu phải một người cùng giới tính mà thôi.

Mối tình đầu của Chu Hưng hoàn toàn là đồng tính luyến ái, nhưng nói là đồng tính luyến ái cũng không phải thực chính xác, ít nhất người nam nhân này cuối cùng vẫn là cùng phụ nữ kết hôn. Phụ thân Chu Hưng là người thứ nhất phát hiện hân không phải là một người bình thường, nhưng vì muốn bảo vệ tình yêu của mình, Chu Hưng lựa chọn bỏ trốn. Nhưng thật không ngờ, cuối cùng mình lại bị người ném bỏ.

Cha mẹ Chu Hưng thời điểm tìm được Chu Hưng, hân đang ở trong một căn phòng cho thuê, uống một đồng thuốc ngủ. Ở trong bệnh viện, cha mẹ của hân nén lệ nói cho hân biết so với việc hân là đồng tính luyến, bọn họ càng không thể chấp nhận việc mất đi nhi tử.

Vì muốn quên đi một ít đoạn quá khứ bi thảm, Chu Hưng lựa chọn ra nước ngoài du học, đem tất cả tinh lực đều dồn vào việc học tập, cũng dần dần từ trong bóng ma của quá khứ đi ra. Nhưng Tiểu Khắc lại là chuyện gì xảy ra? Chu Hưng thủy chung vẫn là nghĩ mãi không rõ, chính mình chỉ mới thấy qua người nam nhân này vài lần, mặc dù đối phương thật sự anh tuấn, lại có khí chất, nhưng làm sao lại cùng nhau lăn đến trên giường chứ? Chẳng lẽ là say rượu làm loạn gì đấy sao? Đó là hân trước loạn hay là Tiểu Khắc loạn trước?

Trong phòng làm việc tầng trên cùng, Cao Thành đang lật xem hồ sơ, khi nhìn thấy Tiểu Khắc đi tới rất là ngoài ý muốn, “Người không phải đi làm một người nam nhân gánh trách nhiệm sao?”

Tiểu Khắc mặt không chút thay đổi ngồi và vị trí của mình mở computer ra, “Chủ tịch, xế chiều hôm nay trước có một buổi hội nghị, trước khi tiến hành kế hoạch sắp nhập”

Cao Thành nhường mi một chút, lấy điện thoại di động ra đánh một tin nhắn ngắn gửi cho Tiểu Cường: ta đoán không sai, hai người bọn họ không phải đùa giỡn, người thua, buổi tối phải chơi trò xử phạt.

Chỉ chốc lát sau di động vang lên, Tiểu Cường hồi âm: (#)

Biểu tình này thật đáng yêu. Cao Thành hảo tâm tình giằng co cả ngày, cùng với người kia tương phản, trợ lý bằng sơn mang theo áp suất thấp qua một ngày.

“Ta mới vừa nhận được tin tức, ngày mai người tập đoàn TK bao trọn gói cả ngày viện bảo tàng Louvre, xem ra sẽ có một đại nhân vật muốn tới. Nếu không ngoài dự kiến, lần này người đến hẳn phải là tổng tài của bọn hắn, người không tới sao?” Trên đường về nhà, Tiểu Khắc hỏi.

Cao Thành nhắm mắt dưỡng thần, “Không sao cả, chúng ta không cần phải cố ý tỏ ra thân cận bên kia. Tương phản, có thể làm ra chuyện bao trọn nơi kia như vậy, thuyết minh người kia thích thanh tĩnh, chúng ta nếu tùy tiện đi qua ngược lại không tốt. Bắt đầu ngày mai, ta muốn cho mình nghỉ ngơi.”

Tiểu Khắc đột nhiên tiến sát vào Cao Thành, khoảng cách kia gần đến mức thập phần mờ ám, Cao Thành cũng nghi hoặc mở mắt ra, ngờ vực nhìn Tiểu Khắc gần trong gang tấc.

Tài xế tận chức trách lái xe, nhìn không chớp mắt, thậm chí hỗ trợ vì hai người mở ra màn ngăn cách.

Mười giây đồng hồ sau, Tiểu Khắc thất vọng ngồi trở về, “Quả nhiên”

Cao Thành nghi hoặc “Người không sao chứ?”

“Người là đồng tính luyến sao?” Tiểu Khắc hỏi

Cao Thành nhìn Tiểu Khắc như nhìn thấy quái vật, “Người hôm nay làm sao vậy? Vì cái gì đột nhiên khác thường như thế?”

“Không có gì” Tiểu Khắc lại biến trở về khuôn mặt khối băng.

“Có phải hay không công tác áp lực quá lớn? Có muốn ta cho người nghỉ dài hạn hay không?”

“Ta sẽ xem xét” Tiểu Khắc nói

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Thạch Tiểu Cường bị nụ hôn nồng nhiệt của Cao Thành làm cho nghẹn thở mà tỉnh lại, “Sáng sớm người liền cầm thú vậy sao?”

“Ha ha, mau dậy đi. Hôm nay chính là có chuyện trọng yếu” Cao Thành duỗi tay tiến vào trong áo ngủ của Tiểu Cường, vuốt ve da thịt ấm áp, “Vẫn là nói chúng ta trước làm một chút sự tình khác?”

“Rời giường, rời giường!” Thạch Tiểu Cường thật là có điểm không hiểu nổi, rõ ràng người tuổi đều lớn như vậy, như thế nào luôn làm cái chuyện biến thái này.....

Tuy rằng Cao Thành năm nay mới 30 tuổi, nhưng là đứng trên cương vị của một người nam nhân mà nói, tại..... tuổi này mà có được đồng thời tài phú cùng địa vị cũng là phi thường tài giỏi. Mặc dù, do xuất thân gia đình, hắn là kế thừa sản nghiệp gia tộc, nhưng là không thể phủ nhận, hắn là một người hết sức xuất sắc. Thạch Tiểu Cường một bên đánh răng, một bên trộm nhìn thưởng thức Cao Thành thay quần áo. Minh đời này có lẽ sẽ không có cơ hội vượt qua hắn đi.....

“Tòa nhà này thật khá nha, là nơi nào vậy?” Thạch Tiểu Cường ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc Gothic trước mặt, cảm giác nhìn rất quen mắt.

Cao Thành lôi kéo tay Tiểu Cường, “Nơi này là viện thánh mẫu Paris, đi, chúng ta vào xem”

Tựa hồ bị không khí nơi thần bí này cuốn hút, Tiểu Cường thật cẩn thận đi phía sau Cao Thành, Cao Thành nhưng thật ra đi rất cao nhã, xuyên qua lễ đường đi thẳng tới đến trước tế đàn.

Cha sứ râu dài thân thiết cùng Cao Thành chào hỏi, sau đó bắt đầu đọc lấy cái gì đó.

Tiểu Cường nghe không hiểu, nhỏ giọng đến bên tai Cao Thành hỏi “Nơi này hình như là giáo đường trong phim ảnh hay chiếu, không phải là địa phương để cử hành hôn lễ sao?”

Cao Thành cười cười “Không phải hình như, chính là trong chỗ này.”

Tiểu Cường thật mạnh hút một hơi lạnh khí, Cao Thành gắt gao lôi kéo hắn “Hừ, đừng làm động tác quá lớn, đây là rất thất lễ”

Cha sứ niệm chuỗi gùi đó rất dài, Tiểu Cường nghe không hiểu, có điểm buồn ngủ. Anh ngữ cũng là quá sức rồi, thứ tiếng Pháp này, chỉ là nghe thôi cũng đã đủ làm cho người ta hôn mê.

“Tiểu Cường, nói Yes”

“Yes?” (câu hỏi nhé 〰)

Cha sứ từ ái mỉm cười, đột nhiên dùng Trung văn nói: “Các người có thể trao đổi nhẫn”

“Đi?” Tiểu Cường đột nhiên kịp phản ứng, “Người muội a, ai muốn cùng người kết hôn!”

“Người vừa rồi đã đồng ý đấy thôi, ở trước mặt thần nói dối là sẽ bị cắt bỏ đầu lưỡi a” Cao Thành từ trong túi tiền xuất ra một cái hộp màu lam thủy tinh, sau khi mở ra là một cặp nhẫn đôi dành cho nam giới.

“Đến đây đi, đeo cho ta” Cao Thành đem tay phải của mình vươn ra, tự tin nhìn Thạch Tiểu Cường, “Dù sao, ta sẽ không cho người chạy thoát”

Thạch Tiểu Cường tổng cảm giác mình bị trúng kế, nhưng là thôi, trái lại bản thân mình cũng không có cái tổn thất gì. Hắn trịnh trọng lấy nhẫn ra, đeo trên ngón vô danh của Cao Thành. Không nghĩ tới, cuộc đời đào hoa của hắn còn chưa bắt đầu, liền trước tiên bước một chân vào phần mộ hôn nhân, còn là cùng một người nam nhân nữa chứ.....

Cao Thành cầm tay Thạch Tiểu Cường lên, vì hắn đeo nhẫn, sau đó ở trên nhẫn hôn một cái “L’amour a son instinct, il sait trouver le chemin du Coeur,comme le plus faible insecte marche à sa fleur avec une irrésistible volonté.”

Cao Thành tiếng nói rất êm tai, nhất là ở thời điểm thân mật, tiếng nói trầm thấp vang lên ở bên tai có thể dễ dàng điều động các giác quan của người. Có người nói tiếng Pháp là ngôn ngữ tối xinh đẹp hoa lệ trên thế giới, lúc trước Thạch Tiểu Cường còn không tin, nhưng hiện tại Cao Thành để cho hắn tin, nó cũng giống như thơ ca nói chung làm cho người ta cảm thấy nó như ngôn ngữ thần bí cổ xưa.

Lúc sau Cao Thành liền mang Thạch Tiểu Cường đi đến những địa danh nổi tiếng trên đất Paris, hai người tay trong tay bước chậm ở cây xanh thành hàng – giữa điệu ngữ hoa hương, thể hội đô thị nơi thanh u* duy nhất.

(*) thanh tịnh và xinh đẹp

“Đúng rồi, vừa mới ở giáo đường người nói câu tiếng Pháp kia là có ý gì?” Thạch Tiểu Cường hỏi.

Cao Thành cười thần bí “Muốn biết sao?”

Thạch Tiểu Cường gật đầu.

Cao Thành nói: “Muốn biết câu ta đi!”

“Người có thể hay không đừng dùng biểu tình đứng đắn như vậy nói những lời kịch đáng khinh* như thế!! Thực không hài hòa a!!!”

(*) hèn mọn, bỉ ổi, dung tục

“Thế nào? Chẳng lẽ muốn ta dùng biểu tình đáng khinh?”

“Thôi, loại biểu tình kia thực không hợp với người!” Ngoài ý muốn quái gở cảm nói*. Thạch Tiểu Cường nội tâm các loại như hâm mộ, ghen tỵ, oán hận xâm lấn nghĩ người đẹp trai chính là làm cái biểu tình gì đều xinh đẹp!

(*)ý câu này, em Tiểu Cường nghĩ tới hình ảnh Thành Thành dùng biểu tình đáng khinh để nói thì cũng thấy ảnh rất gợi cảm kỳ lạ, nên em đâm ra ghen tỵ với anh ^^

Kia một ngày hai người đi chơi rất nhiều nơi, ngoạn đến khi trở về nhà thì ngoạn đến trên giường, nhưng ai cũng không chú ý tới, một ngày đó cũng không thấy bóng dáng Tiểu Khắc, đến tối cùng không biết đi nơi nào.

Tiểu Khắc thực ra còn đang làm việc, thực nghiêm túc một bên chăm chỉ làm công tác của mình, thậm chí còn hệ thống phân tích một chút công tác năm trước, tóm lại, hẳn vội một ngày, bận đến chính mình không có thời gian để suy nghĩ về chuyện tình của Chu Hưng. Nhưng là chỉ cần rảnh rỗi một phút đồng hồ, hẳn liền nhin không được nghĩ tới người nam hài kia.

Đêm hôm đó, chuẩn xác mà nói là do hắn bắt đầu một ít trảng hoan ái trước. Chu Hưng uống rất nhiều rượu, nhưng hẳn thật ra không có uống, từ đầu đến cuối hẳn đều là thanh tỉnh..... Ít nhất thân thể của hắn không bị cồn gây mê, mà là tại khi Chu Hưng ôm chính mình trong nháy mắt đó, nhìn đến một người tỉnh tể như vậy lộ ra yếu ớt mà không..... chút nào phòng bị làm cho hắn bị hấp dẫn.

Hắn không phải là đồng tính luyến, ít nhất qua nhiều năm như vậy hắn chưa từng đối nam nhân sinh ra dục vọng. Tiểu Khắc sinh hoạt cá nhân cực kỳ sạch sẽ, chính xác mà nói, hắn sống trong nhiều năm như vậy vẫn còn duy trì được thân xử nam, tuy rằng chuyện này ở thời đại này phi thường dọa người, nhưng là không sao cả, hắn Tiểu Khắc không bao giờ để ý ánh mắt của người khác.

Cho nên, thời điểm Chu Hưng ôm lấy mình, thân thể ấm áp, truyền đến cảm giác là xa lạ như thế. Tiểu Khắc chưa từng cùng bất kì người nào thân mật như vậy, hắn có thể ngửi được hương vị trên người Chu Hưng, có thể nhìn đến lông mi vênh cong lên, có thể nghe được tiếng nhịp tim đập. Hắn chậm rãi đặt tay ở trên lưng Chu Hưng, dưới bàn tay đường cong cơ thể mê hoặc hắn tiếp tục thăm dò....

“Chẳng lẽ thật sự là như vậy? Biến thái là bệnh truyền nhiễm sao?” Tiểu Khắc đung đưa chiếc bút máy khéo léo tinh xảo trong tay, phục hồi tinh thần lại, văn kiện trên giấy đã muốn phát họa vẽ ra một bức hình Chu Hưng, hắn thở dài một hơi, đem giấy nhét vào máy hủy. Sau đó điều chỉnh cảm xúc của chính mình, tái hiện biến trở về bộ dáng tỉnh anh.

Trong TV tin tức sáng sớm thông báo khiến cho Cao Thành cùng Tiểu Khắc chú ý, Bồ Á Nặc gia tộc tộc trưởng đương nhiệm Mạc Hách buổi sáng hôm nay ở trên đường cao tốc Paris xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng, Mạc Hách cùng mẫu thân bao gồm tài xế bảo tiêu, ở bên trong sáu người toàn bộ bỏ mình.

Bồ Á Nặc đột nhiên rời khỏi cạnh tranh khối thổ địa kia ở ngoại thành vốn liền thập phần rất bất ngờ, hiện giờ vừa lại có người chết, thiên hạ nào có sự tình trùng hợp như vậy.

“Di, cái lão thái thái kia,...” Thạch Tiểu Cường nhìn tấm hình trên truyền hình chiếu ảnh chụp người chết, đột nhiên kêu lên một tiếng, này lão thái thái không phải người nào khác, chính là lão thái thái ngày đó ở trước cửa siêu thị Mũ Đỏ phát bệnh tim được hắn cứu.

“Người nhận thức?”

Thạch Tiểu Cường nói ra sự tình ngày đó “Thật sự là họa vô đơn chí a”

Cao Thành cùng Tiểu Khắc liếc nhau một cái, tính toán trước khi rời đi nước Pháp hảo hảo điều tra cho rõ, nếu lần này chỉ là đơn thuần ngoài ý muốn thì khá tốt, nhưng nếu không phải, có thể đem một người tộc trưởng của một cái gia tộc Mafia hại chết như vậy, người này nhất định không đơn giản.

Thời điểm buổi chiều, Tiểu Khắc cầm lại kết quả điều tra, Mạc Hách tại trước khi chết, địa phương xuất hiện cuối cùng là siêu thị Mũ Đỏ, hắn và mẫu thân hắn tựa hồ tính toán hội đi Italy, trước khi đi muốn đến siêu thị một chuyến, nhưng trong bộ dáng không giống như muốn mua đồ.

Cao Thành có loại dự cảm, tái tra có thể tiếp xúc với người không nên tiếp xúc, “Hiện tại Italy bên kia có động tĩnh gì chưa?”

“Bọn họ thực bình tĩnh, đã có tam đại gia tộc ra mặt vì Mạc Hách tổ chức lễ tang”

“Bình tĩnh?” Cao Thành hừ một tiếng, “Ta xem là mãnh liệt dấu điểm đi. Nhất gia tộc tộc trưởng chết ở dị quốc tha hương, mà bọn họ còn thờ ơ, không phải biết chút việc gì thì cũng là có tham dự trong đó, việc này chúng ta không tiện tra được, liền dừng ở đây đi.”

“Vâng”

“Bên này sự tình cũng an bài không sai biệt lắm, chúng ta chuẩn bị ngày mốt về nước đi.”

“Ta đi thu xếp.”

12. Chương 12: Thi Đại Học (thượng)

Sau khi trở về nước, bà chủ Cao nhìn thấy Thạch Tiểu Cường tay đã mang nhẫn, liền lôi kéo tay Thạch Tiểu Cường yên lặng rơi lệ, Tiểu Cường sợ tới mức thất kinh. Tuy nói lần này chỉ là đính hôn, nhưng đối với bà chủ Cao mà nói, Thạch Tiểu Cường xem như chính thức trở thành người trong nhà.

Cao Tuấn vỗ bả vai Cao Thành, khen hấn hai câu, nhưng là trên vầng trán thủy chung vẫn kéo theo một chút do dự, cuối cùng hai người quyết định quay về nhà cũ bên Anh quốc giải sầu, thuận tiện làm chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới.

“Mặc dù chúng ta có thể chấp nhận, nhưng là trước mắt trong nước dù sao vẫn chưa thông thoáng. Truyền thông bốn phía nếu thổi phồng lúc sau, ảnh hưởng cũng không tốt” Cao Tuấn nói.

“Đó cũng là chuyện không có cách nào, dù sao sản nghiệp khổng lồ của Cao gia, nhất cử nhất động đều rất gây chú ý.” Tiểu Khắc đẩy kính mắt, “Dựa theo tình huống trước mắt mà nhìn, người thừa kế duy nhất của Cao gia cùng đồng tính kết hôn, đối với thị trường chứng khoán ảnh hưởng sẽ vô cùng lớn.”

“Kia cũng đừng có kết hôn đi, như vậy sẽ tốt hơn” Thạch Tiểu Cường cũng không muốn để cho nhiều người phải chú ý.

Cao Thành ho nhẹ một tiếng, tắt cả mọi người nhìn hấn. “Về chuyện này con đã nghĩ tới, nếu như đã quyết định cùng Thạch Tiểu Cường cùng nhau cả đời, vậy thì con sẽ cho hấn một cái danh phận. Về phần hậu quả, con sẽ tự mình gánh vác.”

Bà chủ Cao rất hài lòng nở nụ cười, “Đây mới là hảo nhi tử của ta a”

Cao Tuấn cũng tỏ vẻ đồng ý.

Tiểu Khắc như có điều gì suy nghĩ nhìn Cao Thành.

Thừa dịp bà chủ Cao mang Tiểu Cường kêu đi uống trà chiều ngoài trời, Tiểu Khắc đem Cao Thành kêu vào trong thư phòng.

Đóng cửa lại, Tiểu Khắc nói thẳng, “Ngươi là bởi vì thích Thạch Tiểu Cường hay là đang chỉ vì tâm nguyện của mẫu thân ngươi mà muốn vì mẫu thân báo ân???”

“Nhưng kết quả không phải đều giống nhau sao” Cao Thành nói: “Chúng ta đều là thương nhân, thương nhân đối với chữ tín phi thường coi trọng. Nay tương lai, ta phải cấp cho Thạch Tiểu Cường, vì chính mình cũng tốt, vì mẫu thân ta cũng được.”

“Cao Thành, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta không hi vọng ngươi làm ra quyết định mà sau này chính ngươi sẽ cảm thấy hối hận.” Tiểu Khắc biểu tình dị thường nghiêm túc, “Nếu có một ngày, Thạch Tiểu Cường biết được chân tướng, ngươi có nghĩ đến hậu quả này không?”

Cao Thành trầm mặc.

Tiểu Khắc thở dài một hơi, “Ta khuyên ngươi vẫn là không nên tự mình lừa mình, thừa lúc chính mình còn không có hãm quá sâu mà trước nhanh chóng buông tay ra đi”

Tình yêu là cái gì? Kia là một thứ mà cho đến bây giờ trong cuộc sống của mình chưa từng xuất hiện qua, trong kinh tế học không có, trong phân tích xã hội học không có, cho nên cho tới bây giờ hẳn đều cho rằng kia là một loại phẩm chất phụ chúc, là một loại thủ đoạn vì sự nghiệp của mình. Nhưng là, hiện tại ngay thời điểm bản thân chưa chuẩn bị, Thạch Tiểu Cường đột nhiên phát sinh trong kế hoạch bị xếp vào làm người một nhà, ngoài ý muốn như vậy, đường đột như vậy, mang theo lý do để cho hẳn không thể cự tuyệt, rồi làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của hẳn.

Cao Thành rất lâu trước cũng đã nghĩ muốn nói cho hẳn hết thấy, có lẽ nói cho hẳn biết chân tướng để cho hẳn rời đi chính mình, sau đó dùng một loại phương thức khác bồi thường cho hẳn có lẽ tốt hơn. Nhưng là, chậm rãi ở chung, tựa hồ có cái gì không giống với lúc trước. Hẳn cho tới bây giờ chưa từng gặp qua một người đơn thuần như thế, sạch sẽ đến mức để cho hẳn cảm giác cuộc sống trong cái vòng lẩn quẩn của mình là mục nát như vậy. Chính mình không cần quá đa tâm đi nghiên cứu nghiên ngẫm tâm tư của hẳn, bởi vì hẳn tức giận chính là tức giận, vui vẻ chính là vui vẻ. Sẽ ở thời điểm người nhìn hẳn thì hẳn sẽ thẹn thùng, hội ở sau lưng trộm nhìn chăm chú vào người rồi lại sợ người phát hiện. Cảm giác như vậy, tốt lắm.....

“Tiểu Khắc....” Cao Thành thăm đạm cười, “Ta giống như đã muốn không nghĩ buông tay”

....

Cuộc sống học sinh trung học thường ngày thực buồn tẻ, nhưng cũng thực phong phú, đối với người sắp nghênh đón thi vào trường đại học như Thạch Tiểu Cường đồng học mà nói, đây là một giai đoạn cuối cùng! Vì chuẩn bị thi vào trường đại học, Thạch Tiểu Cường chủ động đưa ra yêu cầu trọ ở trường, xin miễn đề nghị ngụ tại nhà trọ ở ngoài trường.

Sau khi đưa Thạch Tiểu Cường đi, bà chủ Cao cũng chuẩn bị bay đi Anh quốc, trước khi đi bà chủ Cao lo lắng thở dài một hơi, “Vạn nhất Tiểu Cường ở trong trường gặp được người theo đuổi thì phải làm sao bây giờ? Nhi tử chúng ta không có mị lực như vậy, lão bà thực dễ dàng liền chạy theo người khác”

Theo ở phía sau Cao Thành sắc mặt có điểm biến thành màu đen.

Cao Tuấn đối với vợ nhà mình theo lệnh mà làm, vợ nói một câu đều là thánh chỉ, cho nên nếu vợ mình đều nói như vậy, Cao Tuấn không khỏi không một lần nữa đánh giá lại nhi tử của chính mình, thấy thế nào cũng cảm giác như nhi tử của mình đều là thất bại, cũng mang theo lo lắng, “Nói như vậy cũng đúng, nhưng mà cho dù Thạch Tiểu Cường có thay hoạn, đó cũng là nhi tử chúng ta không có bản lĩnh, trách không được người khác.”

“Nghe nói hình như trước đây bộ dáng Tiểu Cường ở trong trường nhân khí cũng không tệ lắm.”

“Hình như còn có người viết thư tình cho hẳn.”

“Nói như vậy, việc gả cho nhi tử chúng ta thật đúng là ủy khuất cho Tiểu Cường mà” bà chủ Cao đồng tình nhìn Cao Thành, “Một người cho tới bây giờ cũng không có người theo đuổi, chưa từng có nhận qua thư tình, là cỡ nào bị ai a”

Đó là bởi vì nhi tử của người quá mức cường thế, ai còn dám đi trêu chọc hẳn? Tiểu Khắc đối với thời gian học đường của Cao Thành, hoàn toàn không dám khen tặng. Có đôi khi ngẫm lại, Cao Thành có thể biến thành cá tính như bây giờ, có lẽ là một loại kỳ tích.

Thật vất vả đem nhi lão đưa lên máy bay, Tiểu Khắc vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía Cao Thành, “Chủ tịch, chúng ta hẳn là nên đi về công ty đi.”

“Không được, trước đi trường học Tiểu Cường cái đã, ta tìm hẳn có việc.” Cao Thành sắc mặt một mảnh lo lắng.

Trên thao trường, Thạch Tiểu Cường đang cùng các bạn học cùng nhau tiến hành huấn luyện, sân được thiết kế độc đáo, hiện giờ luyện tập chính là chạy bộ vòng quanh sân thể dục, có đôi khi mọi người cảm thấy thực may mắn, bởi vì sân thể dục ở trước khi tu sửa đều là bùn đất kết cấu, chạy một vòng xuống dưới trên mặt trong miệng đều là bụi cát, hiện tại sửa thành kết cấu Plastic, tuy rằng vẫn là giống nhau một chút được, nhưng sẽ không chặt vật như trước.

“Tiểu Cường, người chờ ta một chút!!!” Ngồi cùng bàn Từ Chí Thành tuy rằng vóc dáng rất cao, nhưng là thể lực không tốt lắm. Dựa theo như lời hắn nói, chính là do sức hút của trái đất đối với hắn tác dụng quá lớn, cho nên việc chạy bộ là một chuyện phi thường vất vả.

“Lão Từ, người không sao chứ? Hôm nay như thế nào liền ngã xuống nhanh như thế?” Thạch Tiểu Cường đỡ lấy Từ Chí Thành đến một bên nghỉ ngơi.

“Buổi sáng chưa ăn cơm, không có sức” Từ Chí Thành tự nhiên mà tựa vào trên người Thạch Tiểu Cường, ôm bụng thở nặng khí.

“Ha ha, người này cái đồ lười, a, đúng rồi trong cặp của ta còn có một cái bánh mì, chờ lúc sau nghỉ ngơi, người thêm thêm cái bụng đi.”

Từ Chí Thành cảm động ôm cổ Tiểu Cường, “Có thể tử như thế chồng còn có cái gì đòi hỏi ~ thật muốn lấy người về nhà ~”

“Đủ rồi đủ rồi, người một thân đều là mồ hôi!” Thạch Tiểu Cường đẩy Từ Chí Thành ra, hai người lúc này nấp ở một góc nhỏ hẻo lánh ở sân thể dục nhìn vào rất là thân mật.

Đương nhiên, tất cả chuyện này đều đã rơi vào trong mắt Cao Thành.

Hiệu trưởng vẻ mặt hàm hậu mỉm cười giới thiệu trường học của mình giáo viên tốt đẹp như thế nào, học sinh là học giỏi nhiều mặt như thế nào, “Ai nha thực là không ngờ Cao chủ tịch có thể đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh của tôi a. Về chuyện xây thêm phòng học...”

“Chuyện đó trước nói sau, ta còn đang lo lắng quý hiệu có đáng giá để ta đầu tư không” Cao Thành nhìn lại bên người Thạch Tiểu Cường, vừa nhiên ra một nữ sinh, cái cô nữ sinh kia còn lôi kéo cánh tay Thạch Tiểu Cường nói gì đó. Hắn bất động thanh sắc, đối hiệu trưởng nói: “Không nghĩ tới quý hiệu tác phong dĩ nhiên là thông thoáng như thế, đối với việc học tập thật sự không có ảnh hưởng gì sao?”

Hiệu trưởng thuận theo tầm mắt Cao Thành nhìn lại, lập tức liền đen mặt, quay đầu đối với thầy giáo chủ nhiệm thể dục nháy mắt, thầy thể dục thu được chỉ thị liền hướng về phía Thạch Tiểu Cường bên kia đi tới.

“Tôi sẽ thông báo là cấm học sinh yêu sớm, một khi phát hiện nghiêm trị không tha!” Hiệu trưởng lời thề son sắt.

“Ta nói đó là yêu sớm sao?” Cao Thành vừa lòng nhìn đến Thạch Tiểu Cường cùng người khác tách ra, nhưng nhìn đến thầy chủ nhiệm thể dục đối với Tiểu Cường nghiêm khắc răn dạy thì trong lòng càng thêm khó chịu, “Người vừa mới nói, trường học của các người giáo viên là như thế nào tốt đẹp, đây chính là cách các người đối đãi với học sinh sao, thô bạo như vậy?”

Hiệu trưởng quay đầu đối với văn phòng chủ nhiệm quăng một cái thần sắc, chủ nhiệm thu được chỉ thị, lập tức vọt tới.

“Trường học cũng không đối học sinh tiến hành dùng cách xử phạt về thể xác, thầy trò trong lúc đó luôn luôn là cùng nhau chung sống”

Tiểu Khắc một mực yên lặng lặng lẽ đứng ở phía sau, không khỏi bội phục cái Thạch Tiểu Cường kia, có thể làm cho người nam nhân kêu ngạo này vì hắn mà nghĩ ra biện pháp đầu tư để bài trừ những nguy cơ của hắn trong nửa năm sau, thật sự là một người rất lợi hại.

“Ta nhớ được trước kia giống như có một tin tức, nói là ở một trường nào đó xảy ra chuyện thầy trò mền nhau, cuối cùng dẫn đến học sinh kia nhảy lầu tự sát” Tiểu Khắc thực ăn ý phối hợp với Cao Thành.

“Thật là khiến người lo lắng a.” Cao Thành thực thích hợp biểu hiện ra cái loại bộ dáng ưu nước ưu dân.

Hiệu trưởng mồ hôi đều đã toát ra rồi, “Quý hiệu nội quy trường học luôn luôn nghiêm khắc...”

“Thời học sinh của chủ tịch dường như thực chán ghét nội quy trường học, bất quá có câu ngôn ngữ nói: vô quy cũ sao thành được vương tròn.” Tiểu Khắc nhìn thấy Hiệu trưởng mặt xanh mét, Cao Thành vẻ mặt thỏa mãn, cũng biết trò đùa dai cũng đã đến mức, cho nên xuất ra một văn kiện giao cho Hiệu trưởng, “Hợp đồng ở trong này, người nhìn một chút, nếu còn có vấn đề gì khác, thỉnh liên hệ với luật sư của ta.”

“Cám ơn, cám ơn” Hiệu trưởng sát mồ hôi, đưa tiễn hai vị tôn đại thần. Xế chiều hôm đó liền mở hội nghị, toàn bộ giáo viên trong trường đều tham gia, nghiêm túc thảo luận vấn đề về việc thầy trò mến nhau trong trường.

Từ Chí Thành phát hiện, từ lúc bạn học Thạch Tiểu Cường nghỉ dài hạn lúc sau có gì đó thay đổi, không phải tính cách, cũng không phải bề ngoài, nhưng mà cảm thấy rất kỳ quái, thường hay trong lúc lơ đãng luôn hội toát ra một loại ý nhị không giống bình thường. Rất đẹp....

“Lão Từ, người làm gì mà ngăn người thế?” Thạch Tiểu Cường hướng về phía Từ Chí Thành quơ quơ tay, “Tập ghi cho ta mượn dùng chút”

“Nga, cho người” Thời điểm trao đổi bút ký, Từ Chí Thành đụng phải tay Thạch Tiểu Cường, hấn nhin không được bắt lấy sờ soạn hai cái, “Ai, ta nói, vài ngày không thấy làn da của người như thế nào trở nên tốt như vậy? Thành thật khai báo, người đã làm rồi sao?”

Thạch Tiểu Cường xấu hổ rút tay mình về “Đùng đột nhiên như vậy”

“Cha ta qua đời,” Thạch Tiểu Cường chậm rãi mở miệng, nghĩ tới cảnh lúc đưa linh cửu đi liền không thoải mái, cũng nghĩ đến Cao Thành. Là hắn đem chính mình từ trong hoàn cảnh không khí hít thở không thông cứu thoát ra, cho mình một cuộc sống không giống xưa, “Ta lúc sau đi theo thân thích cùng nhau sinh sống.”

“Thực xin lỗi.” Từ Chí Thành ôm bả vai Thạch Tiểu Cường, mắt đỏ lên, âm thanh nức nở nói: “Người còn có huynh đệ, ta cũng sẽ hảo hảo chiếu cố người.”

“Cám ơn”

Sau lưng lão sư mang theo một cỗ áp suất thấp nồng đậm, “Hai người các người quên tân nội quy trường học sao? Hai người nam đồng học trong lúc đó cùng nhau bảo trì khoảng cách 10cm, giữa nam và nữ bảo trì khoảng cách 20cm, nội quy trường học này các người hãy sao chép thành một trăm bản!”

“Dạ....” Thạch Tiểu Cường cùng Từ Chí Thành lộ ra mồ hôi lạnh run rẩy hồi đáp.

13. Chương 13: Thi Đại Học (hạ)

Học bài xong hơi muộn, trước khi ngủ Thạch Tiểu Cường đều che ở trong chăn trộm cùng Cao Thành trao đổi tin nhắn, bởi vì trong trường trung học, nội quy trường quy định không cho học sinh dùng di động, nhưng là tin tưởng rằng sẽ rất có nhiều người đều trộm lén lút dùng.

Thạch Tiểu Cường: Hôm nay bị phạt chép nội quy trường học %_ %

Cao Thành đang ở trong thư phòng xem văn kiện, di động vừa vang lên, hắn liền lập tức cầm lên, nhìn đến là tin nhắn của Tiểu Cường, trên mặt lộ ra nét tươi cười.

Cao Thành: Xảy ra chuyện gì?

Thạch Tiểu Cường: Cũng không biết là cái người nào biến thái đưa ra, thế nhưng không cho phép nam sinh cùng nam sinh bình thường sát lại gần nhau quá, (_)#

Cao Thành: Người cùng người khác quá thân cận, ta sẽ ghen.

Thạch Tiểu Cường: b hã, đây là bạn học bình thường cùng nhau kết giao.

Cao Thành: Cần ta hỗ trợ không?

Thạch Tiểu Cường: (_ ?) người đây thì có thể hỗ trợ cái gì?

Cao Thành: Ta sẽ mua cái trường học đó, sau đó cho người tới đặt ra nội quy.

Thạch Tiểu Cường: X X loại sự tình kia nghĩ đến liền thấy sợ, hay là thôi đi. Cuối tuần này nghỉ, ta muốn ở lại trường học học bù.

Cao Thành thực nhanh chóng trả lời tin nhắn: Không được.

Thạch Tiểu Cường còn chưa kịp trả lời lại, Cao Thành lại nhắn thêm mấy tin nữa: Chúng ta đã muốn một vòng không có gặp mặt.

Cao Thành: Người chẳng lẽ không muốn gặp lại ta sao?

Cao Thành: Ta muốn gặp người

Cao Thành: Ta muốn gặp người.

Thạch Tiểu Cường trộm nở nụ cười: (_) nếu lão công người thi không đậu, rớt đại học, tương lai ai tới nuôi ta đây!

Cao Thành: Ta nuôi, trở về đi.

Thạch Tiểu Cường tưởng tượng một chút, chính là tưởng tượng không ra biểu tình làm nũng của Cao Thành, hồi phục nói: Ủ, ta đây trở về.

Cao Thành: ~(^o^)/

~Giường dưới Từ Chí Thành tò mò thò đầu ra, nhỏ giọng nói: “Tiểu Cường, người có phải hay không đang nói chuyện yêu?”

“Làm sao vậy?” Thạch Tiểu Cường từ trong chăn chui đầu đi ra.

“Không có gì. Nói chung vừa rồi người cười hảo YD (dâm dăng)”

“Ta YD (dâm dăng) sao?” Thạch Tiểu Cường quỳn rũ đá lông nheo, Từ Chí Thành đánh một cái ớn lạnh, liền chui vào trong chăn tiếp tục ngoạn trò chơi.

Đã đến ngày cuối tuần, Cao Thành sáng sớm liền phân phó người đi trường học phụ cận đón người, bởi vì Thạch Tiểu Cường dặn dò riêng phải điệu thấp*, cho nên để quản gia ít khi lái xe đến làm tài xế, mở cửa đi ra.

(*) khiêm tốn, không tự cao

Lấy đến là một chiếc xe lỗi thời Bentley, thời điểm nhìn thoáng qua, Thạch Tiểu Cường thực kiên định quay đầu rời đi, ngồi trên chiếc xe này quả thực chính là đồ ngốc mới làm loại chuyện này! Tương đối mà nói, chiếc Ferrari so sánh ra cũng còn khá.

Thạch Tiểu Cường đợi cho bạn học chung quanh đều đi không sai biệt lắm, che mặt sư một tiếng chui vào trong xe, tài xế tiên sinh hoảng sợ, còn tưởng rằng là gặp phải bọn cướp bóc.

Về đến nhà, Thạch Tiểu Cường vẫn không có thói quen cuộc sống được người hầu hạ, cảm giác làm chuyện gì cũng đều thực khó chịu.

Quản gia tiên sinh chuẩn bị nước tắm, đem quần áo để thay thả ở trên giường, “Thiếu phu nhân, tắm rửa xong lúc sau thỉnh ngài đến dưới lầu dùng cơm, giáo sư dạy bổ túc một giờ sau sẽ tới”

“Giáo sư dạy bổ túc”

“Vâng, vì trợ giúp ngài học tập, thiếu gia đặc biệt từ trong Đại Học Thanh Hoa cùng trường đại học Cambridge mời tới giáo sư chuyên nghiệp vì ngài dạy bổ túc. Tôi cũng vì ngài chuẩn bị một số thức ăn dinh dưỡng, cấp ngài năng lượng,” Quản gia nói xong, hoàn mỹ khom người cúi chào, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Không cần phải khoa trương vậy chứ? Thạch Tiểu Cường muốn dùng nước tắm dìm mình chết đuối, sớm biết vậy liền không trở về.

Ăn xong điểm tâm ngọt, nhóm giáo sư cũng lục tục tới, người Trung Quốc cùng người ngoại quốc đều râu bạc mang thai*, giáo sư ngoại trừ cấp bậc thoát nhìn thực khôn khéo, nhưng kỳ thật người cũng không tệ lắm, nhất là giáo sư Mĩ quốc, có cảm giác giống như ông già Noel. Thời điểm giảng bài cũng thập phần khôi hài hài hước, hơn nữa thực thích dùng phương thức đơn giản để giúp lý giải những kiến thức kia.

(*) chỉ những người bụng bự giống như người phụ nữ mang thai

Cao Thành sau khi trở về, cố ý đi thư phòng nhìn một chút, nhìn thấy Thạch Tiểu Cường dùng ánh mắt sùng bái nhìn vị giáo sư Anh quốc giảng giải công thức hóa học, một bộ mi phi sắc vũ*, sau đó an tâm nở nụ cười rồi đi.

(*) mở cở trong bụng, vui mừng, hứng khởi.

Đến bữa tối, Thạch Tiểu Cường vẫn còn rất hưng phấn cùng Cao Thành nói sự tính giáo sư này nọ, “Không hổ danh là người có thể trở thành giáo sư, thật sự là lợi hại”

“Ha ha, bọn họ cũng rất vất vả mới có thể đạt được thành tựu hiện tại, đáng giá chúng ta kính nể”

“Đúng rồi, không nói cái này nữa. Người gần nhất có cái việc gì vui hay sao?”

Cao Thành uống một ngụm rượu đỏ, “Gần nhất có một kế hoạch muốn thu mua một khối thổ địa phía Đông, hiện tại đang cùng chính phủ can thiệp”

Thạch Tiểu Cường oai cái đầu nhận chân lắng nghe, “Thu mua thổ địa dùng làm cái gì?”

“Dùng để xây một tòa công viên chủ đề Theme Park, là cùng công ty Di Di Ni hợp tác, ta nghĩ đem phương tiện trò chơi giải trí chính thức dẫn vào đại lục, dù sao, đây cũng là cái thị trường phi thường có tiềm lực phát triển”

“Là cái mẽ mẽ thử sao?” Thạch Tiểu Cường hưng phấn hai mắt sáng lên, “Hồi còn nhỏ ở trong TV đã từng thấy qua, bất quá đều ở nước ngoài, cảm giác là một thứ chơi rất hay”

“Nếu người muốn đi, sau khi cuộc thi đại học kết thúc, chúng ta sẽ đi chơi vài ngày.”

“Thật tốt quá!”

Nhìn Thạch Tiểu Cường bộ dáng cao hứng, Cao Thành cảm thấy được cũng thật vui vẻ. Cách đây không lâu, hắn tuyệt đối sẽ không biết rằng một người ăn cơm là tịch tịch như vậy, mà hiện tại hắn thực cảm giác được, vẫn là hai người ăn cơm so ra vui vẻ.

Cao Thành sau khi tắm rửa xong, liền nhìn đến Thạch Tiểu Cường ghé vào trên gối đầu mềm mại đọc sách, hắn từ phía sau đem sách rút đi, “Bất cứ việc gì cũng phải làm vừa phải, bây giờ là thời gian ngủ.”

“Nhưng là nghĩ muốn thi đậu.....” Thạch Tiểu Cường nhìn Cao Thành nhích lại gần mình, đột nhiên đỏ mặt.

“Ta nói rồi, bây giờ là thời gian đi ngủ” Cao Thành trở mình qua thân Thạch Tiểu Cường, để cho hắn đối mặt với mình, hắn chậm rãi cấp Thạch Tiểu Cường cởi bỏ nút thắt áo ngủ, động tác rất nhẹ nhàng, hắn thực hưởng thụ quá trình đem Thạch Tiểu Cường lột trần, mặc dù có lúc cảm giác mình như vậy quả thực rất biến thái. Nhưng là vừa nhìn thấy Thạch Tiểu Cường biểu tình thẹn thùng, hắn thực sự hưng phấn.

“Đừng.....Đừng luôn sờ nơi đó.....”

“Người thích ta sờ chỗ nào của người đây?” Cao Thành khẽ cắn cái lỗ tai Thạch Tiểu Cường, thân thể dính sát vào cùng một chỗ, “Nói cho ta biết, thích ta sờ nơi nào hả?”

Tiểu Cường bị Cao Thành làm cho không thở nổi, “Người....Người có thể hay không đừng dùng biểu tình đứng đắn nói những lời nói như vậy? A...”

(*) : chữ này trong Raw và QT vẫn để nguyên nên ta không biết dịch sao thôi thì để nguyên luôn, ta nghĩ từ này dùng để tượng hình chỉ anh Thành dùng biểu tình đứng đắn nhưng nói mấy lời làm cho người ta đỏ mặt tía tai.

“Ta sao?” Cao Thành đứng thẳng lên, thân thể tràn ngập lực lượng nhìn một cái không sót gì, mồ hôi theo da thịt trơn nhẵn chảy xuống, hắn dùng đầu lưỡi phần hồng liếm lấy môi chính mình, biểu tình đủ để cho vô số cô gái điên cuồng hét lên, “Người giỏi quá”

Nếu cái này không , vậy sẽ không có hình ảnh nào so với cái này , xử thế không sâu như Thạch Tiểu Cường thực không có tiền đồ chảy máu mũi.....

Sáng ngày thứ hai, Thạch Tiểu Cường lộ ra vành mắt màu đen ngồi trên xe được tài xế đưa trở về trường học, trong lòng nghĩ lần sau cũng không thể không có tiền đồ như vậy! Nhưng là cũng không có lần sau, vì cuộc thi đại học đã vô cùng cấp bách, Tiểu Cường quyết định đoạn tuyệt hết thảy dục niệm, cố gắng thành thật đọc sách.

Nhưng là mỗi lần về đến nhà, Cao Thành vẫn luôn biết cách dùng thủ đoạn đem hẩn quẳng lên giường, cuối cùng quần gia vẫn là hậu trứ kiểm bị đứng ra, nói trước khi thi mà túng dục quá độ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ vận chuyển của đại não. Cao Thành lúc này mới buông tha cho Thạch Tiểu Cường, nhưng khi đó khoảng cách thi đại học chỉ còn nửa tháng....

Cùng ngày thi đại học, quần gia tiên sinh cố ý chuẩn bị bánh quẩy trứng chim, còn cố ý cầm theo nước ấm cùng lương khô muốn đi trường thi bồi hẩn.

“Đây là thời khắc biết bao cha mẹ mong ước a.” Mặt trời chói chang nhô lên cao, quần gia tây trang trắng tấp cái eo giống như một cây đại thụ, đỉnh đầu cột lấy vải băng màu trắng, mặt trên dùng chữ viết màu hồng đề lên hai chữ cổ lên, trên người mang theo bộ bình thủy nửa cân, tay trái một cái băng ghế, tay phải một bao điểm tâm nhỏ, mỉm cười đưa mắt nhìn theo Thạch Tiểu Cường tiến vào trường thi.

Từ Chí Thành tò mò hỏi: “Tiểu Cường người kia là thân thích của người sao?”

“Ừ.... Đúng vậy a....” Tiểu Cường thực hoài niệm hình tượng quần gia tiên sinh trước kia.

“Thoạt nhìn bộ dáng rất có tiền, bất quá đối với người cũng không tệ a” Từ Chí Thành vỗ vỗ bả vai Thạch Tiểu Cường, “Cố lên! Chúng ta nhất định phải thi đỗ đến một trường đại học tốt!”

“Ừ, cố lên!”

Cao Thành nghe các quản lý chuyên ngành báo cáo kế hoạch tân hạng mục, trộm nhìn thoáng qua đồng hồ, lúc này Tiểu Cường hẳn là đã bắt đầu cuộc thi rồi, nhớ năm đó thời điểm chính mình thi đại học cũng không có khẩn trương như vậy, không nghĩ tới hiện giờ lại vì người khác mà có điểm khẩn trương.

Năm đó Cao Thành thi vào trường đại học lại là như thế nào ni?

Thời gian phải đảo ngược đến mười năm về trước, Cao Thành một thiếu niên chính trực phong nhã hào hoa mười tám tuổi, có thể nói là tuổi trẻ tiền nhiều một nhất biểu nhân tài phong lưu phóng khoáng kiệt ngạo bất tuân*, bởi vì quá mức xuất chúng, bên người ngược lại không có người nào dám thân cận. Thi đại học ngày đó, bà chủ Cao ở trên bàn cơm thảng một câu: “Cố gắng thi.” Sau đó cùng phụ thân thảo luận chuyện tình xem có muốn hay không đi New Zealand hưởng tuần trăng mật lần nữa.

(*) cương quyết, bướng bỉnh

Phụ thân vừa nghe vợ mình bảo muốn đi hưởng tuần trăng mật, lập tức thu dọn hành lý lôi kéo tay lão bà mình đi.

Thiếu niên tịch mịch, một mình một người đi trường thi, giữa trưa còn là tài xế đưa tới thức ăn nhanh. Ra khỏi trường thi, mẹ Tiểu Khắc gọi điện thoại tới hỏi có phải là sắp thi tốt nghiệp trung học, Tiểu Khắc rất buồn bực. Sau đó hai người ở cửa trường học nhìn lên bầu trời ngẩn người, nghĩ nửa ngày, hai người không có cảm giác ra được cuộc thi đại học này cùng các cuộc thi khác có cái gì khác nhau. Nhìn những đồng học xung quanh mình cùng người nhà mình ôm đầu khóc rống, hai người mặt không biểu tình chỉ sải bước đi lên xe tự gia.

Hồi tưởng xong

Quản lý đang tuyên bố diễn thuyết, chứng kiến chủ tịch ý vị nhìn đồng hồ, tưởng là thời gian diễn thuyết của mình quá dài, khẩn trương thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình.

Vì không muốn quấy rầy Thạch Tiểu Cường thi đại học, Cao Thành làm ra một cái quyết định thập phần trọng yếu, đó là đợi sau khi Thạch Tiểu Cường thi xong đại học, hẳn nhất định phải đi khách sạn, tỉnh ra cũng không có gì phiền toái. Kỳ thật cũng là sự tình một buổi tối, vì thế Cao Thành còn cố ý hướng Tiểu Cường yêu cầu bồi thường, Tiểu Cường thực ngenhen khuất đồng ý.

Cuối cùng cuộc thi đại học một ngày kia cũng chấm dứt, vì nhận được đền bù tổn thất, Cao Thành còn cố ý an ủi người đi đến trường thi nghênh đón.

“Cuối cùng cũng kết thúc, Tiểu Cường, đợi lát nữa cùng đi ăn mừng đi a!” Từ Chí Thành ôm cổ Tiểu Cường về mặt thoải mái, đột nhiên chứng kiến cửa trường học thật nhiều người ngăn ở chỗ đó, “Có phải đã xảy ra chuyện gì? Như thế nào nhiều người như vậy?”

“Sẽ không phải là con của người nào bị cảm nắng đi? Ta nhớ năm trước TiVi có thiệt nhiều tin tức loại này đưa lên” Tiểu Cường cùng Từ Chí Thành lo lắng chen chúc đi vào.

Đồ tây đen, cà vạt đen, ô che nắng màu đen.....

Cao Thành ngồi ở ghế sau nhìn xem tin tức, một bên bảo tiêu đồng dạng mang theo một cái mắt kính màu đen không biểu lộ gì lên ô che nắng màu đen, sau lưng là một đội ngũ chỉnh tề đứng thẳng tắp, một thân đồ Tây đen thuần sắc, ven đường đậu hàng loạt xe [Mercedes-Benz], cảm giác cùng xã hội đen đồng dạng.

Tiểu Khắc phỏng chừng bởi vì cảm thấy quá dọa người, cho nên canh đúng thời gian mới đến. Tiểu Cường lúc ra, xe của hắn mới dừng lại.

Xung quanh các thiếu nam thiếu nữ sùng bái nhìn xem những người này, không ít bác gái cũng là xuân tâm nhộn nhạo, đều suy đoán đây là lão đại hắc đạo ở nơi nào đó.

“Thoạt nhìn bộ dáng thật lợi hại, có phải là hắc bang lão đại không?” Từ Chí Thành nhỏ giọng cùng Tiểu Cường nói.

“Ai biết được, nhanh lên rời đi là tốt hơn hết” Kết quả Tiểu Cường quay người lại, một cái bảo tiêu mặt không biểu tình đứng chắn ở phía sau hắn.

Bảo tiêu nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia đã đợi rất lâu” Cái ngữ điệu kia lạnh như băng, giọng nói cùng người chết không có khác biệt gì mấy.

14. Chương 14: Du Thuyền (thượng)

Tiểu Cường vừa muốn chạy trốn, kết quả vừa quay người lại, thì thấy Cao Thành đã đi tới rồi, từ trong tay Tiểu Khắc tiếp nhận một bó hoa hồng giao cho Tiểu Cường, “Chúc mừng ngươi, cuộc thi đại học kết thúc.”

“Không..... Không cần khách khí” Tiểu Cường thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào, cái này cũng quá mất mặt đi.

Từ Chí Thành ở một bên tò mò hỏi: “Tiểu Cường, những người này ngươi nhận thức?”

“Bằng hữu của ta.....” Tiểu Cường nghĩ lừa dối vượt qua cửa ải.

Cao Thành vươn tay cùng Từ Chí Thành bắt tay, “Nhĩ hảo, ta là Cao Thành. Là vị hôn phu của Thạch Tiểu Cường, chủ tịch tập đoàn Cao thị, thỉnh chỉ giáo nhiều” Thuận tiện còn lấy ra danh thiếp đưa cho hắn.

Trên danh thiếp tất cả đều là tiếng Anh, còn có huân hươu, Từ Chí Thành nhìn một hồi thì thấy bội phục cùng thêm phần khinh bỉ, đúng là kẻ có tiền a..... Di? Khoan khoan, hắn vừa mới nói hắn là chủ tịch, trước đó hắn còn nói cái gì nhỉ? Vị hôn phu? Vị hôn phu là chuyện gì xảy ra???? Từ Chí Thành thời điểm muốn mở miệng hỏi, Cao Thành cũng đã mang theo Thạch Tiểu Cường lên xe, chính là đồng dạng như bọn họ lúc đến, thanh thế to lớn ly khai.

.....

Vì đền bù tổn thất cho Cao Thành, Thạch Tiểu Cường đáp ứng cùng Cao Thành tại trên du thuyền lữ hành vượt qua ba ngày hai đêm, du thuyền là xa hoa cực luân*, nhưng người lại không nhiều, hết thấy chỉ có những người thích thanh tĩnh đến hưởng thụ mà thôi.

(*) to lớn, cực đại

Đương nhiên, trong đó cũng kể cả hai vị công tử của Hoa gia.

Hoa Cả Thành là người thứ nhất phát hiện bọn họ, lúc đó là buổi tối, bọn họ ở tầng chót nhà hàng trong ánh nến thường thức món ăn.

“Cao Thành, đây đúng là duyên phận a” Hoa Cả Thành mỉm cười đi tới.

Đối với Hoa Cả Thành mà nói, Thạch Tiểu Cường không có cái ấn tượng đặc biệt gì, nhưng Cao Thành lại nhớ rõ chuyện tình một đêm kia, cho nên sắc mặt không tốt lắm.

“Ta xem là nghiệt duyên a. Sao ngươi lại tới đây? Tiểu Cường để ta giới thiệu, hẳn chính là Hoa Cả Thành, hoa gia đại công tử”

“Nhĩ hảo” Tiểu Cường ngoan ngoãn chào hỏi.

Hoa Cả Thành nghi hoặc nhìn Tiểu Cường, “Ta như thế nào cảm thấy được ngươi nhìn quen mắt, có phải là..... A, ngày đó người uống say....”

Tiểu Cường đột nhiên nghĩ tới cái gì.

Hoa Cả Thành nhìn Cao Thành mặt lộ vẻ bất thiện cười cười xấu hổ nói: “Như thế nào, đến đây hưởng tuần trăng mật à?”

“Muốn ta trả lời ngươi, ngươi có phải hay không hẳn là nên trả lời ta trước?”

Hoa Cả Thành thở dài một hơi ngồi xuống, “Cái đệ đệ kia của ta đắc tội đến một cái nhân vật rất lợi hại, đặc biệt đi đến trên biển này cùng xin lỗi người ta”

“Đắc tội đại nhân vật nào? Như thế nào làm cho Hoa Mãn Lâu người hay say tàu đến trên thuyền này xin lỗi” Cao Thành có điểm vui sướng khi người gặp họa.

Hoa Cả Thành mặt lộ vẻ khó xử “Thực không dám dấu diếm, lần này người mà Mãn Lâu đắc tội, là người TK”

Liên quan đến công ty TK, kia cũng không phải là việc nhỏ, “Cần hỗ trợ sao?”

“Không cần như thế, hơn nữa, cái này dù sao cũng là chuyện của Hoa gia ta. Không nói nữa, ta đi về trước, các người hảo hảo chơi đi” Hoa Cả Thành trước khi đi đối với Thạch Tiểu Cường cho một cái hôn gió.

Tiểu Cường mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, “Người này chính là người mà ngươi nói là biến thái không nên tới gần sao?”

Cao Thành gật đầu, “Một chút cũng không sai”

“Thoạt nhìn không giống a”

“Ngươi không biết có một loại người gọi là mặt người dạ thú sao?”

Thạch Tiểu Cường nhìn chằm chằm Cao Thành một hồi, sau đó gật đầu “Đã biết”

.....

Trở lại trong phòng, Thạch Tiểu Cường hướng về phía chiếc giường nước lớn căng phình hoa lệ vọt tới, ở trên nhảy nhót vài cái, “Cái giường này rất thư thái, còn rất mềm!”

“Nếu thích như vậy, khi trở về chúng ta cũng có thể đổi thành loại giường này,” Cao Thành buông ra cà vạt.

“Thôi đi, giường trong nhà cũng rất thoải mái.” Thạch Tiểu Cường chơi đủ rồi, lại chạy tới xem phòng tắm, trong phòng tắm có cửa sổ sát đất, có thể nhìn ra cảnh biển, hẳn há hốc mồm cảm khái nói, “Ai biến thái như vậy, thậm chí có cái loại ham mê này?”

“Thật là rất biến thái.” Cao Thành đột nhiên rất muốn đem cửa phòng tắm trong nhà đổi thành trong suốt, như vậy lúc Tiểu Cường tắm thì hẳn có thể tùy thời thưởng thức phong cảnh tốt đẹp.

Leng keng

Người nhân viên phục vụ đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ đi vào, “Ngài hảo, Cao Thành tiên sinh, đây là Hoa Cả Thành thiếu gia phân phó tôi đưa tới”

Cao Thành cầm tiền boia đưa cho người nhân viên, mở ra cái xe đẩy kia, bên trong ngoại trừ hoa hồng chính là một ít đồ dùng hoan ái, đủ loại, đai lưng có điện cái gì cũng có.

Thạch Tiểu Cường đỏ mặt xấu hổ nhìn Cao Thành, “Cái này ta tin, tên kia là mười phần biến thái!”

Cao Thành cầm lấy còng tay, tà ác cười, “Đồ người ta đều đã đưa tới, chúng ta cũng đừng nên lãng phí.”

.....

Trên giường lớn hồng sắc, thân thể trắng nõn nhìn không sót một cái nằm trên giường ở trước mặt, mãnh liệt đối lập làm cho người nằm trên đó tăng thêm một phần quyến rũ cùng gợi cảm. Thạch Tiểu Cường hai tay bị trói tại trên đỉnh đầu, hấn sắc mặt ửng hồng, đôi môi mím chặt, cổ gồng như ẩn nhẫn cái gì.

Cao Thành mặc một thân áo tẩm màu đen, ngực mở rộng, bưng một ly rượu đỏ lười biếng ngồi ở trên ghế dựa bên cạnh giường, chậm rãi uống một hớp rượu, sau đó cầm lấy một cái điều khiển từ xa, điều chỉnh đến cường độ cực mạnh, Thạch Tiểu Cường trên giường đột nhiên thân mình cong lại.

“Cảm giác như thế nào? Người thoát nhìn bộ dáng thực hưng phấn?”

“Ngô.....Ngô.....” Thạch Tiểu Cường liều mạng lắc đầu, ý đồ đem nút lọ trong miệng nhổ ra, trong thân thể gì đó kích thích quá lớn, hấn chán ghét như vậy, vì như thế có điểm không giống chính mình.

Cao Thành nhìn lên cơ (máy móc) không sai biệt lắm, liền phóng hạ ly rượu xuống, lấy ra thứ nhét trong miệng Tiểu Cường, đem Tiểu Cường ôm vào trong ngực, “Như thế nào?”

“Một chút cũng không tốt chơi!” Thạch Tiểu Cường mắt đỏ lên, thân thể bởi vì kích thích vừa rồi mà hơi run rẩy, “Người giúp ta lấy ra, cảm giác rất kỳ quái.....”

“Vậy người hôn ta đi”

Thạch Tiểu Cường ngẩng đầu, tại trên môi Cao Thành hôn một cái, “So với cái đồ vật kia, ta càng hi vọng là người ở trong thân thể ta”

Nghe được câu này, người nam nhân nào cũng sẽ nhịn không được, Cao Thành tự nhiên cũng không muốn nhẫn, cởi quần áo ra liền muốn đấu tranh anh dũng. Nhưng là Tiểu Cường đột nhiên dè lại tay Cao Thành, xoay người cười lên người hấn, híp mắt, liếm láp môi, nói: “Lần này để cho ta ép khô người”

Cao Thành rất mất mặt cứ như thế tiết ra....

Thạch Tiểu Cường đồng học, rốt cục mặt mũi hòa nhau!

Ngày hôm sau Cao Thành mặt thủy chung là đen, Thạch Tiểu Cường nịnh nọt đi theo sau lưng Cao Thành, “Người đừng sinh khí a, người sau đó không phải thực uy vũ sao?”

Cao Thành hừ lạnh một tiếng.

Nguyên lai là đang giận dữ à? Thạch Tiểu Cường cố nín cười, đột nhiên phát hiện tại bề ngoài Cao Thành cường thế, lại vẫn có một mặt đáng yêu như thế.

“Hoa tạ hoa phi hoa mãn thiên, hồng tiêu hương đoạn hữu thù liên*.... Nhưng sử Long thành phi tại, hậu cung phần trang vô màu!” trên đầu thuyền, mái tóc đón gió bay múa, Hoa Mãn Lâu một thân cổ trang ưu nhã xoay người, nếu không nghe thơ của hấn, hình ảnh này thật là đẹp không sao tả xiết.

(*) câu này trích trong bài thơ Táng Hoa Từ (Hồng Lâu Mộng). Nghĩa là: Hoa bay hoa rụng ngập trời, hồng bay hương lạt ai người thương hoa. Câu sau Mộng không kiếm được nằm trong thơ nào nên để nguyên vậy lun>o

“Mãn Lâu, đã lâu không gặp” Cao Thành tiến lên chào hỏi, Thạch Tiểu Cường cũng kiên trì đi qua.

“Nguyên lai là Cao Thành huynh” Hoa Mãn Lâu đột nhiên cầm tay Thạch Tiểu Cường, kêu lên, “Tri kỷ! Ngày ấy sau khi từ biệt, hai mặt nước mắt lưng tròng....”

“Đủ rồi!” Cao Thành đem Thạch Tiểu Cường kéo đến trong ngực của mình.

“Có tâm hoan liên quên mất người yêu cũ sao?” Hoa Mãn Lâu dùng ống tay áo rộng thùng thình lau nước mắt nơi khóe mắt vốn không có giọt nào.

Hoa Cả Thành lúc này đang đi tới, đánh cho cái bắt chuyện, “Muốn hay không đi đại sảnh ngồi nghe nhạc một lát? Nhạc sĩ Phần Lan bảo là muốn biểu diễn một khúc ngẫu hứng”

“Biểu diễn cái gì?” Cao Thành hỏi.

“Hẳn là đánh đàn dương cầm a, nhưng là ai biết được.” Hoa Cả Thành chủ động ở phía trước dẫn đường.

Ở trên sảnh âm nhạc xa hoa to lớn hết thấy đều dựa theo tiêu chuẩn quốc tế mà tạo thành, yên tĩnh mà cao nhã. Cao Thành tùy tiện tìm một chỗ cùng Thạch Tiểu Cường ngồi xuống, trên đài một người Phần Lan đang rung đùi đắc ý ngồi ở trước chiếc đàn Piano, loạn nói lảm bảm như có như không rồi khảy một hai cái âm phù (nốt nhạc). Sau đó âm phù biến thành âm tiết, âm tiết biến thành giai điệu, một đầu khúc tiết tấu thanh thoát cứ như vậy phát ra.

Thạch Tiểu Cường tuy không phải am hiểu âm nhạc lắm, nhưng là cảm thấy rất êm tai, hơn nữa nhìn ngón tay người kia bay múa, rất hâm mộ người như vậy, có thể làm sự tình mình thích, đắm chìm tại trong thế giới của chính mình.

Cao Thành một bên thưởng thức âm nhạc, một bên lưu ý Thạch Tiểu Cường. Đột nhiên phát hiện hai người ngồi đằng sau huynh đệ Hoa gia đang châu đầu ghé tai, Hoa Mãn Lâu thì vẻ mặt ngưng trọng.

Xem ra người TK quả nhiên rất phiền toái. Cao Thành cũng không phải là vì Hoa Mãn Lâu lo lắng, vì gia hỏa này thoát nhìn như bị điên, nhưng ẩn bên trong chính là một con sói, khởi xương hung ác đến, có thể đem địch nhân xé thành mảnh nhỏ.

Nghe qua âm nhạc, Cao Thành cùng với hai huynh đệ Hoa gia cáo từ, còn Cao Thành thì mang theo Thạch Tiểu Cường đi xuống dưới lầu tập thể dục chơi quần vợt.

Buổi tối ăn là món ăn Nhật Bản, cá là khách nhân câu lên, Cao Thành gọi người nhân viên phục vụ chuyển cáo lời cảm ơn. Lão nhân câu cá là một người Á Châu, Cao Thành cùng ông lão điểm đầu, xem như bắt chuyện qua, dù sao trong ngày nghỉ phép, không ai hy vọng có người đến quấy rầy đến sự thanh nhàn của mình.

Thạch Tiểu Cường là lần đầu tiên ăn thức ăn Nhật, bị rẽ sẵn làm cho cay đến nước mắt chảy ròng, lão nhân câu cá ở một bên nhìn cười ha ha.

“Người trẻ tuổi, đem cái này uống đi sẽ cảm thấy thoải mái hơn” Lão đầu cầm một ly đồ uống đưa tới, Tiểu Cường uống liền mấy ngụm cạn sạch không nghĩ tới cái ly này dĩ nhiên là thanh rượu, làm cho hắn lại ho khan, lão đầu chống gậy ngồi ở bên cạnh Tiểu Cường, giúp hắn vỗ vỗ lưng, “Người đưa bé này, thật sự là đáng yêu”

“Làm cho ngài chê cười.” Cao Thành đưa một ly nước trong cho Tiểu Cường, “Hôm nay nhận được ngài khoản đãi, ta là Cao Thành.”

“Tôn Vũ” Lão đầu cùng Cao Thành bắt tay.

“Không nghĩ tới dĩ nhiên là Tôn Vũ lão tiên sinh, kính ngưỡng đã lâu, sách của ngài ta có may mắn đọc qua,” Cao Thành xem Thạch Tiểu Cường mặt có điểm đỏ hồng bộ dáng chống đỡ không nổi, đành đứng dậy cáo từ. Tôn lão tiên sinh hắc hắc cười, hẹn ước ngày mai cùng nhau đi câu cá.

Cao Thành thật vất vả đem Thạch Tiểu Cường say đến rồi tỉnh rồi mù om trở về gian phòng, không nghĩ tới Thạch Tiểu Cường một cái nằm chết dí trên giường liền bắt đầu ồn ào hô đau đầu, sau đó liền đáng thương khổ sở nhìn Cao Thành, ánh mắt kia cùng với tiểu chuột đồng ở trong lồng không có gì khác nhau, trực tiếp chọc đúng điểm yếu của Cao Thành.

“Cao Thành.....” Thạch Tiểu Cường thanh âm ngọt như nhót, “Người sẽ cả đời đều đối tốt với ta sao?”

Cao Thành vuốt tóc Thạch Tiểu Cường, bảo tồn vẹn vẹn một điểm lý trí cuối cùng, “Đương nhiên, ta sẽ đối tốt với người”

“Cao Thành...”

“Cái gì?”

Thạch Tiểu Cường cọ xát lòng bàn tay Cao Thành, “Ta rất thích người.....”

Lý trí hồng mắt, Cao Thành rút cuộc nhìn không được trực tiếp nhào tới ăn sạch sẽ.

Ngày hôm sau Thạch Tiểu Cường lúc tỉnh dậy là ở trong cái ôm của Cao Thành, đầu hần đau, toàn thân vô lực, thất lưng thì đau chân thì nhuyển, mà ngay cả việc xoay người cũng rất khó khăn, hơi động một chút sắc mặt lập tức thay đổi. Người ở phía sau còn chưa có tỉnh lại, bắt quả cái gia hỏa kia cùng thân thể của hắn tương liên ngược lại chậm rãi trở nên có tinh thần.

Thạch Tiểu Cường bất đắc dĩ nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại phỏng chừng cũng đã giữa trưa, loại cuộc sống mơ mơ màng màng này có một cảm giác không chân thực cho lắm. Nửa năm trước mình làm sao có thể tưởng tượng được bản thân sẽ có cơ hội đi nước Pháp, có cơ hội được người hầu hầu hạ, có cơ hội leo lên du thuyền xa hoa, cũng càng không có khả năng tưởng tượng ra chính mình có một ngày hội nằm dưới thân một người nam nhân. Không chân thực, giống như hết thảy đều là một giấc mộng, là mộng thì luôn sẽ có một ngày hội tỉnh lại, sau đó chính mình sẽ lại lẻ loi một mình.....Cao Thành..... Nếu thật sự có một ngày, giấc mộng này tan vỡ, như vậy chính mình sẽ rất hoài niệm Cao Thành a...

“Người đã tỉnh?” Cao Thành thùy nhân mộng lung ở thái dương Thạch Tiểu Cường ấn xuống cái hôn, “Muốn ngủ tiếp một lát hay không?”

“Không cần, chính là ta muốn nằm như vậy trong chốc lát, được không?” Thạch Tiểu Cường đem đầu tựa ở trên mình Cao Thành, nhắm mắt lại hưởng thụ một buổi sáng sớm khó có được.

Thuyền là đến tối mới có thể cập bờ, cho nên hai người ngủ một cái thu hồi cảm giác, sau đó trực tiếp đứng lên đi ăn cơm trưa. Thời điểm ăn cơm trưa, Cao Thành đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua có đáp ứng Tôn lão tiên sinh cùng nhau đi câu cá, không nghĩ tới chính mình thế nhưng cũng có một ngày nói mà không giữ lời, xem ra là phải chủ động đi chịu đòn nhận tội thôi.

Gian phòng Tôn Vũ tại lầu ba, Cao Thành ném qua cơm trưa nói cho Tiểu Cường một tiếng liền tự mình đi qua, Tiểu Cường thân thể còn rất mệt, liền tự mình một người quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Vừa xem TiVi một lúc, chuông cửa liền vang lên.

“Như thế nào nhanh như vậy?” Tiểu Cường nghi hoặc mở cửa, vừa mở cửa thì có một người loáng cái tiến vào, tốc độ cực nhanh làm cho Tiểu Cường đều không kịp phản ứng.

Người tới chui vào trong phòng tắm, kêu lên “Mau mau đóng cửa lại!”

15. Chương 15: Du Thuyền (hạ)

“Hoa Mãn Lâu?” Tiểu Cường đóng cửa lại, hắn nhớ rõ Cao Thành nói qua, Hoa Mãn Lâu đặc tội một người ở trên con thuyền này, như vậy, Hoa Mãn Lâu chạy vội và tới đây làm gì? Chẳng lẽ là bị người đuổi giết? Điện ảnh không phải thường xuyên sẽ trình chiếu loại tình tiết kẻ có tiền thuê người giết người sao? Tiểu Cường cẩn cẩn dục dục tiến đến cửa phòng tắm, “Cái kia... Người có khỏe không?”

“Chớ đi vào...” Hoa Mãn Lâu thanh âm có điểm khàn khàn suy yếu.

Tiểu Cường lo lắng, đem cửa đẩy ra trước, hình ảnh trước mắt mãnh liệt kích thích Tiểu Cường, một khắc này đánh thẳng vào chi tâm của thiếu nam thuần khiết. Chỉ thấy trong phòng tắm, Hoa Mãn Lâu quần áo không chỉnh tề, sắc mặt ửng hồng ngồi ở dưới vòi sen, giọt nước lạnh như băng phun tại trên người hắn, mái tóc thật dài kề sát ở trên da thịt trắng nõn....

Tiểu Cường nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Người cuối cùng là từ biến thái đi đến con đường tự ngược sao?”

Hoa Mãn Lâu hữu khí vô lực trừng mắt liếc nhìn Tiểu Cường, thanh âm dị thường nghiêm túc, “Ta hiện tại không thoải mái, người tốt nhất đợi ở bên ngoài, bằng không chờ một chút nữa phát sinh cái gì thì ta khả không chịu trách nhiệm.”

Tiểu Cường một giây liền đóng cửa lại, còn thành thật đem cửa phòng đóng lại, sau đó rất nhanh tránh xa ở một bên, như thể trong phòng tắm có một trái bom sắp nổ.

Qua chưa được năm phút đồng hồ, chuông cửa lại vang lên, lần này tiến đến là Hoa Cả Thành. Hoa Cả Thành đại khái là biết rõ tình huống, sau khi đi vào hỏi một chút tình huống của Mãn Lâu, biết người còn không có bỏ mình, liền uốn tại trên ghế sofa cùng Tiểu Cường cùng nhau xem TV.

“Thực không có vấn đề gì sao?” Tiểu Cường lo lắng hỏi.

“Cái loại thuốc này dùng nước lạnh xối lên nửa giờ là sẽ không có vấn đề gì.” Hoa Cả Thành một bộ dáng người từng trải “Mặc dù có điểm lãng phí, bất quá cũng là chuyện không có cách nào.”

Tiểu Cường cùng Hoa Cả Thành cũng không phải rất quen, cho nên không có nói quá nhiều lời, liền ngoan ngoãn xem TV chờ Cao Thành trở về.

Hoa Cả Thành nghiêng ngả nhìn xem Tiểu Cường, “Cao Thành tựa hồ đối với ngươi rất sủng ái a.”

“Àn?”

Hoa Cả Thành chỉ một chút địa phương tại xương quai xanh, “Nhìn nơi đó nhiều như vậy, trông thấy địa phương chỉ là ngẫm thôi liền làm cho người khác hưng phấn a.”

Là dấu hôn! Tiểu Cường đỏ mặt che cổ áo, “Ngươi... Ngươi có biết hay không hiện tại biểu tình của ngươi thực làm cho người ta chán ghét?”

“Vậy ngươi có biết hay không hành vi của ngươi cũng rất dễ cho ta chán ghét đấy?” Hoa Cả Thành bộ dáng không giống như đang nói đùa, Tiểu Cường ấn tượng đối với Hoa Cả Thành là một người nham hiểm, không nghĩ tới nham hiểm một khi phát uy cũng là thực đáng sợ.

“Chúng ta không phải chỉ gặp qua vài lần sao?”

“Nhưng là chuyện của ngươi cùng phụ thân của ngươi nữa, ta đều biết nha.” Hoa Cả Thành nâng cằm lên trào phúng nói, “Dựa vào mạng của phụ thân mình mà bò lên trên đầu càn làm Tiểu Ma Tước”

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Thạch Tiểu Cường mạnh đứng lên, “Ngươi dựa vào cái gì nói ta như vậy?”

“Ngươi là đang tức giận sao?”

“Đúng vậy!”

“Ha hử, cũng dám hướng về phía ta rống, bởi vì có Cao Thành làm chỗ dựa vững chắc cho ngươi sao?” Hoa Cả Thành thoải mái dựa vào trên ghế sofa, hoàn toàn không đem Tiểu Cường để vào mắt.

Loại tên không coi ai ra gì này! Tiểu Cường nắm chặt nắm tay, hai con mắt hung hăng trừng mắt Hoa Cả Thành, thân thể bởi vì phấn nộ mà run nhẹ nhẹ.

“Thật không ngờ bộ dáng ngươi tức giận tuyệt không đáng yêu.” Hoa Cả Thành có chút thất vọng thở dài một hơi, một lần nữa trở về bộ dạng nham hiểm, “Tốt lắm tốt lắm, không đùa với ngươi. Ngươi thật đúng là, không nghĩ ngươi không thú vị như vậy?”

Tiểu Cường cau mày, người kia thật sự là siêu cấp không có phẩm chất a, Cao Thành tại sao lại có thể có bằng hữu như vậy?

“Thật xin lỗi, xem ra là ta hiểu lầm ngươi.” Hoa Cả Thành nịnh nọt cười, “Tha thứ ta đi”

Loại sự tình này sao nói tha thứ thì liền tha thứ, ngươi là đang đùa giỡn ta sao? Tiểu Cường nghiêng đầu sang chỗ khác ngồi vào đi đến một bên.

Hoa Cả Thành nói: “Ngươi có biết, người giống như chúng ta vậy, tổng sẽ có người tưởng nghĩ tìm cách đến nịnh bợ, có hợp ý*, có thì triển khổ nhục kế, Cao Thành cùng ta từ nhỏ lớn lên, ta không muốn nhìn hân bị người khác lừa tình cảm. Bất quá hiện tại ta đã biết, ngươi không giống như một tên lừa gạt”

(*) chỉ những người tìm mọi cách làm vừa lòng người khác

Tiểu Cường có điểm năm không được, rốt cuộc Hoa Cả Thành này đến tột cùng câu nói nào là thật, câu nào là giả.

Ai cũng không mở miệng nữa, không khí cũng trở nên ngưng ngừng.

Một lát sau, Hoa Mãn Lâu từ trong phòng tắm đi ra, bộ dáng mỗi một cực độ tựa như tùy thời đều có thể ngã xuống, “Uy, các người ai đi tìm cho ta một bộ quần áo đi?”

“Ta xem ngươi không cần mặc cái gì quần áo, dù sao đợi lát nữa còn không bị người ta lấy hết.” Hoa Cả Thành vẻ mặt nhìn có chút hả hê.

“Hừ hừ, ta đã lên kế hoạch tốt rồi, chờ thuyền gần cập bến, ta liền nhảy xuống biển chạy trốn, cam đoan bọn họ ai cũng không bắt được ta!” Hoa Mãn Lâu vẻ mặt đắc ý nói.

“Ngươi biết bơi sao?” Hoa Cả Thành tưới vào đầu hắn một chậu nước lạnh.

.....

“Ngươi khẳng định là thân ca của ta!”

Cuối cùng, Hoa Mãn Lâu theo trong góc gian phòng móc ra một bộ đồ dự bị cứu sinh trên thuyền, sau đó cũng không biết giấu đi nơi nào. Hoa Mãn Lâu vừa đi, Hoa Cả Thành liền cũng cáo từ ly khai.

Đợi đến khi Cao Thành trở lại, Tiểu Cường liền thu thập đồ đạc chuẩn bị xuống thuyền.

“Ngươi có biết Hoa Mãn Lâu đến tột cùng là đắc tội với ai không? Chỗ cao như vậy hắn cũng muốn nhảy xuống?” Ngồi ở trên xe về nhà, Tiểu Cường hồi tưởng một chút chuyện phong ba nhỏ trước khi thuyền cập bến, Tiểu Cường trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Ừ, là một trong đồng sự TK, nhượng Hoa Mãn Lâu thiết kế một chương trình trò chơi, nhưng kết quả giống như Hoa Mãn Lâu đem chương trình viết sai rồi, quá trình cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá nếu như Hoa Mãn Lâu không chạy tới xin lỗi, so sánh với sẽ bị chỉnh sửa hại hơn”

“Kẻ có tiền thật đáng sợ”

Cao Thành nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Tiểu Cường, “Ngươi cảm thấy như vậy sao?”

Tiểu Cường đột nhiên kịp phản ứng, ngồi bên cạnh hắn là danh nhân có tiếng tựa như Forbes Rich List, cho nên hắn cuống quýt lắc đầu giải thích “Một phần một phần, cũng có cái tốt, Hi hi”

Cao Thành không nói gì, vuốt đầu Tiểu Cường nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi lâu mới mở miệng: “Đây là một cái thời đại nhược nhục cường thực”

Dục vọng, âm mưu, ngờ vực vô căn cứ, bước vào chiến trường thương nghiệp này, có đôi khi vì muốn được sinh tồn, không ngoan tâm thủ lật thì không được. Vì leo đến chỗ cao nhất, trăm phương ngàn kế hao tổn tâm cơ, nhưng mà đợi đến cho người bỏ đi lên, thì phía dưới sẽ có vô số ánh mắt nhìn người mong người ngã xuống, vô số đôi tay muốn kéo người đi xuống. Bản tính nhân loại vẫn là tham lam, vĩnh viễn không biết thỏa mãn.

Trước khi bắt đầu thi đại học, vì cuộc thi mà chiến đấu hăng hái, sau khi thi đại học chấm dứt, lại phải lo lắng chờ đợi kết quả.

Tiểu Cường cùng Từ Chí Thành hai người hẹn nhau cùng đi miếu Khổng Tử thắp hương, kết quả cuộc thi cũng sắp được công bố, Từ Chí Thành khẩn trương buổi tối đều ngủ không yên, Tiểu Cường thật buồn bực, sợ quấy rầy Cao Thành nghỉ ngơi, cả đêm động cũng không động trờng mắt nhìn trần nhà.

Hai người huých đầu, nhìn đối phương vành mắt đều đen, thực ăn ý thở dài một hơi.

“Tiểu Cường, ta hai ngày nay luôn nằm thấy ác mộng, trong mộng luôn thấy từ trên nhà cao tầng té xuống”

“Ta cũng vậy, lão mơ thấy bị quái thú ăn đến trong bụng”

“Ai, người nói chúng ta trước khi thi dụng công nhiều như vậy, trò chơi cũng không chơi, có thể thành công không a?”

“Ta cảm thấy được hẳn là thành công,” Hắc đều cảm dục, vạn nhất thi không đậu thì hẳn đi tìm căn nguyên tính số.

Giữa trưa hai người cùng đi ăn cay đến bị phỏng, mặt đối mặt ngồi ở trên bàn nhỏ vùi đầu vào ăn, ăn đến vẻ mặt đều đầy mồ hôi, Tiểu Cường cảm thấy được lỗ chân lông cả người đều thư sướng, “Đây mới gọi là sống a!” Mỗi ngày ăn sơn trân hải vị, miệng đều nhanh không có hương vị.... “Đúng rồi, người là ghi danh cùng một trường đại học với ta đi”

“Ừ, ta chọn chuyên ngành y khoa, còn người?” Từ Chí Thành từ trong chén lấy ra một cái mắt cá mà Thạch Tiểu Cường thích nhất ném tới trong chén của hắn.

Tiểu Cường thực không khách khí nhét vào trong miệng, “Ta còn chưa có chọn chuyên ngành.... Chờ ta suy nghĩ một chút”

“Hay là chọn giống ta làm y sinh đi, nói không chừng tương lai chúng ta còn có thể ở trong cùng một bệnh viện công tác đấy”

“Như vậy không tồi”

“Người hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng quan tâm những lời ta vừa nói rồi nóng đầu, tương lai chính mình thì vẫn là tự mình quyết định mới tốt.”

Kỳ thật, mới trước đây mình cũng có thiết nhiều ước mơ, làm thầy giáo, làm thầy thuốc, nhân viên phát thanh, rất nhiều rất nhiều, nhưng là theo tuổi lớn lên, cũng biết sự thật cùng lý tưởng là chênh lệch. Tương lai như vậy, quá hư huyền.

Buổi tối trước khi chìm vào giấc ngủ, Tiểu Cường hỏi Cao Thành, người khi còn bé ước mơ cái gì?

Cao Thành hồi tưởng một chút “Đi làm người sao hỏa”

.... Đây là cái mộng tưởng quỷ dị gì? “Vì cái gì?”

“Như vậy có thể tấn công địa cầu”

.... Người bình thường hẳn đều là phải bảo vệ địa cầu a! “Thực xin lỗi, ta trước xem thường người!”

Cao Thành nghi hoặc nhìn Tiểu Cường.

Tiểu Cường: “Trước kia nói người là biến thái, quả thực là quá ủy khuất cho người!”

.....

Thư thông báo trúng tuyển một ngày cũng tới, Tiểu Cường quả thực chính là hưng phấn quá độ, ở trước mặt quần gia liền ôm hôn Cao Thành một cách mãnh liệt, hôn xong sau mới hậu tri hậu giác thẹn thùng, đỏ mặt cấp Cao Tuấn cùng bà chủ Cao gọi điện thoại báo tin vui.

“Thật tốt quá, Tiểu Cường thi lên đại học đây là đại sự, chúng ta vừa lúc mượn cơ hội này tổ chức bữa tiệc, chính thức đem Tiểu Cường giới thiệu cho mọi người.” bà chủ Cao hưng phấn đề nghị lên.

“Mở tiệc thì... “ Quá khoa trương a!

“Đúng đúng, con chính là tức phụ (con dâu)Cao gia chúng ta, trước hôn lễ cùng mọi người nhận thức một chút cũng tốt”.

“Hôn lễ?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ Thành Thành không cùng con nói qua sao?”

Thạch Tiểu Cường đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, “Con cảm giác hai nam nhân không nên quá lộ liễu...”

“Nhưng cũng không thể quá vô danh*, con yên tâm đi, hết thấy để mẹ chuẩn bị, cam đoan con phong phong quang quang đến Cao gia chúng ta!”

(*) không danh không phận

Có cam đoan của các người mới thật sự lo lắng nga.....

Sau khi cúp điện thoại, Thạch Tiểu Cường lập tức vội chạy nhanh đi thư phòng tìm Cao Thành, nhưng là phải như thế nào mở miệng đây? Đứng trước cửa thư phòng Tiểu Cường có chút do dự, chẳng lẽ muốn mình trực tiếp mở miệng hỏi: Người chẳng lẽ thật sự sẽ cùng ta cử hành hôn lễ sao?

Loại chuyện này nếu như là nữ nhân thì khá tốt, nhưng mình dù sao cũng là một cái nam nhân, hiện tại Trung Quốc lại chưa thể tiếp thụ chuyện đồng tính luyến ái, hai nam nhân kết hôn vẫn có chút kinh thế hãi tục.

Cửa thư phòng mở ra một cái khe nhỏ, Tiểu Khắc cùng Cao Thành đang nói chuyện, xem bộ dáng là vấn đề rất nghiêm trọng, cái kia hay là không nên nói mới tốt. Tiểu Cường vừa mới xoay người, bên trong trong lúc nói chuyện với nhau xuất hiện một cái tên hấp dẫn chú ý của hắn.

Giang Lệ

Mẹ của hắn.

16. Chương 16

“Cũng không biết bà ta tìm được quan hệ gì, sở sự vụ Duệ Đạt luật sư đã tiếp nhận vụ án này. Giang Lệ muốn Thạch tiên sinh quay về giành quyền nuôi dưỡng, cùng với...” Tiểu Khắc dừng lại một chút, “Khổng cáo ngài hai tội trạng, dụ dỗ người vị thành niên cùng với người chưa thành nhân phát sinh quan hệ”.

Cao Thành gương mặt lạnh lùng, ngón tay ở trên bàn từng cái từng cái gõ xuống, “Lần trước bởi vì nể mặt Tiểu Cường mới buông tha cho bà ta, xem ra nữ nhân này thật sự là muốn tiền không muốn mạng”

“Chủ tịch, lần này bà ta cũng không có nói ra là đòi tiền.” Tiểu Khắc đau đầu chính là chỗ này, “Bà ta thậm chí chưa từng lộ diện, chính là thông qua luật sư truyền đạt, bà ta chỉ muốn giành quyền nuôi dưỡng cùng với khổng cáo ngài.”

“Nếu lần đầu tiên Giang Lệ làm như vậy, ta nhưng còn có thể thỏa hiệp, nhưng hiện tại ta rất hoài nghi sau lưng bà ta có người chỉ điểm, hơn nữa mục đích chắc chắn không đơn thuần.” Cao Thành sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm, sau hắn lại nhắm mắt, lại bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Cao gia chúng ta đã thiếu Tiểu Cường một cái phụ thân, không thể hại... mẫu thân hắn nữa. Bằng không, ta và hắn chỉ sợ...”

“Trước tìm Giang Lệ, hảo hảo điều tra thêm, bà ta gần đây cùng người nào tiếp xúc, nhìn xem đến tột cùng là có cái cao nhân nào chỉ điểm bà ta. Chuyện sở sự vụ Duệ Đạt bên kia cùng đế quốc có dính dáng, xem ra, cần phải đi TK bên kia một chuyến”. Cao Thành đứng lên, đứng lên đi đến trước cửa sổ sát mặt đất, “Người phái người đi tìm Hoa Mãn Lâu, đi TK tổng yếu cần phải mang chút lễ vật”

“Vâng, đã biết” Tiểu Khắc thu thập một ít văn kiện trên bàn, trong đó có kể cả ba phần đơn khởi tố. Hắn nhìn đơn khởi tố đột nhiên ngẩng đầu hỏi Cao Thành, “Chủ tịch, lần trước tại nước Pháp đề án thu mua đột nhiên bị Mafia nhúng tay vào, sự tình đó cũng là cùng đế quốc có quan hệ. Người nói hai chuyện lần này có phải hay không...”

“Chuyện này đã qua coi như xong, tham dự quá nhiều vào chiến tranh của TK cùng đế quốc sẽ chỉ làm cho chúng ta lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, ta không thể để người nhà ta mạo hiểm. Bao gồm bằng hữu cùng đồng sự của ta.” Cao Thành quay đầu nghiêm túc nhìn Tiểu Khắc, dư quang nhoáng lên một cái, liền nhìn đến một nhân ảnh ở ngoài thư phòng.

Thạch Tiểu Cường vừa lúc cùng tầm mắt Cao Thành chống lại, hoảng sợ, có tật giật mình xoay người bỏ chạy. Sau khi chạy về đến trong phòng, hắn ôm lấy ngực, trái tim bang bang trực nhảy.

Vừa rồi bộ dáng Cao Thành thật lạ lắm còn có dọa người, hoàn toàn không phải bộ dáng bình thường mà mình từng nhìn qua. Thạch Tiểu Cường lo lắng ngồi vào trên giường, mẹ của hắn không phải không cần hắn sao? Vì cái gì đột nhiên chạy tới muốn giành quyền nuôi dưỡng mình? Nhưng lại còn muốn lên tòa án tố cáo Cao Thành.

Không được, hắn không thể để Cao Thành sa vào trong nguy hiểm.

Hiện tại việc cấp bách là đến tìm Giang Lệ, khuyên bà ấy đánh mất ý nghĩ này.

Cửa mở, Cao Thành đi đến, “Vừa rồi gọi người, người chạy cái gì?”

“Ta không phải có ý nghe lén...” Thạch Tiểu Cường giống như một đứa nhỏ làm sai chuyện gì nhu thuận cúi đầu.

“Ta không có trách người, vốn chuyện này ta cũng tính toán sẽ nói cho người biết.” Tuy rằng hắn rất muốn ngấm ngầm giải quyết chuyện này dứt khoát, nhưng dù sao Giang Lệ cũng là thân sinh mẫu tử của Thạch Tiểu Cường, hắn không muốn làm cho Thạch Tiểu Cường thống khổ.

“Mẹ của ta bà...” Thạch Tiểu Cường do dự mở miệng, “Thật muốn tố cáo người sao?”

Cao Thành nhìn đến, đem Tiểu Cường ôm vào trong ngực, “Không cần lo lắng, ta không sao”

Tiểu Cường dựa vào trong ngực Cao Thành, cảm thụ ấm áp đến từ người yêu, “Thực xin lỗi”

“Người cũng không cần xin lỗi”

Tiểu Khắc vì muốn tìm tung tích Hoa Mãn Lâu, cơ hồ lật đổ hầu hết các địa điểm khả nghi, nhưng Hoa Mãn Lâu giống như lảng không mất tích, thật sự không thể không khiến người ta hoài nghi, hắn có phải hay không cứ như vậy chết đi.

Cao Thành đi Hoa gia một lần, biết được Hoa Cả Thành cũng đang tìm đệ đệ mình, hắn an ủi vài ba câu liền lấy cớ ly khai.

Như thế, Hoa Mãn Lâu giờ phút này ở địa phương nào đây? Hắn chính là đang thoải mái nhàn nhã ngồi ở một cái phòng khách trong một căn hộ bình thường, ôm một cái tiểu mỹ nhân chơi điện tử, tiểu mỹ nhân cười đến lộn lắt, vỗ lấy bàn tay non nớt nhỏ bé khen mẹ người thật lợi hại nha.

Nghe đến tiểu mỹ nhân trong ngực xưng hô chính mình như vậy, Hoa Mãn Lâu này xem như nhâm mệnh, cùng đứa nhỏ người vĩnh viễn đều không thể giảng đạo lý, “Uy, ba của người khi nào thì trở về? Ta sắp chết đói!”

“Bảo bối cũng đói bụng, ba ba khi nào thì trở về?” Tiểu mỹ nhân nháy mắt mấy cái, khờ dại đem vấn đề ném lại cho Hoa Mãn Lâu.

Hoa Mãn Lâu đầu đầu nhìn đồng hồ, cũng đã qua thời gian cơm chiều, cái tên kia không phải lại miễn phí giúp người ta tăng ca chứ? Không được, hắn phải gọi điện thoại kêu trở về mới được!

“Mẹ, con đói....” “Tiểu mỹ nhân kéo kéo áo Hoa Mãn Lâu, hàm chứa ngón tay nhìn chằm chằm bộ ngực Hoa Mãn Lâu.

Thân thủ đang muốn cầm lên điện thoại, đột nhiên Hoa Mãn Lâu chuyển sang ôm lấy ngực mình, “Bảo bối ngoan, ta thật sự không có sữa.”

Nghe vậy, tiểu mỹ nhân hắng giọng bắt đầu khóc thét, Hoa Mãn Lâu luống cuống tay chân hồng.

“Bảo bối tại sao khóc?” Mặc một bộ đồ cảnh sát, Quách cảnh quan xách một cái giỏ đồ ăn, cuối cùng cũng về nhà.

Hoa Mãn Lâu ôm tiểu mỹ nhân còn đang lau nước mắt đi đến cửa trước, trừng mắt lạnh lẽo nhìn vào nam nhân về muộn này, “Bảo bối khóc còn không phải đều tại người! Bây giờ là mấy giờ rồi, chúng ta đã sắp chết đói!”

“Không cần như thế, trong đội đột nhiên có việc” Quách cảnh quan thực tự nhiên đem đồ ăn giao cho Hoa Mãn Lâu, Hoa Mãn Lâu cũng giao hài tử cho Quách cảnh quan.

“Người trước tiên đem đồ ăn để trong nhà bếp, ta lập tức đi làm cơm” Quách cảnh quan gãi thịt ngứa con gái, “Bảo bối đói bụng sao? Điều là ba ba không tốt, đêm nay con muốn ăn cái gì, nói cho ba ba biết”

“Con muốn ăn trứng xào cà chua.” Tiểu mỹ nhân dù sao cũng còn nhỏ, liền ngay lộ vẻ tươi cười.

Hoa Mãn Lâu dựa vào cửa phòng bếp, nhìn hai cha con trong lúc đó hồ động, quệt mồm có chút bất mãn bị vắng vẻ.

Quách cảnh quan xào rau, Hoa Mãn Lâu ở một bên cắt rau, hai người phối hợp hết sức ăn ý.

“Cái kia... Người tính toán khi nào thì về nhà?” Quách cảnh quan có điểm không dám quay đầu nhìn đến Hoa Mãn Lâu, “Người không cần lại dùng lấy cái cơ này nợ gặt chúng ta, ta biết người là ai, hôm nay trong cục đưa đến một phần tin thông báo tìm người, chính là người”

Quách cảnh quan chờ hồi lâu, cũng không thấy Hoa Mãn Lâu có phản ứng gì, nhìn lại, người kia chính là ủy khuất nhìn mình không tiếng động rưng rưng nước mắt.

Tối không chịu được khi nhìn thấy người khác chảy nước mắt, Quách cảnh quan kích động loạn chân tay, “Ta không phải muốn đuổi người đi, người đều ở bên ngoài mấy tháng, người trong nhà khẳng định đang lo lắng cho người, người trở về một lần cũng tốt. Ít nhất cùng người trong nhà liên hệ xuống, để cho bọn họ an tâm”

“Ô ô ô” Hoa Mãn Lâu dùng một loại ánh mắt “Nhĩ hảo ngoan” nhìn Quách cảnh quan, sau đó thế nhưng khóc thành tiếng, “Người có phải hay không đã cảm thấy ta phiền chán? Tính toán bội tình bạc nghĩa sao?”

“Ta không có, ta không phải là.... Không phải là quan tâm người sao?”

“Vậy người liền nhẫn tâm đẩy ta vào hố lửa!” Hoa Mãn Lâu bị thương xoay người, một bộ dáng lung lay sắp đổ, “Ta hiểu được, đàn ông các người đều là một giuột, chiếm được rồi liền ném xuống...”

Quách cảnh quan trong lòng nói thầm, người chẳng phải cũng là nam nhân sao?

“Người đừng như vậy.” Quách cảnh quan ôm bả vai Hoa Mãn Lâu, ôn nhu nói: “Người nếu thật không muốn trở về, liền không cần quay về. Nhưng là tổng yếu làm cho người trong nhà rút lại thông báo tìm người, vạn nhất bị người khác biết người ở chỗ này của ta, ta còn không phải bị vu là tội phạm bắt cóc bị bắt trở về sao”

“Quách Thanh, ta nếu như bị người trong nhà biết ở nơi nào, kia bị bắt trở về, người bị lăng trì chính là ta!” Hoa Mãn Lâu cắn môi dưới bộ dáng điềm đạm đáng yêu, “Người nhẫn tâm nhìn ta đi chịu chết sao?”

“Người nói quá nghiêm trọng” Quách cảnh cợ xát cái trán Hoa Mãn Lâu, “Đó là người nhà người, bọn họ là những người trên thế giới này tối không dễ thương hại người”

“Vậy người hội tổn thương ta sao?” Hoa Mãn Lâu vượt ngực Quách cảnh quan, thân thể thực khiêu khích chà xát hẳn, “Người nhẫn tâm sao?”

Quách cảnh quan đang bị Hoa Mãn Lâu cợ xát đến tâm viên ý mãn, vừa quay đầu, liền nhìn thấy tiểu mỹ nhân đứng ở cửa phòng bếp, vẻ mặt khờ dại nhìn hai người bọn họ.

“Ba ba, mẹ, lại muốn tạo tiểu đệ đệ sao?” Tiểu mỹ nhân hưng phấn hỏi.

Quách cảnh quan xấu hổ buông Hoa Mãn Lâu ra, Hoa Mãn Lâu đi đến ôm lấy tiểu mỹ nhân cười nói: “Lần này không tạo tiểu đệ đệ, chuẩn bị cho con một tiểu muội muội thế nào?”

Tiểu mỹ nhân vỗ tay nở nụ cười, “Con muốn tiểu muội muội ~”

Nhưng là cuối cùng, Hoa Mãn Lâu vẫn là để lộ, người để lộ không phải là người khác, chính là bản thân hẳn. Hẳn cảm thấy được cũng nên cấp trong nhà cái thư tự nói mình vẫn còn sống, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, dựa theo cá tính lão ca mình khẳng định trước tiên sẽ đem mình bắt lại sau đó giao cho cái gã tổng tài TK biến thái kia, nhự vậy quá nguy hiểm. Vẫn là đánh tin cho Cao Thành tốt hơn, thứ nhất Cao Thành

cùng mình là phát tiểu*, xem như là huynh đệ, nhất định sẽ giúp mình, thứ hai Cao Thành cùng TK trong lúc đó không có nhiều liên hệ, sẽ không can thiệp chính mình.

(*)bạn thanh mai trúc mã, quen nhau từ nhỏ đến lớn

Hoa Mãn Lâu trong nội tâm bàn tính đắc ý xông xáo lên, vì thế liền gọi điện thoại cho Cao Thành, Cao Thành cười an ủi vài câu, hỏi người hiện tại đang ở nơi nào?

Hoa Mãn Lâu biết Cao Thành sẽ giúp mình, nên tự nhiên cũng nói thẳng ra.

Kết quả của nó chính là hiện giờ mình bị trói gô, bị người đề nặng đưa cho chủ tịch TK làm lễ gặp mặt.

“Cao Thành, ta xem như nhận lầm người!” Hoa Mãn Lâu vẽ mặt một bộ vô cùng đau đớn.

“Không có biện pháp, ai bảo Tiểu Cường bị liên lụy kéo vào” Cao Thành cũng là bất đắc dĩ.

“Người gặp sắc quên nghĩa!”

“Người liền vì huynh đệ giúp bạn không tiếc cả mạng sống đi”

Hoa Mãn Lâu cắn răng, “Ta hiện tại thật muốn chém người hai đao!”

Tới nơi câu lạc bộ tư nhân chỉ định, Hoa Mãn Lâu nhậm chức mạng đi theo Cao Thành gặp cái đồng sự Trương đại nhân kia, kết quả không nghĩ tới may mắn thần phạt quang phổ chiếu, chủ tịch tạm thời bay đi Hà Lan, cách nơi này nửa địa cầu, cho nên Hoa Mãn Lâu xem như có một đường sinh cơ.

Thay thế chủ tịch là một trong đồng sự TK Owen, Owen cùng chủ tịch quan hệ phi thường tốt, tin đồn bí mật gì đều có, thậm chí có người nói chỉ cần lấy lòng Owen, cam đoan người một đường làm quan.

Owen đại khái 30 xuất đầu, người Á Châu, thời khắc đều mang theo nụ cười hiền lành nhưng như cũ che giấu không được mùi máu tươi trên người mình.

“Người thật đúng là cho chúng ta dễ tìm a” Owen ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Cao Thành cùng Hoa Mãn Lâu tiến vào liền ý bảo hai người ngồi xuống.

“Các người nếu thật là thật sự muốn tìm ta, đã sớm tìm được rồi.” Hoa Mãn Lâu bất mãn ngồi xuống.

Owen gặp thái độ Hoa Mãn Lâu như vậy cũng không tức giận, miễn cưỡng cười, “Người là một cái nhân tài, ta không nghĩ bởi vì chủ tịch nhất thời xúc động mà tổn thất đi một cái tinh anh. Bất quá, chúng ta đều cùng là cấp dưới, nếu có thể làm cho ông chủ cao hứng, cũng không có gì luyến tiếc.”

Owen nói thoải mái, nhưng Hoa Mãn Lâu lại xuất mồ hôi lạnh, hần biết, nếu chính mình không tự thay đổi hành động, hần sẽ vì “Bác quân cười” này mà vứt bỏ mạng nhỏ. Đây cũng không phải là nói giỡn, phòng chừng thời điểm trước khi chết còn có chút đa dạng, để cho hần hảo hảo thể hội một chút cái gì gọi là “Khi quân phạm thượng”, thuận tiện vì mình có thể chết mà cảm tạ “Thánh ân mệnh mông cuốn cuốn”....

Hoa Mãn Lâu vẽ mặt đau khổ, sớm biết có ngày hôm nay, hần lúc trước sẽ không hội đi tiếp thu cái hạng mục quỷ quái kia! Thật sự là lòng hiếu kỳ hại chết miêu a!!

“Đồ vật này nọ liền ở trong nhà, hi vọng Hoa Mãn Lâu tiên sinh có thể hao chút tâm, hảo hảo hoàn thiện xuống.” Owen nhìn Hoa Mãn Lâu tuy vẫn là tâm bất cam tình bất nguyện nhưng như trước ngoan ngoãn đứng dậy, vừa lòng cười một chút, dù sao kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

Owen đứng dậy rót cho Cao Thành một ly rượu, “Lần này có thể thuận lợi tìm được Hoa Mãn Lâu, thật đúng là toàn bộ nhờ người, đến, ném thử, đây là rượu đỏ năm 85, ta sưu tầm thật lâu, lần này xuất môn cố ý mang tới”

“Vây cảm ơn Owen tiên sinh.” Cao Thành nhấp một ngụm, liền đem cái ly đặt trên bàn, “Rượu là hảo tửu, bất quá từ xưa đến nay, rượu này đều là một cây đao hai lưỡi, uống rượu vừa phải sẽ có ích cho thể xác lẫn tinh thần, nhưng nếu uống quá lượng lại có hại cho bản thân.”

Owen lung lay cốc rượu để cao, chất lỏng như máu chiết xạ hào quang mỹ lệ, “Vây người cảm thấy được ai làm cho nó biến thành thanh đao hai lưỡi đây?”

Cao Thành nghiêm túc nhìn Owen, “Ta hi vọng có thể rời khỏi trận chiến tranh này”

“Chiến tranh?” Owen chống cằm tựa vào ghế salong, lười biếng giống như một con báo nói “Người gọi nó là chiến tranh sao?”

“Cao gia sở dĩ hội đứng ở TK phương này, là bởi vì nhìn trúng TK có thể tin cậy, mà không phải xem chúng ta như một quân cờ có thể tùy ý vứt bỏ”

“Cho nên đây?”

“Thỉnh không cần lấy người nhà ta làm đá lót đường” Cao Thành ánh mắt kiên định nhìn Owen. Owen trong nháy mắt hiện lên tia khinh miệt nhưng cũng không có tránh được ánh mắt của Cao Thành, cái loại ánh mắt khinh miệt này quả thật không giống như đang nhìn một người, mà là đang nhìn một cái công cụ hoặc là một đồ bỏ đi.

Owen đặt chén rượu xuống, “Lúc trước, thời điểm người trở thành người nổi nghiệp xí nghiệp Cao thị liên từng nói qua, nguyện vọng duy nhất của người chính là bảo hộ người nhà. Có thể coi trọng người gia đình, tất nhiên cần phải có thành tựu, người đang ở trong giới thương nghiệp uy vọng rất cao, là nhân tài hiếm có, nếu người không cự tuyệt, lấy thủ đoạn của người, chỉ sợ ngồi ở vị trí này của ta hôm nay, chính là người.”

Cao Thành sẽ không ngu xuẩn đi đón lời nói của hắn, thái độ của hắn rất rõ ràng, hắn có thể làm quân cờ, chính là không thể mạo hiểm làm đá lót đường. Nếu ai dám uy hiếp đến người nhà của hắn, Cao Thành hẳn tuyệt đối sẽ không ngồi yên chờ chết.

“Sự tình của người, ta nhiều ít biết một chút, đồng tình luyến ái, con đường này chính là không dễ đi” Owen nghiêng ngẫm nhìn Cao Thành.

“Đây là ta lựa chọn.” Cho nên hắn sẽ không để ý đến ánh mắt của người khác, bởi vì hắn phải đứng ở độ cao mà người khác vĩnh viễn nhìn không đến.

“Ha ha, có người làm đồng bọn hợp tác như vậy là một sự kiện phi thường khoái trá” Owen gọi thư ký của mình Kate, Kate cầm theo một cái gói to tinh mỹ giao cho Cao Thành, “Đồ vật trong này, xem như là lễ vật đưa sớm cho người làm tân hôn. Những chuyện khác người không cần quan tâm”

“Cám ơn Owen tiên sinh” Cao Thành đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

“Bất quá có chuyện, người nói sai rồi” Owen tại khi Cao Thành xuất môn liền đột nhiên mở miệng, “Cái này vĩnh viễn không tính là chiến tranh, đây chỉ có thể là tàn sát, bởi vì không ai có năng lực cùng chúng ta đối nghịch”

Cao Thành quay đầu, chậm rãi đóng cửa lại, một chút che khuất đi con người thị huyết kia.

Vương giả không để cho bất luận kẻ nào mạo phạm thiên uy của chính mình, đây là kiêu ngạo của bọn hắn, cũng là bản tính của bọn hắn, nếu như có người dám xúc phạm, như thế, đại giới chính là tan xương nát thịt.

Giống như trong một đêm, sự vụ sở Duệ Đạt liền biến mất vô tung vô ảnh, Chuyện tình Giang Lệ khiến cáo Cao Thành, cũng không giải quyết được gì.

Bố Á Nặc gia tộc tân tộc trưởng vừa lên nhậm chức, liền ngay tại Italy nhắc lên gió tanh mưa máu đầy trời, chính phủ không ít quan viên bị miễn chức, rất nhiều Mafia bị ám sát.

Bất quá tất cả chuyện này cũng không nằm trong chuyện quản lý của Thạch Tiểu Cường, hắn chính là ôm một con tiểu miêu, im lặng ngủ trên ghế dựa ngoài hoa viên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cuộc phát hiện tiểu tiêu đề (tựa đề) của mình vô năng

17. Chương 17: Trường Đại Học

Thạch Tiểu Cường ghi danh tại một trường đại học ở Z thị, chuyên ngành chính là nghiên cứu động vật, báo danh tới một ngày trước, Cao Thành thiếu chút nữa làm cho Thạch Tiểu Cường tinh tấn nhân vong.

“Người vậy được rồi chứ, cũng không phải không gặp được nữa” Tiểu Cường ngay cả khí lực chìa tay ra đẩy Cao Thành cũng không có, cả người nhũn như con chi chi bị Cao Thành đem trở thành bánh nướng lăn qua lộn lại gây sức ép.

“Không được, người phải trọ ở trường một năm, hiện tại ta muốn đem một năm tới bù lại” Cao Thành nâng lên chân Tiểu Cường, lại bắt đầu vận động pít-tông.

Tiểu Cường nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, ngày mai nhất định không có cách nào đi báo danh, vì thế mềm nhũn kêu một tiếng. “Ông xã ~ người ta sẽ hư mất, từ bỏ a ~”

....

Quả nhiên Cao Thành khoe miệng co giật, rất nhanh liền buồn nôn không có hứng thú, làm qua loa.

Sau khi tắm rửa, Cao Thành nằm ở một bên sinh hờn dỗi, Thạch Tiểu Cường giữ vững tinh thần cạo vào trong lòng ngực của hắn, “Đừng nóng giận, không phải chỉ một năm thôi sao, rất nhanh sẽ trôi qua. Nếu không thì, chỉ cần nghỉ phép, ta sẽ đi ra cùng người được không?”

“Người nói chuyện giữ lời!” Cao Thành sờ sờ đầu Tiểu Cường, “Bất quá này một năm người hay không cũng nên cần đền bù cho ta”

Tiểu Cường buồn bực ở trên ngực Cao Thành vẽ vòng tròn, “Kia ta cũng không thể ngày đêm tuyên dâm như vậy a, chúng ta ai cũng đều có chí hướng thanh niên, hẳn nên đem tinh lực dư thừa đặt ở trên học tập cùng sự nghiệp.”

“Chẳng lẽ người không thích cùng ta làm sao?” Cao Thành hỏi còn thực nghiêm túc.

“Như thế nào sẽ” Tiểu Cường lại muốn nói thích, chính là sợ Cao Thành sẽ được một tắc lại tiến một bước, chỉ có thể tìm một cái so sánh ra hàm xúc nói: “Nói cho thích hợp, ta còn là rất ưa thích” (ủa vậy có khác gì là nói thích đâu... thậm chí còn nặng đô hơn á, potay với em lun)

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiểu Cường đau lưng mang hành lý đi lên xe lửa, Từ Chí Thành vừa thấy được hắn liền cười nói: “Người đây là túng dục quá độ a?”

“Người mới túng dục quá độ, ta chơi trò chơi ngoạn suốt đêm” Muốn hắn thừa nhận, hắn khả rất mắc cỡ.

“Người nhà người, thực cam lòng bỏ cho người một mình đi đến trường sao?” Từ Chí Thành giảm xuống thanh âm giống như ăn trộm hỏi.

Tiểu Cường nhíu mi, “Có cái gì có bỏ được hay không?”

Từ Chí Thành đáng khinh để sát vào Thạch Tiểu Cường, hoàn toàn mặc kệ ánh mắt khinh bỉ của người chung quanh, xoa xoa hai tay, thấp giọng nói: “Hai người hiện tại tiến triển đến trình độ nào rồi?”

“Người có biết hiện tại người giống cái gì không?”

“Bát quái phóng viên?”

Thạch Tiểu Cường vô cùng đau đớn lắc lắc cái đầu, “Là bát quái phóng viên cực độ đáng khinh!”

“Có cái gì khác nhau sao?” Từ Chí Thành kéo tay áo Thạch Tiểu Cường, “Người tiết lộ một chút đi, ta trong lòng đã chuẩn bị trước.”

Thạch Tiểu Cường mí mắt đột nhiên khiêu một chút, “Người hỏi làm chi?”

“Chính là vạn nhất lần sau gặp được, ta nên gọi hắn là Cao đại ca, hay là Thạch đệ muội!”

....

Thạch đệ muội....

Nguyên lai Từ Chí Thành đồng chí thật đúng là quan tâm đến mình! Thạch Tiểu Cường nho nhỏ cảm động, “Người có thể kêu là Thạch đệ muội.”

Từ Chí Thành há to mồm ngạc nhiên nhìn Thạch Tiểu Cường, kia bộ dáng cả kinh cùng sợ hãi, làm cho bác gái ôm đứa nhỏ bên cạnh càng ôm sát đứa nhỏ hơn. Ngay lập tức, Từ Chí Thành lại thần bí bu lại, “Vậy người sẽ đối với hần phụ trách sao?”

Thạch Tiểu Cường vừa mới bắt đầu là khinh bỉ, hiện tại thẳng cấp thành thập phần khinh bỉ, hần cho tới bây giờ không nghĩ tới, sẽ có một ngày Từ Chí Thành hội đem tinh thần bát quái phát triển đến hiển hách như thế, quả thực là có thể soạn một bộ nhạc >

“Lần trước, cái người bảo tiêu kia gọi người là Thiếu phu nhân, các người có phải hay không đã kết hôn rồi?” Từ Chí Thành cơ hồ là một phóng viên bát quái vô sự tự thông, thông qua nhiều điểm manh mối, hơn nữa chỉ sợ thiên hạ không loạn mà cỏi tuyến phỏng đoán, cho ra kết luận thường thường cách sự thật chỉ có một điểm nhỏ.

“Cái kia.... Có thể khoảng chừng đến thời gian nghỉ đông sẽ cử hành hôn lễ...” Nếu không phải hần muốn nhập học yên bình điệu thấp lấy cơ thoái thác cái bữa tiệc mừng hần đậu đại học kia, phỏng chừng hiện tại tít trên đầu trang báo là hai người bọn họ rồi.

Từ Chí Thành lại giương miệng rộng vô thanh hét rầm lên, bác gái bên cạnh chạy nhanh lôi kéo đứa nhỏ ngồi vào phía đối diện.

“Các người lá gan thật lớn, cùng... “ Từ Chí Thành cảnh giác nhìn chung quanh, về mặt kia cùng với kẻ vụng trộm hút ma túy giống nhau, “Đồng tính luyến ái ở Trung Quốc cũng không phải dễ dàng chấp nhận như vậy. Người... Người cần phải nghĩ kỹ! Làm không tốt, sẽ... Sẽ bị đuổi học!”

Thạch Tiểu Cường hiểu được tính thẳng thắng nói huyet toẹt ra của Từ Chí Thành, không có ý tứ khác, nhưng những lời này tuy rằng không dễ nghe, nhưng đúng là sự thật, hần không phải không có nghĩ tới. Dựa theo hình thức Trung Quốc trước mắt mà nhìn, một khi công bố thân phận đồng tính luyến ái, dư luận xã hội như vậy có thể đè chết người, người chung quanh cũng có thể khinh bỉ chết người. Cho nên hần mới cố ý lựa chọn sau khi nhập học mới kết hôn, một là vì giấc mộng học đại học của mình, hai coi như là đánh cuộc một keo.

Xuống xe lửa, hai người kiểm tra hành lý của mình, sau đó đứng an vị tại cửa xe bus trực tiếp đi trường học báo danh.

“Tại sao người đột nhiên lại chọn chuyên ngành bác sĩ thú y?” thời điểm điền bảng kê khai, Thạch Tiểu Cường hỏi.

“Nhiều người phiền toái a” Từ Chí Thành cắn đầu bút xem đồng hồ, “Xem bệnh còn phải tìm cửa sau nâng quan hệ, động một chút lại có bác sĩ thu tiền lì xì mới cho hấp thụ ánh sáng. Vẫn là làm bác sĩ thú y tốt hơn, tiểu động vật cũng không cần hoa tốn tâm tư nhiều như vậy, hơn nữa bác sĩ thú y cần như vậy, không sợ tìm không thấy việc làm.”

Thạch Tiểu Cường nhú mày cười, “Tiểu tử người lo lắng vẫn rất chu đáo a”

“Tất nhiên, cũng không nhìn Từ gia gia mưu tính sâu xa!”

“Kia vị gia gia này, có thể hay không đừng cắn đầu bút, rất không vệ sinh.” Học trưởng phụ trách tiếp đãi tân học sinh thật sự nhịn không được đã mở miệng.

....

“Kỳ thật, cũng chỉ có mình ta cắn, cũng không có gì không vệ sinh.” Từ Chí Thành nói.

Học trưởng tiếp đãi tân sinh viên đẩy kính mắt, đỏ mặt lên, “Cái kia... Ta cũng vừa mới cắn...”

....

Từ Chí Thành nhìn cây bút trên tay, cầm cũng không phải mà để xuống cũng không xong.

Thạch Tiểu Cường diễn tốt bằng kê khai, giao cho học trưởng, hỏi. “Ký túc xá tân sinh có phải hay không đã muốn sắp xếp xong xuôi?”

Học trưởng ngạc nhiên nhìn Thạch Tiểu Cường, “Chẳng lẽ người không biết gì sao?”

Biết cái gì? Thạch Tiểu Cường tò mò nhìn lại hắn.

“Đêm qua, ký túc xá tân sinh đột nhiên phát sinh lũ lụt, cả lầu tất cả đều bị ướt, không có cách nào để người ở. Cho nên ở tại chuẩn bị phía trước, các người phải tự mình đi tìm nơi nào đó ở”

Từ Chí Thành buồn bực nhìn cái ký túc xá tân sinh cao sáu tầng lầu kia, tầng lầu quất hoàng sắc ướt chèm nhẹp lộ ra một cổ tử hồng khí*, “Không phải nói Trung Quốc, tài nguyên nước khuyết thiếu sao? Làm sao có nhiều nước như vậy gây tai họa lũ lụt a?”

(*) mùi ẩm mốc, cũ kĩ

“Người nếu giao phí nước, người cũng có thể gặp nạn lụt.” Học trưởng nói xong, cúi đầu tiếp tục đăng ký.

....

Từ Chí Thành cùng Thạch Tiểu Cường lại mang theo hành lý đi ra cửa trường, quả nhiên cửa trường rất nhiều sinh viên không có ký túc xá để ở, tùm ba tùm hai chuẩn bị lập nhóm cùng nhau kiếm phòng cho thuê ở, còn có những bác gái muốn nhân cơ hội lần này đẩy mạnh tiêu thụ tiểu vũ quán của mình mà cầm tiểu bài tử lắc lư.

“30 đồng cả đêm, vào ở đi, vào ở đi ~” bác gái hai mắt sáng lên nhìn hai người bọn họ.

Từ Chí Thành quyết đoán lắc lắc đầu, “Thực xin lỗi, chúng ta đã có chỗ ở”

“Có chỗ ở đứng ở chỗ này làm gì?” Bác gái nháy mắt biến thành mẫu dạ xoa, hùng hùng hổ hổ đi ra.

Từ Chí Thành vừa quay đầu, nhìn đến Thạch Tiểu Cường hai con mắt le lói chờ mong. Hắn thở dài, “Ta là lừa bà ấy”

Thạch Tiểu Cường nhú mày, “Hảo hài tử không nên gạt người”

Từ Chí Thành: “...”

Đang ở thế khó xử, một chiếc xe màu đen có rèm che chậm rãi dừng lại bên cạnh hai người, cửa kính xe hạ xuống, Cao Thành mặt nghiêng lộ liễu đi ra, hắn nhìn Thạch Tiểu Cường, vẻ mặt không ngoài ý muốn. “Như thế nào đều đứng ở bên ngoài? Không đi ký túc xá thu dọn đồ đạc sao?”

“Cao Thành! Sao người lại ở chỗ này?” Thạch Tiểu Cường lại là kinh hỉ ngoài ý muốn, toét miệng mở to cười sỗ hồ hồ, sau đó lại nhăn mặt lại, “Ký túc xá của chúng ta bị lụt lội, không thể để người ở”

Cao Thành thập phần ‘tiếc hận’ thở dài “Thật là thế sự khó liệu a, lên xe đi, ta biết kế bên này có nơi ở (ta nghĩ được mùi gian trá ở đây a!!!)

Thạch Tiểu Cường hô to vạn tuế, sau đó lôi kéo Từ Chí Thành lên xe.

Cao Thành đem xe rẽ một chỗ ngoặt, đi đến một cái tiểu khu, hoàn cảnh trong tiểu khu rất đẹp, bóng cây xanh bao phủ mát mẻ, tổng cộng sáu tòa đại lâu liên tục nối nhau đứng vững, mỗi một tòa nhà nhìn sơ qua phóng chừng tả hữu 20 tầng.

Từ Chí Thành lắc cổ xem mái nhà, tiểu tâm can vừa kéo vừa kéo, “Nơi này có thể hay không thực quý a?”

Vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy Cao Thành đang hôn khuôn mặt của Thạch Tiểu Cường, nháy mắt liền xấu hổ đỏ mặt. Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn a

~~Thạch Tiểu Cường cũng rất xấu hổ, ngằm véo Cao Thành xuống.

“Sẽ không, bởi vì là phòng ở bằng hữu, dù sao phòng trống không có người vào ở” Cao Thành ở lầu số 2 ngừng xe, liền mang theo bọn họ vào thang máy.

Nhấn xuống lầu số 18, thang máy từ từ đi lên.

Từ Chí Thành nghiêm túc chăm chỉ nhìn xuống thăm lót thang máy nghiên cứu hoa văn, kiên quyết không ngẩng đầu nhìn hai cái người kia, ngộ nhỡ nhìn thấy cái gì, trong lòng hẳn chính là không chịu nổi.

“Ta nghe Tiểu Cường nói người vốn là báo ghi danh làm y sinh, tại sao lại đổi nghề làm bác sĩ thú y?” Cao Thành rất tin, lời kéo bằng hữu người yêu có thể làm cho tình yêu càng thêm bền chắc, bởi vì bọn họ có thể trở thành cơ sở ngầm của người, trợ giúp người, thời khắc theo dõi vật sở hữu của người.

“Hiện tại y sinh không tốt lắm, nghĩ muốn tiến vào một bệnh viện tốt thì cần phải nhét tiền lì xì, vẫn là làm bác sĩ thú y thuận lợi hơn, không vào được bệnh viện thì mình cũng có thể mở một phòng khám thú y cũng đơn giản” Từ Chí Thành ngoan ngoãn trả lời. Đối với Từ Chí Thành mà nói, Cao Thành giá trị con người có thể nói là theo không kịp, đó là mẫu, là tấm gương, là mục tiêu của toàn bộ nam nhân phấn đấu. Có thể được Cao Thành chỉ điểm, cho dù là một chữ, đều có thể đối với nhân sinh của người phát ra tác dụng biến chuyển.

“Ân, lo lắng thực chu đáo.” Cao Thành mỉm cười, “Từ Chí Thành, người rất có tiền đồ a”

‘Đỉnh’ cửa thang máy mở ra.

Trong nháy mắt đó, Từ Chí Thành giống như thấy được nhân sinh tương lai của hắn đầy huy hoàng, mà Cao Thành đứng ở trước mặt, thân ảnh kia giống như một vị thần, thánh khiết quang huy, giống như Phạm xướng bình thường, thanh âm như ở giữa Thiên Địa trời cao vọng xuống:

Người rất có tiền đồ

Rất có tiền đồ

Có tiền đồ

Tiền đồ

Đồ

....

Thạch Tiểu Cường thân thủ ở trước mặt Từ Chí Thành quơ quơ, “Uy, chúng ta đã đến!”

Từ Chí Thành một cái giật mình lấy lại tinh thần, tay chân lạnh lẽo lấy hành lý, “Đi thôi, đi thôi”

Cao Thành đi vào một ngã rẽ bên trái, một cái cửa màu vàng chống trộm tùy tiện đứng ở trước mặt, mặt trên có hoa văn rườm rà, điêu khắc tinh xảo, giống như viết: đến thường ta đi, cạy ta đi, gia ta siêu cấp có tiền a

~~Ngoài cửa lớn, bên trái dựng lên một tòa sư tử bằng đá đáng điệu ngay thơ chân thành, thân hình tròn trịa, mặt béo ú nụm nịt, miệng ngậm một cái viên cầu, bên phải lập một tòa điêu khắc tượng thần mặt trời Apollo, thân thể kiện mỹ đứng ở giữa mặt trời trên mã xa, liệt mã sức kéo mười phần chạy nhanh, khuôn mặt Apollo nghiêm túc, trên cổ lộ ra một cái bài tử chọi lợi, là biển số nhà:

Biển số nhà: số 1818

....

Thạch Tiểu Cường trên trán treo một cái mồ hôi lạnh, cơ hồ nghĩ muốn xoay người rời đi.

Cao Thành tựa hồ cũng bị trận thế này hoảng sợ, miễn cưỡng cười, “Đây là nhà trọ của Hoa Mãn Lâu”

.....

Hắn có tất yếu hiển lộ rõ ràng chính mình biến thái như vậy sao? Thạch Tiểu Cường bên trong vẻ mặt nghĩ: người để cho hắn như thế nào có mặt ở cái loại địa phương này?

Cao Thành cầm cái chìa khóa, bắt đầu có điểm do dự muốn hay không thử tiến vào ở.

18. Chương 18: Loạn Ra Một Cái Tiểu Phiên Ngoại

Ta nghĩ chương này tác giả hưng trí viết chơi thui, chắc tg chưa nghĩ ra nội dung kế tiếp chen vô cho vui đây mà

Chuyện kể về một ngày, Tiểu Hoa Hoa nửa đêm đi đường gặp được quỷ.

Quỷ nghĩ muốn hù dọa Tiểu Hoa Hoa, vì thế vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Ta là quỷ....”

Đang tại căn cà chua Tiểu Hoa Hoa chậm rãi quay đầu lại, hé ra miệng tràn đầy nước màu hồng, “Nhĩ hảo”

Quỷ: “A

Quỷ a

”

Chuyện kể về một buổi tối hôm sau, Tiểu Hoa Hoa đi đường lại gặp được quỷ.

Quỷ đầu đầy máu tươi vô cùng khủng bố đứng ở dưới đèn đường, đèn đường lơ mơ ảm đạm lúc hiện lúc tắt.

Không khí thực khủng bố, hình tượng thực ghê ghớm, quỷ tự tin Tiểu Hoa Hoa sẽ kêu lên thảm thiết.

Tiểu Hoa Hoa cúi đầu, thì thào tự nói bên cạnh đi qua, hoàn toàn không nhìn quỷ.

Quỷ thực sinh khí, nghĩ muốn đuổi đi lên hỏi: ta nơi đó không khủng bố sao, người nói một chút ta sẽ sửa a

,

Chính là để sát vào Tiểu Hoa Hoa lại nghe lầm bầm lầu bầu như sau:

Tiểu Hoa Hoa: ta muốn trước tiên đem đầu của hắn chặt xuống, đem da của hắn lột ra, ruột trong bụng đều rút ra, chú ý không nên lỏng hư túi mật, bằng không mật liền không thể ăn..... Ha ha ha ha ha a..... Ta bình thường đối với hắn tốt như vậy, ăn hắn hai cái hắn không có câu oán hận đi.... Được rồi, không có, hắn đều chết rồi thì làm sao oán giận ta? Hắc hắc hắc hắc.

Quỷ tự động nhượng bộ lui binh thét chói tai đào tẩu: a

~ so với quỷ còn tàn nhẫn!!!

Tiểu Hoa Hoa nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hai bên một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục nói thầm: chính là nghe nói cá chép dầm đường tương đối khá ăn, dầm đường cá chép trình tự làm sao làm a?...

Quỷ dọa không được Tiểu Hoa Hoa nên tâm không cam lòng, nên quyết định tìm giúp đỡ.

Vì thế quỷ số hai xuất hiện.

Hai người bọn họ đứng ở dưới đèn đường hôn ám thương thảo kế hoạch, không nghĩ tới kết quả còn chưa thảo ra kế hoạch, thì đã thấy Tiểu Hoa Hoa đi tới.

Tiểu Hoa Hoa nhìn đến hai con quỷ.

Hai quỷ nhìn đến Tiểu Hoa Hoa.

Hai quỷ nhìn thấy Tiểu Hoa Hoa mở to hai mắt nhìn, không khỏi lộ ra nụ cười đắc ý.

Tiểu Hoa Hoa vén tay áo lên vọt tới, quát: “Có cái gì tốt mà đắc ý! Lão tử lẽ tình nhân độc thân thì thể nào! Tình lữ đều đi tìm chết đi, tìm chết đi, tìm chết

”

Cường đại oán niệm giống như Hồng Thủy Mãnh Thú, làm quỷ không thể chống đỡ được

19. Chương 19

Mở cửa, bên trong nhà coi như bình thường, màu trắng đen điều phối đơn giản, hết thấy đều là màu trắng đen, chỉ có màu trắng đen, một chút màu sắc khác cũng tìm không thấy, thậm chí người đều muốn bắt đầu hoài nghi mình có phải hay không biến thành bệnh mù màu.

Mở ra phòng ngủ chính, cừ thật, một màu đen, giường một tấm màu đen, chăn đen, cái bàn đen, mà ngay cả cái đèn bàn chụp cũng đều là màu đen Lace (viên tơ)...

Cảm giác như vào trong đồng than đá giống nhau.

Phòng khách hoàn hảo chút, một màu trắng, phòng chường buổi tối không cần bật đèn.

Phòng tắm màu sắc nhưng thật ra tiên diễm, một màu phấn hồng..... (ôi anh Lâu biến thái quá, nhìn cái nhà là biết người sao rồi)

Phòng bếp nhưng thật ra tương đối coi trọng, chén bát đĩa cái gì cũng có, chẳng qua đao có điều so ra khác thường, Thạch Tiểu Cường từ trên kệ dao lấy ra một cái loan đao ngắn người, sau đó nhìn lại trên giá đỡ bày ra những khúc vụn lưỡi đao bằng phẳng ánh lên những hoa văn phức tạp, cuối cùng ngẩng đầu nhìn đến thanh đao trên tường Thanh Long Yến Nguyệt một phen, hoàn toàn há hốc mồm....

Đây là phòng bếp hay là kho binh khí a????

“A

” Trong một cái phòng khác bạo phát ra tiếng kêu thảm thiết của Từ Chí Thành.

Cao Thành cùng Thạch Tiểu Cường hỏa tốc đuổi tới, liền nhìn vào phòng khách, Từ Chí Thành đang ngã ngồi trên mặt đất kinh hồn chưa định chỉ vào tủ quần áo, trong tủ quần áo treo một loạt khô lâu (đầu lâu) tạo thành móc nối...

“Này... Này.... Đây là nơi người ở sao?” Từ Chí Thành mềm chân bò lên.

Thạch Tiểu Cường không nói lời nào, nhưng ánh mắt nhìn đến Cao Thành tràn ngập ủy khuất cùng lên án.

Cao Thành cũng thật không ngờ vài năm không thấy, Hoa Mãn Lâu trình độ nghệ thuật lại tịnh tiến đến thần tốc như vậy. Hắn nghĩ nghĩ, do dự mở miệng, “Nếu không, đổi nơi khác đi?”

“Ách... Hay là thôi đi. Dù sao chúng ta ở đây cũng không bao lâu, cùng lắm thì ta cùng Chí Thành cùng nhau ngủ” Thạch Tiểu Cường cũng không hi vọng Cao Thành cố sức vì bọn hắn tìm nơi ở, dù sao Cao Thành là người bận rộn, không nên lãng phí thời gian.

“Người cùng hắn cùng nhau ngủ?” Cao Thành trên mặt căng thẳng, “Ta đây ngủ làm sao?”

“Người cũng muốn ở nơi này?” Thạch Tiểu Cường quái dị nhìn Cao Thành.

“Đương nhiên,” Cao Thành ngữ khí tất nhiên, “Gần nhất ta muốn ở công ty bên cạnh xử lý một ít chuyện, chẳng lẽ người muốn để một mình ta đi ngủ khách sạn sao?”

Nói dối! Đây là không hề thấp thỏm nói dối! Thạch Tiểu Cường bủ môi, trong lòng đã có điểm ngọt ti ti.

“Kỳ thật ta ngủ ở trong phòng này cũng không thành vấn đề!” Từ Chí Thành vỗ ngực nói, “Nam tử hán đại trượng phu còn sợ cái này thì còn ra thể thống gì, ha ha, các người trở về đi, thời gian không còn sớm, dọn dẹp một chút, chúng ta trong chốc lát đi ăn cơm đi!”

Cao Thành cho Từ Chí Thành một cái ánh mắt tán thưởng, Từ Chí Thành sượng đến da gà (da muốn rớt xuống)

“Thực không thành vấn đề sao?” Thạch Tiểu Cường vừa ra đến trước cửa lo lắng quay đầu lại hỏi.

“Không có việc gì, các người đi đi!” Từ Chí Thành tràn đầy tự tin phát phát tay.

Cao Thành bán ôm Thạch Tiểu Cường ra cửa, Từ Chí Thành ấn lấy ngực thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lòng còn sợ hãi nhìn tử quần áo, nghĩ trước thu dọn địa phương khác đi.

Bình tĩnh bất quá một phút đồng hồ, ngay tại sau khi kéo ra ngăn kéo trong nháy mắt, một cái đầu người máu chảy đầm đìa ngã nhào đến bên chân, Từ Chí Thành cảnh ngộ bất hạnh....

“A

~”

Trong phòng 1818, lại truyền ra một tiếng hét thảm.

Rạng sáng ngày thứ hai, bởi vì khoảng cách ngày chính thức khai giảng còn có một thời gian ngắn, Thạch Tiểu Cường tính toán cùng Từ Chí Thành nơi nơi đi shopping, thuận tiện tìm xem nơi nào có thể làm công. Phải biết rằng, học phí đại học bây giờ không phải là cao bình thường, bởi vì chuyên ngành liên quan đến y học, cho nên trừ bỏ những phí nói chung như thức ăn, sách vở, còn có thêm phí dụng thực nghiệm cùng phí dụng xã đoàn v.v... một đồng thứ. Thạch Tiểu Cường cho đến nay vẫn là không có thói quen dùng tiền của Cao Thành, tuy nói Cao Thành lúc trước còn có đưa cho hắn một tấm chi phiếu, nhưng là bên trong quá mức khổng lồ, nên Thạch Tiểu Cường đã sớm trộm khóa tới trong tủ bảo hiểm của Cao gia! Hay nói giỡn, này nếu đánh mất, đem hắn bán bất quá cũng hơn một vạn còn thua xa.

Cuối cùng hai người quyết định ở KFC làm việc tạm thời, cách trường học cũng không xa mấy, cũng may KFC đối với sinh viên ngày lễ luôn cho nghỉ, nhưng trình tự phỏng vấn làm việc cực kỳ rườm rà.

Người đốc công mang theo hai người đến bên trong văn phòng, một cái người phụ trách đeo mắt kính gọng đen ngồi ở mặt sau văn phòng, nhìn hai người tiến vào liền ý bảo hai người ngồi xuống.

“Hai người các người tư liệu ta có nhìn qua một chút, Thạch Tiểu Cường, tiểu mà cường đại, tên không tồi, thực tiến tới.” Người phụ trách đảo qua sơ yếu lý lịch của hai người, “Không biết hai vị có chỗ gì đặc biệt, có thể để cho chúng ta từ phần đông tuyển ra hai người vào làm việc?”

Thạch Tiểu Cường cùng Từ Chí Thành hai người hai mặt nhìn nhau, rồi sau đó Từ Chí Thành đứng lên, thanh thanh yết hầu.

“Chỉ bằng chúng ta bộ dạng suât, trí tuệ cao, miệng ngọt, làm việc cần cù chăm chỉ, đối người thành thực tin cậy. Tuy nói bây giờ sinh viên giống như qua sông chỉ tức (1), nhưng là có bằng cấp tất(2) có bộ dạng suât, có bộ dạng suât tất có miệng ngọt, miệng ngọt tất có tin cậy, tin cậy lại tất có thông minh. Mà chúng ta chính là một thân tập hợp các ưu điểm đó, ta nghĩ cái này đủ để chúng ta là hạc trong bầy gà. Ta xem ánh mắt đầu tiên ngài nhìn đến chúng ta, bằng hai mắt nhỏ trí (nhỏ nhả và trí thức) của ngài cũng nhìn thấy chúng ta không giống người thường, chẳng lẽ ngài còn chưa tin vào ánh mắt của ngài sao?” Từ Chí Thành lời nói tràn đầy tự tin, Thạch Tiểu Cường ở một bên nghe mà âm thầm giơ ngón tay cái lên.

(1) tựa như câu nhiều như kiến, chỉ số lượng đông, lớn. (2) tất: là một từ chỉ sự phủ định tương tự như từ ‘không’.

Này phải là khuôn mặt có da dày lắm mới có thể nói được những lời này?

Người phụ trách gặp qua miệng lưỡi trơn tru rất nhiều, nhưng là da mặt dày đến trình độ như vậy thì chưa từng thấy, có thể trơn tròn mắt nói lời bịa đặt còn có thể nói đến oai phong hùng dũng, khí phách hiên ngang, người như vậy thật đúng là không nhiều lắm.

“Hảo một cái thanh niên nhanh mồm nhanh miệng” Người phụ trách bí hiểm nhìn Từ Chí Thành.

Từ Chí Thành tùy tiện đứng ở nơi đó cho hắn nhìn, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dáng vững như núi Thái Sơn.

Người phụ trách nhìn trong chốc lát, ý bảo Từ Chí Thành ngồi xuống, sau đó tầm mắt chuyển qua Thạch Tiểu Cường, “Còn người? Người có cái gì đặc biệt? Đừng nói người cũng là một người tập hợp dung mạo cùng trí tuệ?”

Thạch Tiểu Cường vô tội nháy mắt mấy cái, “Không nhìn ra được sao?”

Người phụ trách rất muốn nói ta lấy kính hiển vi cũng nhìn không ra a! Nhưng là các người muốn như thế nào chứ! Tuy rằng phía trước Cao chủ tịch đã thông báo, nhưng là các người ít nhất giả bộ cho giống một chút a! Làm cái gì phỏng vấn? Trực tiếp đi làm không phải được rồi sao?? A

~Tuy rằng người phụ trách nội tâm loạn đến muốn lật bàn, nhưng là ở mặt ngoài vẫn là bình tĩnh như trước, hẩn lấy mắt kính tinh tế đánh giá hạ xuống, “Mơ hồ xem, thật là không giống người thường a”

Thạch Tiểu Cường, Từ Chí Thành: “....”

“Tốt như vậy, thử việc ba ngày, thời gian công tác cụ thể hãy cùng công đốc nói đi” Người phụ trách sát kính mắt, trong lòng nghĩ kỳ thật mắt cận thị cũng không có gì không tốt, ít nhất không cần mở to mắt nói lời bịa đặt.

Ngày đầu tiên đi làm, Từ Chí Thành phát huy bản lĩnh miệng lưỡi tam tấu không nát của mình ở chỗ nghe đặt cơm, mà Thạch Tiểu Cường thì cười xe đạp đi theo tiền bối đưa thức ăn.

Một ngày qua đi, Thạch Tiểu Cường liền đem cái địa hình thành phố này sờ soạng không sai biệt lắm.

Cao Thành tuy rằng đau lòng, nhưng là tôn trọng Thạch Tiểu Cường, cũng bởi vì tôn trọng, hẩn không có cách nào phản đối Thạch Tiểu Cường ra ngoài làm công. Còn lại là loại công việc đưa thức ăn, vất vả lại nguy hiểm, hơn nữa không nghĩ qua còn là bị người dễ dàng sờ sảng.

“Anh đẹp trai, theo cùng chúng ta chụp chung tấm ảnh đi!” Mấy nữ hài tử vây quanh Thạch Tiểu Cường không tha, trong mắt lóe ra ‘Tà ác quang mang’.

Thạch Tiểu Cường ngượng ngùng cự tuyệt, rõ ràng chính là đưa cơm thôi, như thế nào còn tặng kèm chụp ảnh đây? Tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn là ngoan ngoãn phối hợp. Không nghĩ tới, mấy nhà kế tiếp cơ hồ đều có yêu cầu như vậy, nhưng lại là có điểm chung, bọn họ đều là nữ sinh.

Thạch Tiểu Cường mang theo thùng KFC trống trơn trở về, muốn đi tìm Từ Chí Thành hỏi một chút, không nghĩ tới Từ Chí Thành đang cố cua một mỹ nữ căn bản sẽ không để ý đến Thạch Tiểu Cường tới gần, còn tại ở đầu điện thoại đối diện cùng mỹ nữ không biết tên kia nói bốc nói phét.

“Không phải là tiểu thụ sao, này không thành vấn đề, muốn cái dạng gì?...A, nữ vương chịu?... Ha ha, người yêu cầu thật đúng là đặc biệt, hiện tại nữ vương thụ nổi tiếng như vậy sao?.... Vậy người nói ta tính là thuộc loại nào?....Tra công? Người xác định?... Khoan hãy nói, chỗ này của ta thật đúng là có một cái tiểu thụ... Ta không có nói cho người... Người đoán ~” Từ Chí Thành bắt cổ họng ngữ khí làm nũng quả thật đạt được cảnh giới nhân thần cộng phần, nhưng hiển nhiên, đầu điện thoại bên kia thực thích cái giọng này. “Ha ha, đợi lát nữa ta để cho hẩn đưa qua cho người, đến lúc đó người sẽ biết... Thật thật, tiêu chuẩn một cái tiểu thụ... Nếu không chịu làm sao bây giờ? Không chịu người muốn ta a....Đi đâu tìm? Vậy người nhớ số QQ ta một chút....Chụp ảnh?....Không thành vấn đề, có thể chụp ảnh, thích chụp làm sao thì liền chụp như thế”

Cúp điện thoại, Từ Chí Thành bắt đầu ghi vào sổ, sau đó hắng giọng rống lên một tiếng “Thạch Tiểu Cường trở về chưa? Đã trở lại thì để cho hẩn ra ngoài đưa cơm” (khụ khụ....sắc... sao ta thấy anh Chí Thành giống mấy bà tú bà trong kỷ viện thế này _)

Thạch Tiểu Cường mặt đen lên, bắt đầu tranh cãi “Từ Chí Thành....Nguyên lai là tiểu tử người giở trò quỷ!”

Bởi vì ở KFC đặt cơm có thể đề yêu cầu, cho nên Từ Chí Thành ở một mức độ nào đó mà nói xem như là thân bất do kỷ, coi ở thái độ nhận sai tốt bụng phân nhượng, Thạch Tiểu Cường miễn cưỡng tiếp nhận lời đề nghị mời ăn cơm của Từ Chí Thành.

Tan việc, bởi vì Cao Thành phải ở bên ngoài xã giao, cho nên hai người có thể không hề đắn đo mà lựa chọn đi ăn cái gì đặc biệt.

Càng nghĩ, hai người quyết định đi ăn lẩu. Vừa nghĩ đến cái lẩu hồng đồng hỏa lật*, nước miếng Thạch Tiểu Cường liền nhịn không được tràn ra tới

(*) hồng đồng: màu đỏ tượng trưng như ớt sa té nổi trên nồi lẩu, hỏa lật: nóng bỏng, nóng hôi hổi, mình nghĩ chắc em đi ăn lẩu thái quá. Nghĩ tới mộng ta cũng thêm a >_

Tìm một cửa tiệm không phải rất đông, ngồi xuống, trước hết nhìn qua danh mục thức ăn có thịt cừu, thịt bò, còn có ngư hoàn linh tinh, hoàn toàn không để ý đến Từ Chí Thành một bộ dáng tâm đang nhỏ máu.

Hai người ăn đến vui vẻ, đột nhiên nghe được có người đang gọi Thạch Tiểu Cường.

Thạch Tiểu Cường quay đầu lại, Giang Lệ mặc quần áo của người bán hàng, bưng chén đĩa đứng ở phía sau hắn, tiều tụy, nhìn Thạch Tiểu Cường miệng run rẩy còn chưa nói gì, mắt liền đỏ.

Từ Chí Thành không rõ trạng huống, vẫn là nhanh chóng đứng dậy cấp Giang Lệ một chỗ ngồi, “A di, mời ngồi”

Giang Lệ buông chén đĩa xuống cũng không có đi ngồi, mà là hai tay nắm chặt tạp dề, thật cẩn thận mở miệng, “Tiểu Cường a, người...Người đạo này tốt không?”

Thạch Tiểu Cường đối với Giang Lệ vẫn thực mâu thuẫn, dù sao nữ nhân này từng đem chính mình đuổi ra khỏi nhà, lại còn là cùng ngày đưa tang phụ thân. Thậm chí còn có nhiều chuyện khác, nàng thậm chí chuẩn bị đi tố cáo Cao Thành! Tuy rằng lúc sau không giải quyết được gì rút đơn, nhưng này vẫn không biện pháp thay đổi gì, hắn áp chế cảm xúc phần nộ trong lòng, nhìn Giang Lệ, hoàn toàn xem nàng là một người qua đường, “A di, ta đạo này cũng không tệ lắm, Cao Thành đối với ta rất tốt.”

Nhìn Tiểu Cường nghiêm trọng lãnh mạc, Giang Lệ tâm nhảy mắt ngội lạnh nửa phần.

“Nghe nói ngươi thi lên đại học, ta rất cao hứng” Giang Lệ cười rất thê thảm, cái loại tâm nhược thể tranh thủ nhân đồng tình, làm cho Từ Chí Thành ở một bên nhìn đều cảm thấy được Thạch Tiểu Cường có điểm quá mức.

Thạch Tiểu Cường khẽ cắn môi nói: “Nói đi, bà đến tột cùng nghĩ muốn làm cái gì?”

Nghe được Thạch Tiểu Cường đã mở miệng, Giang Lệ cũng không trang (giả bộ) nữa, trực tiếp xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh Tiểu Cường, vẻ mặt cầu xin nói: “Tính như mẹ ta xin ngươi, ngươi làm cho Cao Thành buông tha ta đi! Ta hiện tại cũng không dám trở về, chồng của ta muốn cùng ta ly hôn, toàn bộ công ty cũng không dám muốn ta, còn tổng có người luôn theo dõi ta, nếu ở tiếp tục như vậy, quả thực chính là đem ta bức tới chết a!”

Thạch Tiểu Cường không tin Cao Thành sẽ làm như vậy, dù sao, nói thế nào đó cũng là mẹ hắn, cho dù đoạn tuyệt quan hệ, Cao Thành hắn cũng sẽ không như vậy không nể mặt hắn. Hắn cảnh giác nhìn Giang Lệ, “Cao Thành sẽ không tùy tiện tiện như vậy, nhất định là ngươi đắc tội người nào, sau đó lại đổ trên người Cao Thành đi?”

“Tiểu Cường, ngươi đừng bị hắn lừa!” Giang Lệ kích động, nhìn thấy có hai người quỷ dị hướng bên này sáp lại, bên tai còn dội vô tuyến điện, lập tức khẩn trương lên, cầm lấy bả vai Thạch Tiểu Cường, nhìn chăm chăm người từng là nhi tử mình, sốt ruột nói: “Tiểu Cường, dù nói thế nào ta cũng là mẹ ngươi. Cao Thành thật là lừa ngươi, ta cho ngươi biết, cha của ngươi chính là bị hắn hại chết!”

Giang Lệ nói xong, nhìn đến hai người kia quả nhiên là nhắm về phía mình, liền chạy nhanh tiến vào phòng bếp, từ cửa sau chạy ra ngoài.

Thạch Tiểu Cường lẳng lẳng nhìn địa phương Giang Lệ biến mất, trong ý nghĩ còn không thể tiêu hóa được những lời bà ấy nói.

Cha bị Cao Thành hại chết?

Không, điều đó không có khả năng! Thạch Tiểu Cường tin tưởng vững chắc.

Đây tuyệt đối là âm mưu của Giang Lệ, vì muốn phá hư quan hệ của mình cùng Cao Thành.

Được rồi, đúng vậy, Cao Thành làm sao có thể hại chết cha mình chứ!

Thạch Tiểu Cường cười lạnh một tiếng, xem ra Giang Lệ bị buộc đến nóng nảy cấp bách, thực cái gì đều làm ra được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-vi-hon-phu>